

АБИ КЛЕМЕНТС ОТКРАДНИ СИ ЦЕЛУВКА

Превод от английски: Маргарита Спасова, 2014

chitanka.info

ГЛАВА 1

Понеделник, 20 ноември

— Още няма седем и половина, Лори — подкачи я младият охранител. — Никога ли не се излежаваш?

— Днес е голям ден — отвърна тя, като отвори отривисто стъклената врата на офиса, стиснала здраво латето в другата ръка. — Ако извадя късмет, следващата седмица може и да поспя.

Лори прекоси празната приемна, окъпана в лъчите на зимното слънце, които струяха през стъклената фасада на офиса, и влезе в чакащия асансьор. Натисна бутона за втория етаж, след това се обърна към огледалото и приглади равния си кестеняв бретон. Когато вратите се затвориха, тя пое дълбоко дъх и издиша бавно, доволна, че беше пристигнала преди всички останали. След едва три часа сън, способността ѝ да води любезни разговори клонеше към точката на изчерпване, така че тя искаше да се фокусира върху работата и толкова.

— Етаж първи... втори — ДЗЪН!

— Добро утро, Лори — обади се Жак иззад рецепцията на „Сиймлес“, когато Лори излезе от асансьора.

Постъпилият наскоро в луксозния моден бранд Жак, безупречно облечен французин, от няколко седмици се напъваше да идва на работа пръв, за да направи добро впечатление. Лори му кимна учтиво, минавайки покрай редовете празни бюра на път към ъгловия си кабинет. Тя се огледа. Шефът ѝ Дани още не беше дошъл и очевидно единственият друг човек на етажа беше Джилиан, тяхната изпълнителна директорка — жена със спартанска закалка и стоманена воля. Лори я зърна да говори по телефона зад матираната стъклена стена.

Лори затвори вратата на своя офис зад себе си и обгърна с очи гледката през прозорците. Двуетажни автобуси и черни такситата пъплеха по булевард Странд, покрай бляскавите коледни витрини на магазините, а по тротоарите крачеха служители и туристи, устремени

към площад Трафалгар. Но вътре, ако не броим приглушеното жужене на уличното движение, кабинетът ѝ беше спокоен оазис.

Тя остави чантата си, седна на въртящия стол и включи компютъра. После се настани на безупречно подреденото, чисто бюро с хладна повърхност, лъхаща леко на почистващ препарат с аромат на лимон. След няколко дни в чужбина — поредния водовъртеж от летища, нови лица и анонимни хотелски стаи — ѝ беше приятно да се завърне в Лондон.

Компютърът я посрещна в познатата джунгла от електронни бележки и погледът ѝ пробяга по пинборда — върху него бяха закачени две мостри от тъкани, идеи за пролетната палитра на аксесоарите „Сиймлес“ и календарът ѝ. На него се открояваше една дата: понеделник, 20 ноември: днес.

Надписът „Чанти Навахо!“, ограден в червено, беше въведен преди няколко месеца. Лори се усмихна. „Навахо“ беше ексклузивната нова линия аксесоари на „Сиймлес“, възложена не на друг, а на нея — чантата, която Лори пускаше на пазара днес, беше уникален модел, възплъщаващ семплата елегантност на цялата продуктова линия. От средата на лятото, когато бе започнала да скицира чантата, Лори живееше, дишаше и мечтаеше за този ден. Ако всичко вървеше гладко, днес тя можеше да се изкачи на върха. Медийният шум около лансирането на новата линия беше безпрецедентен — високотиражните, модни списания се надпреварваха да публикуват статии и препратки, а отделът по маркетинг на „Сиймлес“ се готвеше да разпрати безплатни мостри на грижливо подбрана група водещи знаменитости.

Лори отпи от кафето си, без да откъсва поглед от екрана с нови съобщения. След като месеци наред се беше трудила върху дизайна и проследяването на производствения процес на чантата, днес се очакваше пристигането на първата доставка от Китай. В петък тя се беше върнала от двудневна командировка във фабриката в покрайнините на Пекин, където беше проверила дори пискюлчетата на чантите, които вървяха по поточната линия. Планът за днес беше прост: щеше да прегледа набързо новодоставените чанти, да даде зелена светлина за изпращането им до магазините, готови за предколедната треска — след това щеше да обиколи Лондон, за да промотира новата модна линия „Навахо“ на специално парти. Това

беше най-люксовата продуктова линия, която Лори поемаше след повишението ѝ в шеф на отдел „Аксесоари“, и тя беше готова за своя триумф.

Беше подobaващо облечена в тясна тъмносива рокля и черни ботуши до коленете, кестенявата ѝ, подстригана на каре коса беше старателно изправена и лъскава, а течната очна линия и опушено сивите сенки скриваха зачервените от недоспиване клепачи. Лори почти не беше мигнала предишната нощ, заета да проверява напредъка на доставката с айфона си. Техническа неизправност във фабриката вече ги беше забавила с три дни, така че сроковете ги притискаха и не оставяха никакво място за грешки.

Първата доставка от хиляда чанти трябваше да пристигне в осем часа сутринта. Лори барабанеше с нокти по бюрото и броеше минутите.

— Сигурни ли си, че долу няма нищо? — попита Лори, хванала телефонната слушалка в едната ръка и ровейки в уебсайта на куриера с другата. — Бихте ли проверили още веднъж? — Тя прехапа устни. — Трябваше да са пристигнали преди половин час.

Сърцето ѝ препускаше. Съдейки по системата за електронно проследяване на доставката, пакетите вече трябваше да са пристигнали.

— Тук няма нищо — отговори момчето в склада. — Освен ако... работите за Дани Греъм? Не е изключено да са ги доставили директно при него.

Лори чу някакъв шум откъм общото отворено пространство, някакъв разговор на висок глас пред стените на кабинета ѝ, последван от почукване на вратата. През матираното стъкло видя шефа си Дани. Благодарни на спедитора и затвори телефона.

— Влез — извика тя.

Дани отвори вратата и надзърна вътре. С боядисаната си в черно коса, провиснали костюми и рунтави вежди, Дани за пореден път я удиви как беше успял да се промъкне през вратите на „Сиймлес“ — да не споменаваме как беше станал директор. Един от редките случаи, когато модният стил бе отстъпил пред бизнес усета в този бранш.

— Здравей, Лори.

— Здравей, Дани — отвърна тя и видя, че той държи в ръцете си един от дългоочакваните кашони.

Шефът ѝ постави кашона върху масата между тях.

— Пристигнаха.

Лори вдигна ръка към устата си в нетърпеливо очакване, когато Дани извади една от бежовите чанти, изработени с преплетена кожа, на които бе посветила последните шест месеца. Извивките бяха изящни, кожата се отличаваше с деликатен блясък, а малкият пискюл, който висеше от едната страна, добавяше финален акорд на непостижим стил. Лори посегна да пипне чантата и не можа да сдържи усмивката си — истинско съвършенство.

— О! Красива е, нали? — промълви тя, прокарвайки пръст по малката позлатена закопчалка. — А ти твърдеше, че е недопустимо да използваме кожа от кенгуру? Погледни, Дани, каква невероятна кожа. Мека и издръжлива. Тези торбести приятели ще бъдат обезсмъртени от линията „Навахо“.

— Хмм — процеди Дани и лицето му пламна. Той някак не изглеждаше толкова спокоен или развълнуван, колкото очакваше Лори. — Не знам. — Той посочи логото на „Сиймлес“.

Или по-скоро мястото, където трябваше да бъде логото. Лори проточи врат да разгледа надписа и реалността я порази като мълния. Не. Не. Не беше възможно.

Логото на „Сиймлес“ — отличителното „S“ със смела извивка — трябваше да е щамповано върху кожата в долния ляв ъгъл, както върху всички техни аксесоари. Но не беше. Вместо това върху скъпата вносна кожа на „Навахо“ чантата бяха незаличимо жигосани думите: **ЩАМПОВАЙ ЛОГОТО ТУК.**

— Би ли ме осветлила, Лори? — заговори Дани, смръщил загрижено вежди.

Лори наклони настолната лампа върху бюрото си, така че да освети надписа върху чантата, и затъкна кичур коса зад ухото си. Вгледа се внимателно в щампата и си напомни да диша. По дяволите. Надписът беше прекалено голям, за да го прикрият.

— Не е възможно да е върху всичките — промълви тя със свито сърце. Остави чантата, която държеше, и бръкна в кашона. Но докато вадеше на светло всяка една от еднаквите чанти, виждаше само повторения на същата грешка, отново и отново, съкрушително очевидни.

Как се бе случило? Лори беше отишла там, беше надзиравала процеса в Китай. Тя се върна в мислите си към четиринайсетчасовите работни дни, които беше прекарала сред задушливите изпарения във фабриката, докато общуваше с всички възможни средства с персонала, уверяваше се, че се използват точните материали, крачеше нагоре-надолу покрай конвейера, проверяваше пискюлчетата на пилотните мостри, закопчаваше и откопчаваше токи напосоки, за да се увери, че няма дефектни.

И тогава ѝ проблесна един спомен. Имейлът, който беше изпратила на собственика на китайската фабрика в последния ден от командировката, с последните указания за голямата коледна поръчка. Стомахът ѝ се сви на топка. Неспособна да открие съответния файл със снимката, в бързината тя беше набрала на ръка инструкциите за логото.

Очите ѝ срещнаха погледа на Дани — заля я вълна от срам, когато осъзна грешката си. Лори беше наясно, че собственикът на фабриката не знае добре английски. Тя беше допуснала много глупава грешка. Нещо по-лошо — изключително скъпоструваща грешка. Да, умората и часовата разлика не бяха за пренебрегване. Да, часове наред беше предоговаряла разходите и затова се беше откъснала от конвейера. Но Лори беше ръководила с лекота подобни задачи без никакви проблеми при предишни проекти. Пълната картина постепенно доби ясни очертания. В тази командировка имаше само една разлика. Умът ѝ беше зает с мисли за Джей.

Беше разсеяна от момента, когато напусна летище Хийтроу. Джей, нейният приятел, нейният съсед — мъжът, за когото доскоро си мислеше, че може да е нещо много повече — беше обсебил съзнанието ѝ. На борда на самолета, във фабриката, в хотела, умът ѝ се беше блъскал неспирно, опитвайки се да разбере какво се беше объркало. Лори погледна неизползваемата грамада кожени чанти в кашона пред нея. Целият този проект беше нейна отговорност. Вината беше изцяло нейна.

— Тук имаме хиляда сбъркани чанти — заговори Дани. — Джилиан ги видя и блъва огън и жупел. Стопирах останалата част от доставката и се обадох във фабриката, за да им кажа да спрат производството. Ще трябва да уредим да изработят нова партида и да я доставят веднага. Както знаеш, тези чанти трябваше да са в магазините

миналия петък. — Дани отпусна глава в ръцете си, излагайки на показ олисялото петно върху темето си, после отново вдигна чело. — Вече сме закъснели, Лори, и — боже мой — рискуваме да изгървем коледните купувачи.

— Добре — бавно произнесе Лори, осъзнавайки цялата сериозност на положението. — Остави на мен — продължи тя, опитвайки се да запази самообладание въпреки надигащата се паника. — Ще уредя това още днес, Дани. Ще се обадя във фабриката, ще разработя... — Тя се помъчи да измисли адекватно решение. — Не знам, лепенка или... — Тя замълча. В гърлото ѝ заседна буца и думите ѝ се изчерпаха.

— Лори — Дани я погледна право в очите с безмълвен въпрос, — работата е там, че това не е в твой стил. Какво става?

— Нищо, добре съм — отвърна тя, но очите ѝ се напълниха със сълзи, когато погледна шефа, когото беше разочаровала. — Искам да кажа, мога да се справя с това. И с Джилиан. — Тогава тя си представи яростта на директорката — Джилиан, жената, която от години се опитваше да впечатли — и изпита непоносима вина, осъзнавайки, че Дани сигурно вече беше поел първата вълна на гнева ѝ. — Тя ще се измори да беснее. Сигурно ще си спомни бронзовите колани, нали? Онези, които продавахме миналото лято и които счупиха всички рекорди за продажби?

— Убеден съм, че тя помни коланите — съгласи се Дани, но бръчките по лицето му не се изгладиха.

Заля я вълна от страх. Лори знаеше — беше видяла със собствените си очи през изминалата година — че никой не е незаменим в „Сиймлес“. Заради исканията на акционерите за по-добра доходност, натискът за постижения и печалби беше по-голям от всякога. От всеки служител се очакваше добавена стойност, както официално им съобщиха при последните съкращения. Лори знаеше, че тъкмо такъв скъпоструващ гаф можеше да ѝ уреди уволнението, а някой по-евтин, неопитен моден дизайнер като Жак да се намърда на още топлото ѝ местенце.

Изражението на Дани омекна.

— Лори, кажи ми какво става?

Споходиха я откъслечни картини от живота ѝ през последните няколко месеца: Китай, Ню Йорк, Париж, Берлин, Рим. От лятото

живееше в постоянно замайване от смяната на часовите зони, докато със зачервени очи скицираше хаотично модели и пишеше имейли от айпода си от борда на поредния самолет, подготвяйки се за поредната бизнес среща. Но ако обикновено напрежението ѝ действаше като стимулант, сега Лори изнемогваше, изгубила фокус. И за това си имаше причина — когато беше видяла онова русокосо момиче да влиза в апартамента на Джей преди две седмици, теглейки черта под всичко, което биха могли да имат — Лори бе вложила цялата сила на волята си, за да не полети в пропастта.

— Дани, знай, че ти си сложи главата в торбата с моето повишение. Но аз съм доказала своята преданост към компанията, нали? Просто последните две седмици бяха...

Изречението ѝ увисна недовършено. Работата, в която беше вложила труд, ум и сърце, висеше на косъм, но какво можеше да каже тя в своя защита — че сърцето ѝ беше разбито от откритието, че мъжът, на когото толкова държеше, може би дори обичаше, беше продължил живота си без нея? Че Джей не ѝ излизаше от главата и тя не можеше да разсъждава трезво за някое лого и за токи, или за каквото и да било друго?

— Лори — продължи Дани след известно мълчание. — Никой не се съмнява в твоята преданост, но въпреки това се налага да те отстраня от линията „Навахо“.

— Не — извика отчаяно Лори. — Не можеш да го направиш. Моля те, Дани. Знай, че се издъних, но поне ми позволи да оправя нещата. Това е една-единствена грешка.

— „Навахо“ е нашата най-значима продуктова линия, Лори, и не можем да рискуваме с други грешки. — Очите му бяха сведени към пода. — Трябва ни човек, на когото стопроцентово можем да разчитаме.

— Можеш да разчиташ на мен — настоя Лори. — Знаеш това.

— Лори, слушай, съжалявам — изрече Дани и я погледна в очите. — Знай, че си талантилива — виждал съм на какво си способна, но се опасявам, че това не е инцидентна грешка. По време на престоя ти в Китай, тук отдел „Клиенти“ беше зает от оплаквания.

Думите му изсвистяха като камшик. Оплаквания? Тя работеше денонощно, за да гарантира, че аксесоарите са идеални. Поръчваше най-качествените материали. Надзираваше всеки етап от

производството. Гордееше се с качеството на моделите си. Тя не... нейните продукти винаги получаваха положителни отзиви.

— Какви оплаквания? — насили се да попита Лори.

— Ботите „Синалоа“ — токчетата се клатели. — Дани вдигна ръка към челото си, сякаш подробностите му причиняваха болка. — Една клиентка си изкълчила глезена с тях.

— Ясно... — Лори заекна, опитвайки се да издири наум слабата брънка в производствената верига. Почувства се вцепенена: Умът ѝ беше блокирал. — Мога да намеря начин...

Това не можеше да се случва. „Сиймлес“ беше нейният живот. Дизайнът беше нейното призвание, нейният талант. Какво щеше да прави, ако я уволняха?

— Лори, Джилиан обожаваше твоята работа не по-малко от мен самия, но тя смята, че тези гафове вредят на бранда. Успях да я убедя, че имаш нужда от почивка, че за два месеца ще си възвърнеш фокуса и отново ще даваш най-доброто, на което си способна.

— Два месеца? — повтори тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Дани се пресегна и постави ръка върху нейната.

— Лори, направи ми услуга. Два месеца почивка. Какво ще кажеш? Моля те, не ме разочаровай сега.

— Но аз нямам нужда от почивка — промълви на пресекулки тя.

Дани се обърна към вратата.

— Слушай, ще кажа на Жак да ти поръча такси — продължи той. — Прибери се вкъщи.

— Какво, искаш да се прибера вкъщи сега? — попита Лори в пълно недоумение.

— Така е най-добре. Днес не трябва да се мяркаш пред очите на Джилиан, повярвай ми.

Замаяна, Лори взе палтото си и Дани ѝ отвори вратата. Докато прекосяваха заедно общото помещение на етажа, познатото жужене притихна и се възцари тежко мълчание. Дизайнери, стажанти и асистенти вдигаха глави да я погледнат, после бързо забиваха погледи в екраните на компютрите си. Засрамена, тя осъзна какво се бе случило. Сигурно всички в офиса бяха чули тирадата на Джилиан. Всичките ѝ колеги знаеха в каква каша се е забъркала.

Когато стигнаха до рецепцията, Лори вече бършеше горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

— Лори, миличка — възкликна леля й Клара с отчетлив испански акцент, помитайки племенницата си в отривиста прегръдка, придружена от облак парфюм „Шанел“. — Каква прекрасна изненада.

Отдръпна се за момент, без да изпуска Лори, оглеждайки я внимателно.

— Но... какво се е случило? Изглеждаш ужасно! Изморена — кожа и кости. И трябва да се обличаш по-цветно, миличка.

Лори беше твърде изтощена и разстроена, за да възрази. Но дори в това изцедено състояние тя знаеше, че леля Клара, в леопардова блуза и розови дънки, с осеяни с кристалчета нокти и безумно тупирана коса, не беше царицата на модните съвети. На петдесет и три, тя беше две години по-възрастна от майката на Лори, Каролина, но докато Каролина беше приела грациозно настъпването на зрелостта, по-голямата й сестра се бореше на всички фронтове.

— Имаш нужда от ваканция, миличка. Какво ще кажеш за едно пътуване до Испания? Може да погостуваш на майка ти, тя все повтаря...

Лори престана да слуша и послушно тръгна по коридора, замислена как се бе озовала тук. Беше отказала на предложението на Дани да ѝ повикат такси и вместо това излезе от офисите на „Сиймлес“, попадайки под напора на безмилостно студения ноемврийски вятър. Загърнатата във вълненото палто, тя беше вървяла по булевард Странд, докато стигна до Чаринг Крос, а после се видя наред железопътната гара, вторачена в таблото е разписанието на заминаващите влакове.

Неспособна да понесе да се прибере сама в апартамента си в Брикстън, да съзерцава четирите стени и да чака съседката Шивон да се върне от работа, тя беше решила да намине да види леля си и братовчедка си. Експедитивно, за да не би да размисли, Лори беше изтрила сълзите си и се беше качила на влака за Бромли.

— Лори! — Андреа се устреми към вратата и я посрещна със сърдечна прегръдка. Лори я прегърна на свой ред.

— Не знаех дали ще те заваря — заговори тя.

— Снощи бях нощна смяна — обясни Андреа, посочвайки захвърлената в коша за пране униформа на медицинска сестра.

За Лори Андреа беше повече сестра, отколкото братовчедка. И двете бяха прехвърлили трийсетте и бяха израснали заедно. И двете бяха наследили тъмната коса и матовата кожа на своите испански майки, но приликата между Андреа и леля Клара свършваше тук — всичко в Андреа беше естествено, от женствените извивки до напълно лишените от грим кафяви очи.

— Ела да седнеш тук — подкани я Андреа, като разчисти място на дивана сред десетките пухкави възглавнички, от които флоралната тапицерия почти не се виждаше. — Е, какво става? Какво те води тук в — тя погледна часовника си — десет и половина сутринта? А пък аз си мислех, че моето работно време е шантаво.

Лори се облегна назад и събитията от тази сутрин я заляха като приливна вълна.

— Направих ужасен гаф в работата.

— Но аз си мислех, че кариерата ти се развива страхотно?

— И аз така мислех — изрече Лори, после прехапа устни. — Но не е така. — Жилото на унижението все още лютеше. Тя беше работила в „Сиймлес“ четири години, упорито градейки репутацията си, и сега, само заради две глупави грешки, всичко се беше сринало.

— Какво се случи? — попита Андреа със загрижен поглед.

— Издъних се, много — отвърна Лори. Когато братовчедка ѝ я прегърна през раменете, сдържаните до момента сълзи бликнаха и тя се задави в ридания.

— Всичко е наред — прошепна утешително Андреа. — Всичко ще бъде наред. — В топлината на прегръдката ѝ Лори плака до пълно изтощение. Накрая се отдръпна.

— Искаш ли да ми разкажеш за това? — попита Андреа.

— Не зная — прошепна Лори. — Още не. Ужасно е.

Братовчедка ѝ кимна.

— Разбира се. Както искаш. Сега си сред свои. Защо не останеш да пренощуваш у нас тази вечер?

— Благодаря — промълви Лори, поизправи се и избърса очите си. — Може да се възползвам от поканата, само този път. — Тя се помъчи да се усмихне и да разведри атмосферата. — Ами ти, какво правиш?

— Ха, какво пък, сега ще се почувстваш по-добре — възкликна през смях Андреа. — Върнах се тук, пестя за първа вноска за собствен

апартамент. При мама, цял ден и цяла нощ. — Тя кимна към кухнята, където Клара приготвяше чай, и направи престорено измъчена физиономия. — Представяш ли си? Татко се измъкна да разходи кучето — за втори път тази сутрин — и не мога да му се сърдя.

Лори се усмихна, после се огледа из стаята. Навсякъде имаше снимки — Лори видя една, на която бяха двете с Андреа като деца, позираха като поп звезди. Обстановката тук беше толкова различна от нейния собствен апартамент, обзаведен в стилен минимализъм.

Клара се върна в хола с чай и бисквити, които остави на масата.

— През уикенда разговарях с майка ти — каза тя.

— О, така ли? — отвърна Лори, давайки си сметка, че не се беше чувала с майка си най-малко от две седмици. — Как е тя?

— О, Лори, с тези нейни мъже — възкликна Клара с нотка на отчаяние. — Искам да кажа, не й стига баща ти, който я напусна, без да се обърне назад. Какво преживя заради него, цяло чудо е, че не умря от мъка навремето, но сега става още по-лошо, миличка.

— Не преувеличавай, мамо — обади се Андреа, взе си една бисквита от чинията и погледна Лори. — На мен ми се стори добре, когато разговарях с нея.

— Добре? — повтори Клара. — Явно не ти е разказала цялата история, Андреа. Повярвай ми, тя изобщо не е добре. С Хавиер са скъсали и тя е много самотна.

— Хавиер? — попита Лори.

— Да, стара изгора. Двамата бяха заедно само няколко месеца. Но нали знаеш, за майка ти това е поредното любовно разочарование, което да допълни колекцията — заяви Клара, като вдигна ръце във въздуха и поклати глава. Андреа погледна Лори в очите и й прошепна: „Не й обръщай внимание“.

Поредното любовно разочарование, помисли си Лори. Цял живот се беше стремил да се отличава от майка си — да бъде по-независима, по-успяла, по-жилава. За нищо на света не би оставила щастието си в ръцете на някой мъж. Но сега, неомъжена и сама на трийсет и пет, с разбито сърце и на път да загуби работата си, Лори се запита дали двете нямаха повече общо, отколкото й се искаше да признае.

ГЛАВА 2

Вторник, 21 ноември

Рейчъл се стресна в съня си, когато входната врата на къщата хлопна. В спалнята цареше непрогледен мрак, пронизан от един тъничък лъч лунна светлина върху килима. Мобилният ѝ телефон лежеше на възглавницата ѝ, другата половина на леглото все още бе празна, както когато се беше унесла. Рейчъл провери дисплея за съобщения — нямаше, след това за часа — дванайсет и половина. Тя стана и наметна халата върху пижамата си, отвори вратата на спалнята и се послуша — дочу бръмченето на хладилника на долния етаж и потракване на чинии.

Спалнята на голямата ѝ дъщеря Мили беше до нейната. Рейчъл побутна леко вратата и надникна вътре, после с облекчение притисна ръка до сърцето си. Тийнейджърката беше в леглото си, заспала с разпиляна по възглавницата тъмночервена коса, а равномерното ѝ дишане се чуваше ясно. Мили си беше у дома. В безопасност. Сглупих, като се разтревожих, помисли си Рейчъл.

Тя се спушна по извитите, неравни дървени стъпала на старовремската селска къща, която датираше от седемнайсети век, като се приведе под гредата най-долу. Съпругът ѝ Ейдън беше в кухнята, с чиния в ръка, по дънки и карирана риза, както винаги, когато беше работил по някой от строителните си проекти за преустройства. Сърцето ѝ се стопли при тази гледка.

— Хванах те — прошепна с усмивка тя.

— Събудих те с това тропане — каза той с крива усмивка и ѝ помахна. — Опитвах се да пазя тишина. Току-що се прибрах. И се отбих в кухнята за среднощна закуска. Отново.

Ейдън остави чинията върху плота и я прегърна.

— Радвам се да те видя — добави той, като я притегли към себе си и погали тъмнорусата ѝ коса. Рейчъл се надигна на пръсти, за да го целуне по устата, като прокара нежно длан по брадясалото му лице.

— Аз също — прошепна тя, притиснала буза до гърдите му.

Рейчъл го побутна към хола и направи място на дивана.

— Е, как беше днес? — попита тя тихо, за да не събуди Мили или малкия Зак.

— Напрегнато. Но ти знаеш как е, в момента всеки ден е натоварено — отвърна Ейдън с изопнато от умора лице. — Кой знае кога ще завършим плевнята на Уестли — обещахме да сме готови на двайсети декември, но дотогава остават само няколко седмици, а имаме още много работа. Дъждовете през есента ни забавиха, а тази седмица имаме известни проблеми с интериора... Не трябваше да поръчвам толкова много материали от чужбина, всичките ни доставки закъсняват. Но стига сме говорили за работа — каза той, като махна с ръка, а лицето му се отпусна леко. — Напоследък почти не ми остава време за теб и не искам да го пропилявам в празни приказки. Как мина денят ти, децата как са?

Рейчъл се сгуши на дивана и подпъхна крака под себе си.

— Ами, добре — промълви тя. — Майка приключи по-рано, каза, че тази година ще участва в някаква благотворителна коледна акция.

Ейдън вдигна вежди.

— Пак ли ще работи като доброволка? Мислех, че след пенсионирането си хората си почиват.

— Беа не е хората — усмихна се Рейчъл. — Тя е фурия. Но това си го знаем. Освен това прибра Зак от тренировката по футбол, докато аз приготвях вечерята. Което беше дар божи.

— А Мили?

— Тя е добре. Беше у Кейт, за да учат заедно — Рейчъл се умълча за момент.

— Какво има? — попита Ейдън.

— Нищо. Просто — когато ти се прибра преди малко, помислих, че е тя.

— След полунощ?

— Да. В единайсет все още я нямаше, а се бяхме разбрали за този час. Потърсих я два пъти, но мобилният ѝ телефон беше изключен. Чаках я, но... Не знам как, но сигурно съм заспала.

— А сега...? — попита разтревожено Ейдън.

— О, всичко е наред — побърза да го успокои Рейчъл с усмивка. — Горе е, спи дълбоко.

— Значи няма проблем, нали? — попита Ейдън, дотяждайки сандвича си.

— Да. Разбира се.

— Но...?

— Това не е типично за нея, нали? Да се прибира късно — призна Рейчъл. — И да не се обаждат, когато я търсят.

— Кейт живее зад ъгъла, сигурно са се улисали. Нали ги знаеш какви са, когато се съберат заедно. Пък и Мили се оплакваше, че откакто смени училището, двете почти не се виждат.

— Прав си — промълви Рейчъл, като прогони съмненията си. — Зная, че си прав.

— Сега Мили си е вкъщи. Не се тревожи — каза Ейдън, прегърна я и я целуна по бузата. — Хайде да си лягаме.

— Донесох „Книгата“ — заяви Беа на другия ден, като се настани в кухнята на Хоторн Котидж. — Помислих си, че можем да си припомним това-онова, преди да отидем в училище.

„Обратното броене на Беа до Коледа“, или накратко „Книгата на Беа“, беше знаменитото четиво в дома на семейство Мъри. „Книгата“, изписана с изящния почерк на Беа, съдържаеше ценни съвети за всичко — от тънкостите по изпичането на коледната пуйка до указания за отсичането на бъдника, от рецепти за мини шоколадови венци до марципанови листенца на бодлива зеленика. Тези ритуали бяха алфата и омегата на празничния сезон в дома на семейство Мъри.

— Чудесно. Нима вече приближава декември? — възкликна Рейчъл, като погледна стенния календар: 22 ноември. — Да, така е. Време е най-малкото да приготвим кейка с уиски. Хайде да я прегледаме.

Рейчъл разчисти мивката, избърса мокрите си ръце надве-натри с една домакинска кърпа и седна до Беа на масата. С раирания моряшки пуловер и късо подстригана пепеляворуса коса, днес Беа изглеждаше толкова млада, помисли си Рейчъл, посягайки към книгата.

— Всъщност аз снощи направих кейка с уиски — каза Беа. — Нямах какво да правя. Сега остава само да го напоявам през няколко дни. Снощи сръбнах една-две чашки — призна свекърва й. — Дано да не ми стане навик.

— Тайните облаги на професията — пошегува се с намигване Рейчъл.

Тя прибра един кичур коса зад ухото си и запрелиства книгата, докато не стигна до любимата си страница: медено-джинджифиловата къщичка на Беа.

Докато гледаше познатата илюстрация, тя долови уханията на коледния сладкиш — джинджифил, канела, карамфил — и си припомни първия път, когато го беше приготвила. Беше годината, когато тя и Ейдън напуснаха Бромли, където бяха израснали, за да започнат съвместния си живот в селцето в Йоркшир, което бе станало техен дом.

— Ти сигурна ли си, че трябва да...? — беше попитал Ейдън, когато влезе в кухнята на селската къща и видя Рейчъл, заобиколена от продукти и подправки, да разстила разточеното джинджифилово тесто върху хартия за печене.

— ... да готвя ли, Ейдън? — беше довършила Рейчъл, като вдигна очи от готварската книга и се обърна да го погледне. — Бременна съм — беше добавила тя с усмивка, — не съм направена от кристал. А като зная колко близо е терминът, искам да си намирам занимания. — Ейдън се наведе да я целуне над големия ѝ издут корем.

Той положи нежно ръка върху онова, което само след месец щеше да бъде тяхното първо дете.

— Следващата Коледа ще бъде малко по-различна, нали? — усмихна се той. В лешниковите му очи играеха пламъчета на вълнение и смущение, енергията, която зареждаше и двамата откакто Рейчъл беше разбрала, че е бременна.

— Да, но създаването на семейство едва ли е по-трудно от преместването в Йоркшир, нали? — бе отвърнала тя с нежен смях.

— Йоркшир не е точно детската ни мечта, а? — бе подхвърлил Ейдън. За момент изражението му стана сериозно. — Рейч, знам, че не ти беше лесно, но ти благодаря. Че се премести тук, че повярва в мен. — Той приглади косата ѝ. — Имам добро предчувствие. От момента, в който пристигнахме в Скипли, знаех, че постъпвам правилно, че това е точното място да започна бизнеса и засега отзивите са фантастични. Надявам се, че до две години ще имаме достатъчно пари, за да се устроим удобно тук, да дадем на бебето всичко необходимо. Казват, че първите една-две години са най-трудните. И за теб нещата са по-добри

тук — включи се в родителската асоциация и се чувстваш полезна, нали?

— О, да — беше казала Рейчъл. — Въпреки че приятелите много ми липсват. Най-вече Лори. Но всичко се променя. Лори се премести в Лондон, записа се в колежа по моден дизайн, повечето от другите ни приятели постъпиха в университета — не бих искала да съм единствената, която си е останала у дома. Боже, представяш ли си? Пък и мама и татко... Хм, особено като знаеш как реагираха, когато научиха, че съм бременна... Радвам се, че започваме нещо ново.

В гърлото на Рейчъл беше заседнала буца при мисълта за родителите ѝ. Ейдън забеляза и я притегли към себе си в топла прегръдка.

— Истината е — промълви тя след малко, като се отдръпна от обятията му, — че и преди това имах съмнения. Ти знаеш, че никога не съм искала да отида в Бристъл. Никога не съм възнамерявала да постъпвам в университета, това е. Просто не исках да разочаровам родителите си. А ето че сега го направих — беше признала тя, поставяйки ръце върху корема си. На лицето ѝ изгря усмивка — и това изобщо не ме натъжава. Убедена съм, че те ще размислят, но ако мама и татко решат, че не искат да бъдат част от живота на нашето бебе, те губят. Моето единствено желание е да бъде тук, с теб, и двамата да градим нашето семейство.

* * *

— Искаш ли ти да направиш джинджифиловата къщичка тази година? — попита Беа.

Рейчъл погледна свекърва си и обгърна с очи кухнята такава, каквато беше днес. С двете деца и петнайсет години по-късно от онези първи дни, с уютната близост на майката на Ейдън, която живееше в наблизко, Рейчъл беше по-щастлива от всякога.

— Зак и Мили обичат да я правят заедно с теб — каза Рейчъл. — Ти я поemi. Но ни дай малко повече задачи тази година. Ейдън се тревожи, че се натоварваш прекалено много.

— Добре — съгласи се неохотно Беа, като надникна иззад книгата. — Добре, вие двамата можете да пригответе канелените

звезди... и щолена. И хлебния сос, и кълновете, аз никога не съм ги обичала.

Рейчъл вдигна вежди в очакване на още задачи.

— Това е твоята част, Рейчъл. Аз винаги съм поемала приготвленията за Коледа тук и нямам намерение да се отказвам само защото съм пенсионерка. Колкото и да се оплаква синът ми.

Рейчъл разгледа нарисуваните на ръка канелени звезди. Щом проектът на Ейдън бѐдеше завършен, може би щеше да им остане време да ги изпекат заедно. Коледата в Хоторн Котидж щеше да бѐде хаос, както винаги — шестгодишният Зак не се кротваше дори за миг — но всички щяха да бѐдат заедно и Ейдън щеше да се откъсне за няколко дни от работата, което беше тяхната малка рецепта за съвършенство.

Мили се качи на задната седалка на миникупѐра на Беа, намести се до по-малкия си брат и закопча предпазния колан.

— Позволено ли е да носите накити в училище, Мили? — попита подозрително Рейчъл, като изви глава да погледне дѐщеря си на задната седалка. Големи сребърни обици във формата на звезда проблясваха изпод боядисаната червена коса на Мили, да не споменаваме полата, която като че беше вдигната до кръста ѝ.

— Да — отвърна момичето. — Тоест никой нищо не каза. Правилникът е много по-свободен отколкото в старото ми училище.

Рейчъл реши да подмине случката за момента. Двете с Мили вече бяха кръстосали шпаги на закуска заради късното ѝ прибиране предишната нощ, а Рейчъл и Ейдън трябваше да подбират внимателно битките. Навремето тя се бе питала дали като млада майка би могла да бѐде приятелка на тийнейджърката Мили — но сега ѝ се струваше, че дѐщеря ѝ се дистанцираше с всеки изминал месец.

— Здравсти, Милс — обади се Зак, като обърна към така си обсипаното с лунички лице. — Том ще ходи в Евро Дисни за Коледа, ако не знаеш.

— Така ли? — равнодушно отвърна Мили.

— Да. А Марк ще получи конзола VII.

Беа се обърна към Рейчъл и вдигна вежди безмѐлвно в комична физиономия. Не за прѐв път Зак подхващаше темата за

екстравагантните коледни подаръци, които щяха да получат съучениците му. Рейчъл погледна децата си в огледалото за обратно виждане и потегли от паркинга.

— Ами, bravo на тях — подхвърли Мили. Рейчъл я зърна в огледалото как отмята тъмnochвения бретон от очите си. — Техните родители сигурно са много богати.

Рейчъл си спомни миналата Коледа, когато бизнесът на Ейдън понесе първия голям удар на бурята, но въпреки това бяха купили всички поръчки от списъците на Мили и Зак. Преди да им се наложи да преместят Мили от частната гимназия в местното общообразователно училище и да я спрат от уроците по езда. Тя зави наляво към главната улица и се включи в колоната от автомобили пред светофара.

— Знаете, че тази година положението е малко по-различно, нали? — додаде тя.

— Знаааам — проточи Зак. — Астрономическата криза.

— Икономическата, глупчо — поправи го Мили, като го смушка в ребрата. — Цените на петрола на Дядо Коледа са се покачили. Няма пари за моркови за елена Рудолф. Няма проблем, мамо. Разбираме положението, нали така, Зак? Знаем за бизнеса на татко, за ипотеката и за всичко останало.

— Добре тогава — каза Рейчъл, като прехвърли тревожно наум последната купчина сметки. Светофарът светна зелено и тя потегли.

Мили и Зак бяха на долния етаж и играеха на „Монополи“ с Беа. Доволните им писъци и кикот долитаха откъм стълбището и Рейчъл използва възможността да свали кутиите с коледна украса от шкафа до спалнята. Първата кутия беше пълна с червени и зелени коледни играчки и белите лампички, които окачваха всяка година.

Докато разгръщаше хартиите в следващата кутия, тя си даде сметка, че тази не беше отваряна от години. Първото нещо, което извади отвътре, беше една малка изкуствена елха. Усмихна се — двамата с Ейдън я бяха купили, когато Зак беше новородено бебе и те бяха твърде улигани в графика на среднощните хранения, за да им остане време да купят истинска. Рейчъл огледа орфаните, проскубани клони. Беше крайно време да я изхвърлят, реши тя, и я остави

внимателно настрана. Под нея се появи кълбо коледни лампички, коледни свещи и други украшения. Тя извади лампичките, за да ги разплете, и зърна найлонов плик с няколко снимки, очевидно попаднали случайно там. Рейчъл ги прехвърли — децата като бебета, Ейдън, гордо изправен пред един от първите си завършени проекти за преобразяване на стара плевня в модерна къща. И една снимка на Рейчъл като тийнейджърка, заедно е нейната най-добра приятелка Лори. Двете стояха пред училищния портал в последния ден от единайсети клас. Бяха се снимали сами, затова снимката беше размазана и прекалено отблизо. Трябва да е било 1995 година, в деня на матурата. Рейчъл засия при спомена. Нейната буйна тъмноруса коса беше пусната свободно и на устните ѝ имаше яркочервено червило, докато косата на Лори беше боядисана в бледорозово, с израснали корени. Двете се прегръщаха, притиснали лицата си, озарени с големи усмивки. В приповдигнато настроение — Рейчъл си го спомняше до ден-дневен. За да отпразнуват своя първи ден свобода, тя и Лори бяха отпрашили към крайбрежието с колата на Рейчъл, като през целия път от стереото гърмеше музиката на Пърл Джем и Аланис Морисет, а те пееха с цяло гърло. Тя погледна отново снимката. Двете с Лори бяха неразделни в онези дни. Но нещата се бяха променили и за двете. Рейчъл подпря снимката върху тоалетката, прибра кутиите, извади и отдели най-красивите коледни украшения настрана и слезе долу.

Зак и Мили гледаха телевизия и на първия етаж на къщата се беше възцарило относително спокойствие. Рейчъл повика тихичко Беа да отиде при нея в кухнята.

— Имаш ли време за чай и клюки? — попита тя.

— Винаги.

— Извинявай, че те изоставих така — каза Рейчъл и включи котлона с чайника. — Дано да не се сърдиш. Ти си толкова добра в тези игри, а мен изобщо не ме бива на „Монополи“.

— Беше ми приятно. Май вече не оставям Зак да ме бие. Откакто навърши шест, той чисто и просто е по-добър от баба си в тази игра.

Рейчъл се засмя и извади млякото от хладилника. Беа се запъти да извади чаши.

— Ти седни — настоя Рейчъл, — днес свърши достатъчно работа.

Беа отиде до кухненската маса и придърпа един стол. Когато понечи да седне, тя загуби равновесие и за част от секундата, сякаш в забавен кадър, падна на пода. Рейчъл се втурна да помогне на свекърва си и съзря сянка на объркване и смущение по лицето ѝ.

— Добре ли си? — попита тихо тя. Беа беше пребледняла.

— Добре съм, благодаря — отвърна тя. — Добре че децата не видяха това. За момент ми се зави свят. Ти не се тревожи — каза тя.

Докато ѝ помагаше да се изправи на крака, Рейчъл забеляза, че ръцете ѝ трепереха леко. Беа се подпря на масата и седна на стола.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита Рейчъл.

— Абсолютно. Хайде, нали каза, че ще клюкарстваме? Дай да не си разваляме удоволствието, Рейчъл.

ГЛАВА 3

Сряда, 22 ноември

Докато вървеше към викторианската жилищна кооперация в Брикстън, огряна от немощното зимно слънце, Лори отново видя онова момиче. Натискаше звънеца, наведена към домофона, светлорусата коса закриваше лицето ѝ, изпод светлите кичури се виждаха само тъмните ѝ очи.

— Джей, аз съм — изрече дрезгаво гостенката. Лори почувства остро пробождане в сърцето, когато чу името му. Блондинката е двайсетинагодишна, предположи тя, най-много на двайсет и пет. Нощта беше мразовита, но момичето беше облечено в минипола, черен чорапогащник, кафяви кожени ботуши с връзки и дънково яке. На практика беше почти гола.

Ами този тон, помисли си Лори, вадейки ключовете от чантата си, нанизани на ключодържател от „Тифани“. Какво означава той? Интимност?

Тя избра ключа за входната врата. Двамата с Джей бяха скъсали. Не беше нейна работа кой влизаше в жилищната сграда — и без това от понеделник имаше по-важни неща за мислене. Лори задържа входната врата, за да пропусне момичето да влезе. Прекоси шахматните плочки във фойето и се заизкачва по витите стълби, проследявайки с ръка дървените перила на парапета от ковано желязо, избързвайки пред момичето, което остана да си слага гланц на устните пред огледалото в коридора.

Лори продължи да се качва по стълбите, като подмина вратата на Джей, мятайки бърз поглед. Това можех да съм аз, помисли си, като си представи как Джей придърпва момичето в прегръдките си и го целува. Но тя беше съсипала тази връзка. Както и всичко останало.

Лори продължи нагоре към третия етаж, нейния етаж. Апартаментът на последния етаж, обичаше да се шегува тя пред приятели — всъщност не беше някой бляскав пентхаус, в крайна сметка се намираше в Брикстън, но действително от нейното жилище

се откриваше фантастична гледка — в ясни дни слънчевата светлина огряваше хола през еркерните прозорци и човек виждаше морето от сгради чак до центъра на града, над кулите Гъркин и Шард и към „Сейнт Пол“. Освен това имаше просторна тераса, за която през летните месеци ѝ завиждаха всички съседи. Първоначално Лори гледаше на апартамента като на първа стъпка по имотната стълбица по пътя ѝ към пожелани пощенски кодове — например квартали като Примроуз Хил или Мейда Вейл, когато кариерата ѝ я изстреляше на върха, но само след два месеца в Брикстън и след като се запозна със съседите си, Лори се предаде. Кварталът и самата кооперация я оплетоха в очарованието си и сега мястото беше дом — цветен, хаотичен и изпълнен с живот. Нямаше друго място, където Лори би искала да живее.

Но тази вечер тя не се прибра направо у дома. Спря пред съседния апартамент и повдигна капачето на пощенската кутия.

— Ехо — провикна се тя през процепа. — Шивон, там ли си?

Последваха стъпки и минута по-късно на вратата се появи съседката Шивон, в карирана пижама, с коса, увита в хавлиен тюрбан, и блестящи зелени очи на красивото си, осеяно с лунички лице. В краката ѝ се умилкваше сив котарак и мъркаше. Мистър Рипли — целият на сиви ивици и с бели лапички — официално беше котаракът на Джей. Той го хранеше, но Мистър Рипли обикаляше на воля всички пространства и помещения в блока, като се промъкваше през отворените или леко откrehнати врати и прозорци, превръщайки всеки апартамент в свой дом.

— Стига да не си от модната полиция — заяви Шивон, като поздрави Лори с усмивка, разви хавлиената кърпа от косата си и се зае да я подсушава енергично. — Хвана ме неподготвена.

— Тази вечер не съм на смяна — отвърна Лори с изморена усмивка. Шивон отстъпи навътре и ѝ махна да я последва.

В архитектурно отношение апартаментът на Шивон беше огледален образ на жилището на Лори — но само толкова. Със семпли мебели в японски стил и бели килими, апартаментът на Лори беше еталон за минимализъм, докато обителта на Шивон изобилстваше от позлатени огледала, изплетени на една кука кувертюри и етно украшения, които Лори не би допуснала дори близо до входната си врата.

Тя се насочи към кухнята на Шивон, като се обърна да се увери, че приятелката ѝ я е последвала.

— Може ли? — попита тя, отвори хладилника, без да чака позволение, и извади една отворена бутилка вино. — Благодаря. — Взе две позлатени чаши от дървения рафт и се зае да налива.

Докато виното галеше стъклените стени на чашите, Лори си спомни деня, когато се беше нанесла в кооперацията преди четири години.

— Имелда Маркос не може да се мери с теб — беше казала Шивон, оглеждайки наредените в коридора кутии за обувки. Макар да беше висока едва метър и половина, заради дългата огненочервена коса и висок глас с характерен ирландски акцент тя не оставаше незабелязана.

— Сега съжалявам — беше се засмяла кисело Лори. Тя нямаше много мебели — дотогава беше обитавала само мебелирани квартири под наем, с плавен ръст в качеството, отразяващ растежа на заплатата ѝ, но притежаваше ненадмината колекция от аксесоари. Хамалите бяха струпали безцеремонно кутиите с обувки и дрехите ѝ във фоайето и я бяха зарязали.

— Я стига — беше отсякла Шивон. — Ще ти помогна да ги пренесем горе, ако ми подариш един чифт. Имаш ли нещо с моя размер?

Двете бяха замъкнали всички кутии горе и после Лори отвори бутилка червено вино, което наля в керамични чаши за чай — единствените, които беше успяла да открие в багажа си.

— Да пием за новия ти апартамент — добре дошла в Голдхок Меншънс — заяви Шивон и чукна чаша в тази на Лори. И тогава — в новото жилище, между първите четири стени, нейна собственост, с нова приятелка по дух и чашка, Лори се бе почувствала наистина у дома.

— Стига толкова — върна я Шивон към сегашния момент и посегна към едната чаша, за да не позволи на Лори да я напълни догоре. — Някои от нас имат домашни за училище. — Навремето Шивон беше наскоро дипломирана учителка, но сега беше директор на дирекция „Изобразително изкуство“ в близката гимназия и повечето ѝ вечери бяха заети с родителски срещи и оценяване на ученически работи, вместо с веселби в пъба. Около зелените ѝ очи се бяха появили

няколко фини бръчици — по една за всяка проверка от Регионалния инспекторат, обичаше да казва тя.

— Тя едва ли е на повече от двайсет и пет — каза Лори, неспособна да мисли за друго, освен за момичето пред вратата. — Нали? — Отпи глътка вино, прекоси хола на Шивон и се настани на старинния, тапициран в зелено кадифе диван.

— Не съм я виждала отблизо — призна Шивон, сви рамене и седна на креслото в стила на петдесетте срещу Лори, като се зае да прокара пръсти през мократа си коса, за да разплете сплъстените кичури.

— Отиваше в апартамента на Джей. Отново.

Шивон се облегна назад.

— Виж, Лори, не искам да те огорчавам, но Джей е свободен човек.

Лори събу мрачно ботушите си, вдигна крака на дивана и придърпа колене към гърдите си.

— Знам. Честно казано, не е само това — призна тя, а спомените за унижителното напускане на офиса я връхлетяха отново. — Боже, последните два дни бяха кошмарни, Шивон.

— В какъв смисъл? — попита приятелката й.

— Службата — промълви Лори и прехапа устни. — Издъних се.

— Хайде — подкани я Шивон, — разправяй.

— Допуснах голям гаф — изрече Лори, а очите й се напълниха със сълзи. — Допуснах много глупава грешка.

— Каква?

— Съсипах дизайна на последния модел суперлюксови чанти. „Навахо“ — помниш ли, говоря за това от лятото?

Веждите на Шивон се вдигнаха високо на челото й.

— О, не! Искam да кажа, съжалявам — боже, това е ужасно. Ти вложи толкова много в този проект.

— Знам. И сега Дани ме принуди да изляза в платен отпуск. За два месеца, за да си „възвърна фокуса“, както се изрази той. Тази сутрин потвърди решението си с есемес — пуска ме в платен отпуск, но не иска да му се мяркам пред очите преди първи февруари. Извадих късмет, че не ме уволни. Защото го заслужавам, Шивон. Аз го разочаровах. — Тя се помъчи да преглътне сълзите си. — Докато бях в Китай — не зная. Не бях на себе си. Не можех да си събера мислите.

Тя беше излязла от релсите и причината за това беше само една. Лори се потопи в спомена за изминалото лято — но на фона на ноемврийския вятър навън и развалините, в които се беше превърнал животът ѝ, близостта с Джей изглеждаше безкрайно далечна.

Джей седеше на раирания хамак на терасата над апартамента на Лори и се люлееше лекичко, докато ѝ отваряше една бира. От айпод плейъра долиташе ленива музика от седемдесетте, идеално пасваща на горещата лятна нощ. Двамата бяха прекарвали цялата вечер заедно, първо бяха отишли на лятно кино в парка — но преди полунощ Шивон беше заспала в леглото на Лори на долното ниво.

Лори седна до Джей и той ѝ подаде отворената бутилка „Корона“ — тя забеляза как раираната тениска в сиво и бяло, пусната свободно върху износените дънки, подчертаваше слънчевия загар на кожата му. Беше събул чехлите си и ги беше оставил до нейните. В хамака имаше предостатъчно място, беше двоен, изпратен от майка ѝ от Испания, но земното притегляне събираше телата им в средата на люлката. Лори погледна Джей. С набола брада и поизрасла тъмна коса, той изглеждаше точно както в първия ден, когато се бяха запознали, когато той внасяше своята китара в новия си апартамент. Джей се обърна към нея и се усмихна. Сякаш изобщо не забелязваше, че едната страна на тялото ѝ, облечено в тюркоазеносин анцуг, беше долепено плътно до неговото.

— Шивон пропуска изумително нощно небе — каза Джей, като наклони глава назад. Лори се облегна назад и погледна нагоре. Въпреки безбройните изкуствени светлини от баровете, офисите и магазините в Южен Лондон, звездите се открояваха ярко.

— Така е — съгласи се Лори, като усети още по-осезателно докосването на неговото тяло до нейното. Топлината на ръцете му, едва доловимото му чисто ухание, с лек дъх на канела. Престани да се държиш глупаво, заповяда си тя. Очевидно неусетно се беше напила. Тя отпи глътка бира и остави бутилката на малката дървена пейка, която той ѝ беше сковал тази пролет, когато се беше включил в курса по дърводелство.

— Може би не е чак толкова лошо — подхвърли Джей, като спря топлите си лешникови очи върху нейните, — че Шивон заспа.

Гласът на Джей прозвуча различно, някак по-мек от обикновено. Това не беше обичайният тон, онзи, с който говореше за съседските

неща, като прибирането на млякото от доставчика или заемането на нейната колекция епизоди на „Момчетата от Медисън Авеню“.

— В какъв смисъл?

— Ами, че ми харесва да бъдем сами — изрече той, без да откъсва очи от нея.

Така, каза си Лори. Положението наистина ставаше много неловко. Тя извърна очи, докато прехвърляше наум планове за бягство.

— Искаш ли да намаля музиката? — попита тя, като понечи да стане.

— Не, така е добре — увери я Джей. — Наистина. — Той я улови за ръката, преди да успее да се изправи. Стана ѝ някак приятно, нейната слаба ръка в негова силна длан. Сърцето ѝ затупка в гърдите.

И тогава Джей се доближи до нея и двамата се целунаха. Ръцете му лежаха върху голата кожа над лактите ѝ и тя го целуваше, целуваше Джей. Джей от долния етаж. И ѝ беше хубаво.

Лори се отдръпна, а Джей пригладя тъмната ѝ коса зад ухото ѝ. Дватама се спогледаха и едва тогава той се засмя, разсейвайки напрежението.

— Странно, нали? — пошепна той, докато си играеше с ръката ѝ и прокарваше пръсти по дланта ѝ. Лори кимна. Цяла година бяха приятели — и сега това. Да, тя беше почувствала нещо, когато го видя за пръв път — беше осъзнала веднага, че новият съсед от долния етаж е привлекателен. Но после те се бяха сприятелили, бяха се опознали и химията се смекчи до нещо приемливо. Сега приливът на желанието се беше завърнал, по-силен от преди, защото тя познаваше Джей. Той я целуна отново, като я притегли в обятията си, така че двамата се озоваха сгушени заедно в хамака. Останаха така, целуваха се, бърбреха и се смееха през цялата топла нощ.

Когато слънцето изгря над Лондон, двамата слязоха в апартамента на Лори и Джей я последва до вратата. Там разговаряха шепнешком, за да не събудят спящата Шивон.

— Прекарах страхотна нощ — промълви с усмивка Джей. — Много, много прекрасна нощ.

Лори подскочи, когато Мистър Рипли скочи в скута ѝ и я върна рязко в реалността.

— Какво му става на това коте? — възкликна тя и го погали по гърба. — Вре се навсякъде!

— Просто е дружелюбен — обади се Шивон. — Не мисля, че го прави, за да досажда.

— Както и да е — продължи тя. — Дани може би има право, Лори. Напоследък ти си доста стресирана — първо работата, после тази история с Джей. Може би почивката не е чак толкова лоша идея. Има много по-лоши неща, не мислиш ли? — Шивон замълча. После извади една плоча на Нина Симон и я постави в стария грамофон.

Лори вдигна вежди.

— Ти не ме ли познаваш?

— Добре, разбирам накъде биеш.

— Аз мразя да си почивам, обожавам работата си — Шивон, това съм аз. Чисто и просто.

— Права си, паметта ми е къса. В края на краищата, ти си единственият човек, който е способен да отиде на спа и да прекара уикенда, ровейки в айфона си и сновейки нагоре-надолу, като настоява, че сигурно има нещо по-интересно за правене от масажите и близките контакти с пирани, които да ти гризат мъртвите кожички по стъпалата.

Лори се усмихна. Въпросният спа уикенд не беше сред върховете в тяхното приятелство.

— А какво ще кажеш за една активна ваканция? — предложи Шивон, зареяла поглед през прозореца, опитвайки се да измисли нещо вълнуващо. — Нали знаеш — може би не йога уикенд, а рисуване сред природата в Кромуел, наблюдаване на птиците в...

— Моля те, спри — прекъсна я Лори, като вдигна ръка. — В момента явно планираш собствената си ваканция, нали? За мен това е равносилно на ваканция в ада. Да гледам птиците. Ти шегуваш ли се?

— Винаги съм смятала, че тези приключения са забавни.

— Именно — заяви Лори. — Но вероятно си права, че трябва да се възползвам максимално от тази почивка. Действително съм съкрушена от случилото се, но не искам да седя по цял ден вкъщи и да гледам „Съдия Джуди“.

— Уф... това е толкова потискащо — каза тя, като покри лицето си с ръце. — Влчих се по корем тази година, за да докажа, че съм на нивото на моята нова роля, а ето че сега се издъних и Дани изгуби доверие в мен.

— На мен не ми изглежда така — възрази Шивон, като наметна хавлиената кърпа на раменете си, за да попие последните капки вода от косата ѝ. — Дани те подкрепя, като ти дава време за отдых — не го пропилявай. Очевидно той вярва в теб, Лори, той просто иска да възвърнеш формата.

— Ох, не знам — промълви мрачно Лори. Може би не Дани, а самата тя беше изгубила вяра в способностите си — просто не може да си представи как се връща в „Сиймлес“ и се развихря в стаята си. — Дай да говорим за него друго. Разсей ме — каза тя. — Как мина денят ти?

— Не беше зле — отвърна Шивон, като стрелна приятел каза си с дяволит поглед. — След работа отидох да пийна с господин Фъргюсън. Ед.

— Ед — учителят по физическо възпитание ли? — попита Лори! Забеляза, че лицето на Шивон се озари, когато тя кимна. — Харесваш ли го?

Шивон остави чашата си на малката масичка в стил ар деко.

— Може би — призна тя. — Не исках да излизам с някой колега, но в този случай съм изкушена. От доста време кръстосвам пустинята и няколко частни урока по физическо възпитание ще ми бъдат от полза. — Тя се изкиска палаво.

Лори също се засмя, въпреки настроението си — двете бяха преживели паралелни периоди на любовна суша и нямаха тайни една от друга. И двете бяха целували достатъчно жаби, преди да навършат трийсет, така че сега търсеха нещо повече — но качеството и количеството на свободните мъже падаше стремглаво с всяка изминала година. Макар че горещото лято в Лондон беше изпъстрено с приятни моменти, открити фестивали и карнавала в Нотинг Хил, не можеше да става и дума за порой от мъже. Лори се беше обнадежила, когато се сблизиха с Джей... Но в края на септември, когато листата пожълтяха и покафеняха, а кестените опадаха по паважа на Уиндърмиър Роуд, тя отново остана сама.

Записът зацикли, а гласът на Нина Симон се провлачи протяжно.

— Няма ли най-после да си вземеш айпод плейър? — попита Лори, докато Шивон вдигна и постави отново иглата върху плочата. — Едно е да го раздаваш ретро, друго е да живееш в херметична капсула на времето. Предлагам да ти помогна да пригодим това място за мъжко

гостуване... — Лори не можа да довърши предложението, защото една бродирана възглавница полетя към лицето ѝ.

ГЛАВА 4

Четвъртък, 23 ноември

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Мили,

Здравей! Беше ми приятно да си говорим в пъба онази вечер — радвам се, че успяхме да ви убедим теб и Кайт да останете докато затвориха. Намерих в джоба си едно листче с твоето име и имейл — затова ми хрумна да ти драсна два реда. Човек рядко среща момиче като теб. Виждал съм те и друг път и винаги съм смятал, че си страхотна. Искам да те видя отново. Какво ще правиш през уикенда? Ако двете с Кейт сте свободни, в събота ще има парти?

Картър

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Carter@yahoo.com

Здрасти,

Готино е, че се запознахме с вас, момчета. Благодаря за пиенето. Обикновено понеделниците са пълна скука... Партието сигурно ще бъде страхотно, но трябва да гледам малкия си брат в събота вечер. ТЪПО.

Какво ще кажеш за другия уикенд или може би петък?

Мили х

Подател: Carter@yahoo.com
Получател: Millypede@gmail.com

Супер. Значи остава петък — брой го за среща! Ще се чуем другата седмица.

К. х

* * *

— Добре, имаш право — каза Беа. — Напоследък не се чувствам добре. Рейчъл пое дъх — значи не беше сгрещила, като попита. Откакто беше видяла падането на Беа в сряда следобед, тя не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред.

— Напоследък ми се вие свят и няколко пъти губя равновесие — продължи Беа. — Не само когато се изправям рязко. И май недочувам.

Подобно признание от устата на Беа беше нещо сериозно: тя никога не се предаваше на болестите без бой. Ейдън веднъж се пошегува, че единствено пневмония можеше да накара майка му да погълне таблетка парацетамол, а Мили и Зак не смееха да се оплакват от настинки или охлузени колене, когато баба им беше наблизо.

— Може да е нещо вирусно — каза Рейчъл.

Беа сви рамене.

— Да, сигурно е нещо такова. Във всеки случай е много глупава история. Никак не е приятно. Онзи ден ми се зави свят на главната улица. Добре че Джон от железарския магазин ми изнесе един стол да седна, докато се съвзема.

— О, боже, горката ти — ахна разтревожена Рейчъл. — Това не звучи добре. Ходила ли си на лекар заради тези оплаквания?

— Вчера отидох при доктор Гарет и тя ме прегледа. Каза, че може да се дължи на много неща, но не бива да омаловажавам симптомите. — Беа подръпваше копчетата на морскосинята си жилетка, докато говореше. — Сигурна съм, че не е нещо сериозно — заяви тя, виждайки тревогата по лицето на снаха си, — а ти знаеш колко мразя да се превземам за дреболии. Но тя настоя да се консултирам със специалист.

— Ясно — каза Рейчъл.

— За да изключим най-страшното — добави Беа, — това е всичко. Не се съмнявам, че докато приключат с изследванията, този вирус или каквото е там ще е минал от само себе си.

— Но е неприятно — продължи Беа, въртейки брачната халка на пръста си, — че специалистът, при когото иска да ме изпрати доктор Гарет, е в Лондон. В отделение „Уши, нос и гърло“. Тя каза, че може да ме насочи към Лийдс, ако предпочитаме...

Беа замълча и Рейчъл докосна ръката ѝ. Болницата в Лийдс беше мястото, където откараха мъжа ѝ след падане от кон и където той бе починал преди три години. Макар да беше по-близо, болницата беше наситена с тежки спомени за всички. Рейчъл се замисли за Ейдън и си представи какво щеше да каже той. Беа заслужаваше най-доброто медицинско обслужване на място, където щеше да се чувства спокойна.

— Ами, щом доктор Гарет е казала Лондон, значи ще бъде Лондон — изрече решително тя. — И няма да те пуснем сама, знаеш това.

Беа понечи да възрази, но сякаш се отказа и не изрече нищо.

— Кога трябва да стане това? — попита Рейчъл.

— Ще ми запише час възможно най-скоро, още за следващата седмица, ако може.

Ейдън седеше на ръба на леглото, опитваше се да запази спокойствие, но тревогата се беше отпечатала върху челото му.

— Ще намеря начин да отида с нея — каза той, като прокара ръка през късата си кестенява коса.

Рейчъл му се беше обадила в работата сутринта и го беше помолила да се прибере малко по-рано тази вечер. Край него се чуваше обичайният грохот на строителен обект и той се поколеба да си тръгне преди края на работния ден, но Рейчъл настоя, че въпросът не търпи отлагане — тя не можеше да му каже за Беа посред нощ, когато Ейдън се прибираще на пръсти, смазан от умора.

— Значи доктор Гарет няма представа какво може да бъде?

— Не — отвърна Рейчъл, като седна до него и го прегърна през кръста. — Трябва да направят някои изследвания. Може да отнеме

само няколко дни — но лекарят каза, че трябва да останем две седмици за всеки случай. Майка ти се поуспокои, така че и това е нещо.

— Ти виждала ли си някога майка ми разтревожена? — попита Ейдън с вдигнати вежди и пресилена усмивка.

Дори в най-трудните моменти, както когато Дейвид почина, Беа успяваше да запази самообладание и да ги приласкае. Рейчъл помнеше какво беше казала тя на погребението на мъжа си.

— През последните трийсет и пет години получих повече любов, отколкото повечето хора получават за цял живот. Двамата бяхме много щастливи заедно. Това е важното.

— Ще поговоря със Саймън довечера и ще видя дали мога... — Ейдън се пресегна към своя айпад и прегледа графика си. — Така, я да видим. — Рейчъл надникна към екрана и видя върволица от дни, плътно запълнени със срещи и задачи, от сутрин до вечер.

— Ейдън — обади се тя, като постави ръка върху неговата, докато той прескачаше към следващата седмица в търсене на прозорец. — Спри.

Ейдън се обърна да я погледне, в ъгълчетата на лешниковите му очи се бяха появили бръчки.

— Убеден съм, че ако...

— Виж, и двамата знаем, че ти не можеш да си позволиш да отсъстваш точно сега — изтъкна Рейчъл. Тя беше видяла счетоводните книги с очите си — финансовото положение на фирмата не изглеждаше добре. Провалът на един-единствен проект можеше да срина бизнеса в пропастта.

— Няма проблем — продължи тя, като стисна ръката му. — Аз ще отида с Беа. — Тя вече беше обмислила останалите варианти и ги беше отхвърлила. — Нейните приятели си имат достатъчно ангажименти, пък и повече от тях не са толкова здрави, че да се справят, ако Беа припадне по време на пътуването.

Очите на Ейдън срещнаха нейните и Рейчъл отгатна, че двамата си мислеха едно и също.

— Но Мили и Зак... — промълви той. Сегашният му проект беше на два часа път с кола. Би било невъзможно да ги кара до училище. — Ще трябва да ги спрем от училище, така ли?

— Да, така мисля — призна Рейчъл с натезало сърце, след като претегли вариантите. Зак беше толкова въодушевен от ролята си на

влъхва в коледната пиеса, а Мили тъкмо започваше да свиква с новото училище. — Ще разговарям с учителите им утре и ще вземем учебниците и задачите с нас.

— Ще поговоря със Саймън и ще му прехвърля каквото мога — каза Ейдън, като прегледа отново календара си, — ако успееш да закараш мама на прегледа следващата сряда, аз ще се постарая да дойда при вас за уикенда.

Рейчъл погали наболата брада по бузата на мъжа си и го целуна нежно.

— Ще се справим, Ейд — прошепна тя. Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

Ейдън си беше легнал рано за пръв път от седмици. Дишането му беше дълбоко и равномерно. В съня тревогите му сякаш бяха изчезнали и той изглеждаше напълно спокоен.

Рейчъл облече карираната си пижама и влезе в прилежащата към спалнята баня, като завърза гъстата си руса коса на хлабав висок кок. Замисли се за пътуването до Лондон и започна да пресмята колко щеше да струва. През последните месеци се бяха отказали от много неща и тъй като никога не бяха харчили безразборно, засега им оставаха малко спестени пари. Но — Рейчъл взе да смята на пръсти, стиснала четката за зъби в другата ръка: пътуване с влак на двама възрастни и две деца, тоест купени в последния момент билети, след това двуседмичен престой на хотел в Лондон за нея и децата, храна и градски транспорт... ще струва стотици лири. Ейдън щеше да получи последното плащане по сегашния си проект чак догодина. В семейството той единствен изкарваше пари, а сега банковите им сметки бяха съвсем изтънели. Дори да изберяха евтин хотел, разходите за настаняване щяха да изядат скромната сума, която тя и Ейдън бяха заделили за Коледа. Трябваше да има по-разумно решение.

В ума ѝ проблесна една мисъл — разбира се. Лори. Рейчъл си даваше сметка, че това беше голяма услуга. Но за какво са старите приятели, ако не за да ти помогнат в труден момент? А и всъщност Лори беше кръстница на Мили — пък макар и само на хартия. Очевидно беше дошъл моментът да си припомнят старата дружба.

Умът ѝ обмисляше трескаво идеята — какво пък, може би щеше да се получи.

Тя изплакна устата си и облече халата си, промъкна се на пръсти покрай спящия Ейдън и заслиза по стълбите. Седна на кухненската маса, отвори лаптопа и когато екранът оживя, Рейчъл отвори браузъра. Набра адреса на Фейсбук. Беше създавала профила си неотдавна и качваше снимки на децата си, за да отговори на молбите на приятелките и близките си. Влизаше рядко и имаше само шепа приятели. Но Лори беше една от тях. С елегантната си кестенява прическа и гримирани в опушени тонове очи, тя изглеждаше почти като фотомодел на снимката в профила си.

Лори имаше бляскав живот, успешна кариера, зашеметяващи тоалети. Рейчъл знаеше това от снимките — Страхотни моменти от разни модни ревюта и партита на седмицата на модата в Лондон и Париж. Рейчъл не завиждаше, а се гордееше с приятелката си. Животът на Лори? Тя докосна собствената си буйна руса грива и се усмихна — първо на първо, тя нямаше косата за подобен живот.

Рейчъл отвори прозорчето, за да напише съобщение на приятелката си.

Здравей, Лори.

Как си? Минаха сто години, знам. :)

Надявам се, че при теб всичко е наред, мила. Извинявай за неочакваната молба, но всъщност ти пиша, за да те помоля за услуга — голяма услуга. Да ти кажа честно, отчаяна съм!

Свекърва ми Беа е болна и беше насочена към една специализирана клиника в Лондон. Има ли някакъв шанс аз и децата да отседнем при теб за две седмици, считано от другата седмица, 29 ноември?

Рейчъл си спомни с умиление подаръка, който Лори ѝ беше изпратила за последния рожден ден — черен кожен колан с бронзов клипс във формата на лястовица. Не друг, а Мили забеляза марката — „Сиймлес“ — и предположи, че дизайнът сигурно е дело на Лори.

Рейчъл нямаше много неща, които да му отиват, но постави колана на почетно място в гардероба си.

Оставаше с впечатлението, че нейната приятелка от училище се справяше доста добре в живота и макар да не бе виждала апартамента ѝ в Лондон, Рейчъл си го представяше елегантен и просторен, разположен в някой от онези шикозни квартали, към които Лори открай време се беше стремилa: например Примроуз Хил.

За последен път се бяха видели на сватбата на тяхната обща приятелка Джейн миналата година. Преди да отиде на сватбата, Рейчъл беше поставила в багажа си единствената елегантна роля, която все още ѝ ставаше — дълга до земята, на цветя, в ретро стил. Беше тясна, Рейчъл знаеше това, прилепнала точно там, където не трябва — след раждането на Зак тя не беше успяла да смъкне тлъстинките около талията си. Лори беше облечена в яркочервена рокля с едно голо рамо, подчертана с няколко дебели гривни от старо злато, които се открояваха на мургавата ѝ кожа, а тъмната ѝ коса беше пригладена в безупречна прическа. Когато се целунаха, Рейчъл долови прекрасно, вероятно скъпо ухание на парфюм.

Лори сигурно щеше да има една-две свободни стаи, нали? Тя живееше сама, така че може би щеше да се зарадва да си има компания. Рейчъл пое дълбоко дъх и изпрати съобщението в киберпространството. Стана и се зае да си приготвя горещо какао, което да си вземе в леглото — за да се приспи.

Млякото завираше, тихото гъргорене беше единственият звук в иначе притихналата къща. Рейчъл разбърка какаото в чашата и се върна пред лаптопа, за да го изключи.

Когато понечи да затвори страницата, една мъничка червена кутийка ѝ подсказа, че е получила ново съобщение. Тя го отвори — нищо чудно, Лори открай време беше експедитивна.

Здравей, Рейч!

Радвам се да те чуя. Мислех, че са те отвлекли
феминистките от Женския институт.

Рейчъл се размърда сконфузено на мястото си. Харесваше ѝ да се включва в инициативите на Женския институт и някои от нейните най-

добри приятелки в Скипли членуваха в организацията. Изобщо не беше толкова превзето, колкото си мислеха хората.

Слушай, ако те принудят да позираш гола, поискай да ти дадат няколко големи тарталети в книжни формички, ще се нуждаеш от тях (късметлийка).

Рейчъл се отказа от инстинктивната си отбранителна позиция и се усмихна. Лори беше слаба като манекенка, но винаги ѝ беше завиждала за бюста — още като тийнейджърки тялото на Лори се беше наместило в размер 34А, докато Рейчъл беше продължила да расте, докато достигна DD. Към момента гърдите ѝ не бяха съвсем същите като по онова време, но все пак бяха онази част от тялото ѝ, която тя харесваше най-много в себе си.

Хей, това е чудесна изненада и трябва да ти кажа, че улучи идеалния момент. Чувствайте се добре дошли, апартаментът е на ваше разположение.

Чудесно, помисли си Рейчъл. И продължи да чете.

Но слушай, Рейч, имам една идея, която може да се окаже още по-добра.

Вие трябва да останете известно време в Лондон, а аз имам нужда да сменя обстановката. Какво ще кажеш да дойдете и да се настаните тук — а пък аз да подишам малко чист въздух и да си проветря главата у вас?

Рейчъл обмисли предложението. Размяна на къщите — познаваше две приятелки, които си бяха уредили ваканцията по този начин и бяха страшно доволни. Не беше лоша идея — тя и децата щяха да се чувстват свободни да влизат и да излизат, когато поискат, да ходят в болницата, без да се пречат на никого. Ейдън можеше да се

премести в къщата на Беа за няколко дни, за да не притеснява Лори в тяхната в Скипли.

Тя отпи глътка какао, после се усмихна и набра отговора.

„Страхотна идея“, написа тя. „Уредена си.“

ГЛАВА 5

Петък, 24 ноември

— Май че току-що предложих нещо много шантаво — каза Лори, като обра млечната пяна върху капучиното си със старинна сребърна лъжичка.

Беше петък, 4 часа следобед, пет дълги дни след катастрофата в „Сиймлес“. Лори беше убедила Шивон да излязат на кафе в „При Лейси“. Това беше тяхното любимо кафене, кацнало над няколко стъпала, сгушено в реновираната аркада с бутици и ресторанти в Брикстън Вилидж Маркет. На плота бяха подредени кошници с домашно приготвен хляб, а на дървената маса до него се кипреха мъфини, кифли и торти. Бял мопс, облечен в ръчно плетен пуловер, душеше за трохи в краката на Лори, а след миг доприпка и черният му приятел, също облечен в пуловер. Двете кучета се спречкаха за парченце органичен царевичен хляб.

Лори беше прекарала последните два дни в спортната зала, опитвайки се да канализира хаотичната си енергия, като запълваше празните часове с тренировки по спининг, аеробика и зумба. Но разговорът с Дани и картината със съсипаните чанти „Навахо“ не й излизаха от ума.

Сервитьорът им донесе мъфините върху красиви чинийки на цветчета и Шивон ухапа ентусиазирано нейния. Лори беше загубила апетит напълно.

„При Лейси“ беше специално място не само заради нещата, които се намираха там, но и заради онези, които не се намираха — бебета. По някаква причина, може би заради стъпалата пред вратата, сладкарницата не се посещаваше от майки с детски колички. Не че в бебетата, малките деца и младите майки имаше нещо лошо, разбира се — стига да не анализираха до безкрай спането и хранителните навици на рожбите си или да не те гледаха с онзи — нали се сещате — изпълнен със съжаление поглед. Обаче те обикновено го правеха.

Шивон изглеждаше съсредоточена в свалянето на хартиената обвивка от мъфина си. Ето защо Лори повиши малко глас.

— Смятам да разменя жилището си за няколко седмици.

— Какво? — възкликна Шивон, като зяпна Лори с цялото си внимание. — Като в онова шоу по телевизията?

— Нещо такова — каза Лори. — Просто така се получи. Но без телевизионни камери. Ще помогна на една стара приятелка — обясни тя, като поднесе чашата до устата си.

— Сериозно? — промълви Шивон. — Коя по-точно?

— Рейчъл. Сигурно съм ти разказвала за нея. От училище — бяхме много близки. Но после тя стана... не знам. Стана майка. Премести се в някакво малко селце в Йоркшир. Няма го на картата. Знаеш как е.

— О, да — обади се Шивон. — Момичето, с което сте ходили в Гърция като тийнейджърки?

Лори кимна.

— Да — потвърди тя. — Отидохме в Гърция малко преди тя да забременее, на деветнайсет години. — Лори замълча, после поклати глава, спомняйки си как двете бяха стояли в банята, вторачени в теста за бременност на Рейчъл, като не вярваха на очите си. Никоя не беше обелила дума в продължение на пет минути. Рейчъл беше умната, тя беше класирана по успех в университета — повече подхождаше на Лори да се издъни. Така би било логично.

— Тя и бащата още ли са заедно? — попита Шивон.

— О, да, имат две прекрасни деца, Мили и Зак. Ейдън Мъри учеше в нашето училище, два випуска по-голям.

— Еха — възкликна Шивон, ококорила зелените си очи. — Това е много романтично, нали? — промълви тя, зареяла поглед в една усмихната двойка на масата до вратата: двамата тъкмо сваляха шапките и шаловете си и се настаняваха.

— Романтично? Наистина ли мислиш така? — Лори се засмя горчиво и поклати глава. — Не смятам. — Тя отпи глътка капучино и Ейдън от ученическите години изникна пред очите ѝ — висок и красив. Учтив, дори когато приятелите му я тормозеха. Тя пропъди образа от ума си. — Да забременееш, преди да навършиш дваисет? Обречена за цял живот да поръчваш дрехи от каталога, да бършеш

сополи и да се тревожиш? Ако на това му казваш романтика, можеш да си го задържиш.

Шивон присви очи и ѝ хвърли поглед, който говореше: „Не бъди гадна!“

— Рейчъл казва, че е щастлива. Но кой иска подобен живот? Не бих разменила живота си с нейния — нито за миг.

Кога се запознаха двете — когато бяха дванайсетгодишни? Хм, може би. Всъщност по онова време Лори би направила всичко, за да се разменят. Рейчъл, с нейните хубави дрехи, голяма къща и скъпи ваканции, с еднаква лекота печелеше приятели и изкарваше шестци. Лори, тъкмо напротив, с кльощавата си фигура и шушлякови анцузи в крещящи цветове, едно от малкото деца в училище, което живееше в общинско жилище, беше любим обект на подигравки за немирниците. Честно казано, Лори беше кръгла нула, докато не стана приятелка на Рейчъл.

— Е, чудесно — каза Шивон. — Защото не искам да те разочаровам, но „Шантав петък“ не беше документален филм, Лори. Не е никак лесно да организираш нещо такова в реалния живот.

Лори завъртя очи.

— Виж, казвам ти, защото ще имаш нови съседни за две седмици, включително моята кръщелница Мили.

— Ти имаш кръщелница? — учуди се Шивон. — Някой ти е натресъл отговорността за...

— Да, така е! Дъщерята на Рейчъл — довърши Лори с раздразнение. — Тя е прекрасно момиче. Не я виждам често — всъщност никога не съм им ходила на гости, което е много лошо, предполагам. Но се опитах да наваксам пропуснатото в Оксфорд и ѝ изпращам пощенски картички от време на време — от седмиците на модата, от пътуванията ми в чужбина. Тя е луда по модата. Както и да е, мисълта ми е, че ще отсъствам. Отивам в малкото селце на Рейчъл — казва се Скипли, в Йоркшир, за да мога да се поотпусна малко и да си почина.

Шивон за малко не се задави с кафето си.

— Село в Йоркшир? Вярно, националният парк Дейлс е красиво място, но ако ми позволиш, ще ти припомня нашия скорошен разговор за влудяващата скука на спа центровете? Какво ще правиш там?

Лори все още не беше обмислила тази част.

— Ами, къщата изглежда прекрасна. Нали знаеш, розови храсти пред вратата, такива работи.

— Няма да има рози, Лори, приближава месец декември. Ще ти стискам палци да намериш суши на село.

Лори осъзна, че дори сушието — една от нейните любими храни — не би могло да я изкуши точно сега. От понеделник почти не беше слагала залък в устата си.

— От друга страна, може да загладиш малко косъма с йоркширски пудинг — добави приятелката ѝ. — Но сериозно, Лори, какво ще правиш сама на село? Даваш ли си сметка с какво се захващаш?

— Всичко ще бъде наред — настоя Лори, като махна с ръка. — Слушай, ти и Дани имате право. Имам нужда да си прочистя главата.

В неделя сутринта, три дни преди заминаването, Лори почука на синята врата на първия етаж в кооперацията. След минута ѝ отвори закръглена жена на около седемдесет години, с пригладена афроприческа, рокля на жълти и червени мотиви, подчертана от семпли златни халки на ушите и червен гердан.

— Здравей, Лили — каза Лори.

— Охо, ето я моята любима съседка — отвърна Лили, а на лицето ѝ грейна усмивка. — Влизай, скъпа. Тъкмо сложих чайника на котлона.

— Как си? — попита Лори, като влезе в кухнята и се настани на един от дървените столове край масата.

— Не се оплаквам, благодаря, миличка — каза Лили, вадейки от бюфета поднос и чаши. — Карам я по-полека, ако не броим моя хор. Ноември никога не е натоварен. Купонът започва по Коледа.

От радиото се носеше мелодично реге и Лори забеляза, че на печката къкреше тенджерата. Тя се огледа и видя, че на места тапетите с щампа на слънчогледи се бяха прокъсали, а линолеумът е протъркан.

— Всичкото това от възстановяването на електрозахранването ли е? — попита тя, сочейки стената и мебелите.

— Да — потвърди Лили, като донесе подноса с чашите и го остави на масата между тях. — Благодарна съм, разбира се, че

поправиха повредата, но работниците от общината оставиха ужасна бъркотия след себе си.

Лори прокара ръка по оръфения тапет.

— Срамота — възкликна тя. — Ти винаги си поддържала апартамента добре.

— О, това не е нищо — засмя се сърдечно Лили. — Трябва да видиш хола, там не остана здрав тапет. Казаха, че ще се върнат да го оправят, но оттогава минаха седмици.

— А електрозахранването? Сега всичко наред ли е?

— Ами, да, всички лампи и контакти работят, това е важното. Човек не може да покани гости на тъмно, нали?

Лори се усмихна. Всяка година Лили канеше всички обитатели на кооперацията на нейната карибска коледна вечеря. Тя не връщаше никого и апартаментът ѝ винаги се пръскаше по шевовите от приятели и съседи, въздухът натежаваше от изкусителните ухания на мариновани пилешки бутчета и печени банани, коктейлите с ром разпалваха кръвта за танци, а стаите се преобразяваха с червени и златни коледни украси. Шивон и Лори винаги присъстваха, както и: Шон, самотният баща от партерния апартамент, Ники, неговата дъщеря тийнейджърка, благодарение на която косата му се беше прошарила, и разбира се, Джей.

Обикновено идваха и приятелите от госпъл хора на Лили, отбиваха се по всяко време между обяд и полунощ, както и децата от съседните кооперации. Миналата година Шивон беше донесла отнякъде пинята във формата на северен елен, която се превърна в голям хит — децата я мушкаха с пръчки, докато не я пробиха и на пода се посипаха бонбони и шоколади.

Коледната вечеря у Лили беше един от акцентите в годината за Лори, но сега беше различно. Дали приятелката на Джей щеше да бъде там? Тя наистина ли искаше да прекара Коледа, опитвайки се да не гледа как двамата си шепнат сладко, вкусвайки плодовата торта? Самата мисъл ѝ причиняваше болка.

— Празненството ще бъде страхотно — каза Лори. — Както винаги.

Лили наля чай в двете чаши.

— О, ясно ми е. Важни са хората. Но ти знаеш, че обичам нещата да изглеждат добре.

Лори кимна с разбиране, след това се замисли за причината, която я беше накарала да дойде.

— Отбих се, защото исках да ти кажа, че ще отсъствам известно време, ще отседна в къщата на една приятелка. Междувременно тя ще дойде тук. Казва се Рейчъл и ще отседне тук със семейството си — тя има две деца, малко момченце и дъщеря тийнейджърка. Така че ако видиш непознати лица в блока, да знаеш, че това са те.

— Няма проблем — каза Лили и отпи от чая си. — Твоите приятели са и мои приятели, миличка. Кажим им, че ако имат нужда от нещо, Лили е тук. Ти знаеш, че обичам да съм в компанията на млади хора.

Лори взе чашата си и я задържа в шепи, за да стопли ръцете си. Апартаментът на Лили не беше толкова добре отоплен като нейния и заради нулевите температури навън кухнята беше студена.

— Ами ти? — попита Лили полека, като плъзна поглед по лицето и тялото на Лори. — Добре ли си? Познаваш ме, не обичам да си пъхам носа в чуждите работи, но ми се виждаш малко измършавяла. И изморена.

— Напоследък не мога да спя — отвърна унесено Лори.

— Да не е заради нашия приятел на горния етаж?

— Само донякъде — промълви тя.

— Джей да не ти е разбил сърцето?

— Не е така, Лили — въздъхна Лори.

— Значи ти си разбила неговото?

— Между нас двамата просто не се получи, това е всичко.

Лори се беше връщала в ума си към онази вечер безброй пъти, опитвайки се да си изясни случилото се. След лятната нощ в хамака на терасата, тя и Джей бяха излизали заедно няколко пъти, докато лятото преминаваше в есен, и бяха последвали още целувки, също толкова опияняващи като първата. На третата среща бяха отишли в „При Капели“, кварталната пицария — бяха ходили там неведнъж с приятели, но този път — само двамата, и всичко беше различно. Интимно и романтично.

— Ела у нас в петък — каза Джей по пътя към дома. Лори подритваше игриво окапалите листа, без да изпуска ръката му. — Искам да ти сготвя нещо.

Лори се поколеба само за миг.

— Добре, става — каза тя с обичайната си самоувереност. Но вътрешно не беше толкова сигурна, а когато влязоха в апартамента, тя съвсем се умълча. Само допреди няколко седмици тя и Джей бяха приятели, а сега накъде поемаха? Защо трябваше да става толкова сериозно? Тя знаеше какво би означавала една уютна вечер у Джей и гласчето в главата ѝ започна да трупа аргументи. Нещата се променяха прекалено бързо. Тя все още не беше готова.

Джей я целуна за довиждане пред входната си врата.

— До петък тогава — каза усмихнат той и пусна неохотно ръцете ѝ. — В седем часа вечерта. Нали?

— Супер — кимна Лори, като прогони съмненията си. — До петък.

* * *

В 18:30 часа през въпросния петък Лори затвори телефона след последния разговор за деня. Ботите „Синалоа“ се продаваха доста добре. Като цяло беше успешен ден: тя довърши и изпрати в нюйоркския офис няколко предложения за разширяване на новата линия „Навахо“ и веднага получи одобрение. Лори погледна часовника и се приготви за тръгване — щеше да закъснее мъничко за вечерята у Джей, но пътьом щеше да вземе бутилка хубаво вино, за да се реваншира.

Дани я пресрещна на вратата с притеснено изражение на лицето.

— Лори, извинявай, но въпросът не търпи отлагане. Презентацията за събранието на акционерите е пълен провал. Дали би могла да ни помогнеш да я оправим?

Час и половина по-късно очите на Лори бяха зачервени и възпалени. Тя беше скалпила презентацията с лекота, но времето отлетя — когато съхрани излъсканата презентация на компютъра си, видя, че беше станало осем часът, а пътуването с метрото също отнемаше време.

— Кошмар в службата — каза тя, когато Джей ѝ отвори вратата няколко минути преди девет. Тя замълча за секунда, колкото да го огледа — индиговосини дънки и карирана риза в червено и черно — добре. — Тъкмо приключих последния телефонен разговор за деня и...

Лори престана да говори, доловила изисканото ухание на билки и подправки и... загоряла храна.

— Ах, закъснях за вечерята, нали? — изтърси тя и прехапа устни.

— В общи линии — изрече Джей, като направи няколко крачки назад и ѝ махна да го последва. — Но хайде, влез.

— Можем да си поръчаме готова храна, нали?

— Можем — отвърна той. Лори долови неохотна нотка в гласа му, но предпочете да не ѝ обърне внимание.

— Добре. Защото съм в настроение да празнувам — заяви тя. — Моите боти „Синалоа“ се продават страшно добре и...

— Лори — каза Джей и постави ръка на темето си с объркано изражение. — Да не съм обърнал часа? Мислех, че се разбрахме за седем?

— Така е — потвърди Лори бодро, в опит да омаловажи случката. — Но възникна нещо извънредно — една презентация, и Дани ме помоли да остана. Трябваше да ти се обадя, нали? Но аз си помислих, че ако взема метрото веднага, ще мога да...

— ... закъснееш само два часа?

— Да — каза тя. По дяволите. Погледнато в тази светлина, не звучеше добре. — Дани имаше нужда от мен.

— Ясно — изрече бавно Джей.

— Какво? — попита с отбранителен тон Лори. Несъмнено го беше разочаровала — Джей се беше потрудил за нея, а тя Лори не се постара да пристигне навреме. Лори събра цялата си решителност. Нямаше да отстъпи, нямаше да признае, че е сгрешила. — Съжалявам, Джей. Нали това искаш да кажа? Съжалявам. Но работата си е работа.

Джей сви рамене.

— Виж, Лори — дай да забравим за случката, не е голяма работа, ти се разполагай, а пък аз ще забъркам нещо за хапване. Просто, както ти сама каза, можеше да ми звъннеш по телефона.

— Зная — съгласи се Лори. — Но Джей, твоята работа е нещо различно, нали? Искам да кажа, това твоето не е истинска кариера. С бандата — и с мебелите — ти можеш да спреш по средата на онова, което правиш, и да проведеш няколко лични разговора по телефона и никой няма да ти каже нищо... но аз...

Очите на Джей се разшириха от изненада, докато Лори продължаваше да говори.

— ... Мисълта ми е, аз не казвам, че не е важно, но искам да кажа, че то не е...

— ... не е толкова важно, колкото твоята работа? — довърши той. — Лори, за бога, ти чуваш ли се какво говориш?

— Ти не носиш същата отговорност, нали? Няма шеф, няма заплата или...

— Ясно — изрече Джей. — Май схванах идеята. Твоята работа стои на първо място и винаги ще бъде така. Сигурно е добре, че установих това сега, а не по-късно.

— Тоест... — започна Лори. Но не можеше да го отрече. Колкото и да искаше да изглади нещата между тях, тя не можеше да отрече думите му. За нея работата стоеше на първо място.

— Работих много, за да стигна дотук — каза тя, в опит да се оправдае. — Не мога да си позволя да отстъпя от завоюваните позиции. Не можем всички да сме мечтатели като теб, да чакаме вдъхновението да ни споходи и да творим импулсивно...

Джей вдигна вежди.

— Аха.

Лори се обърка, затърси подходящите думи, за да заглади нещата. Но нищо не ѝ идваше наум. Накрая тя се отказа. Обърна се и излезе от апартамента на Джей с пламнали бузи, като затръшна вратата след себе си.

Оттогава бяха минали седмици, после месеци, а те двамата едва разменяха по някоя дума, и така до ден-днешен. Джей беше неин само за един мимолетен миг — но след това един от най-добрите ѝ приятели беше напуснал живота ѝ и бе оставил след себе си болка. Зееща болка. Сега, в неделните утрини Лори слушаше музиката на Джей, която слабо долиташе в спалнята, защото я караше да се чувства така, сякаш бе на долния етаж с него. Шивон каза, че тя трябва да се опита да излиза с други мъже. Но Лори вече не знаеше какво иска — може би връзките не бяха за нея. Може би, след всичкото това, тя не искаше никого.

— Хм, срамота, ако питаш мен — каза Лили, като сви рамене. — Изглеждахте хубава двойка, вие двамата. Но ти си твърдоглава жена,

знам аз — добави тя. — Както и да е, сега ти трябва приятели — усмихна се топло тя — и имаш много такива.

Лори спря поглед на снимките на внуците на Лили, окачени в златни рамки върху непострадалата страна на стената. И въпросът се изплъзна от устата ѝ, преди да успее да се спре.

— Ти някога била ли си влюбена?

— О, да — засмя се Лили. — Или поне така си мислех. В бащата на моите деца. Родих децата си, а сега си имам внуци — те са моите слънчица, нищо че живеят далеч. Не съжалявам за нищо. Но караниците и пререканията? С Джими бяхме много млади навремето или може би — тя вдигна рамене — може би просто не съм създадена за дом и семейство.

ГЛАВА 6

Понеделник, 27 ноември

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Carter@yahoo.com

Здравей, Картър,

Как си? Май няма да дойда на срещата. Дълга история, с две думи, заминавам за Лондон за две седмици със семейството си. Гадно, защото ще изпусна най-интересното тук — но е яко, защото винаги съм искала да видя Лондон, а и няма да ходя на даскало.

Обаче може да си чатим — ако искаш?

М. х

* * *

— Значи ще отсъстваш две седмици? — попита Даяна.

Рейчъл седеше на дивана в хола на съседката си Даяна. Малкото кученце Алфи дремеше на фотьойла до прозореца, огрян от слабото зимно слънце. Възглавничките бяха идеално разбухнати, масичката за кафе — полирана до блясък, а във въздуха се долавяше свежото ухание на освежител с аромат на ванилия. Самата Даяна беше спретната като къщата си, русата ѝ коса беше сплетена на рибена кост, леко набръчканите клепачи — посипани с бледосини сенки за очи, а ноктите ѝ бяха лакирани в цвят пепел от рози. Рейчъл, по дънки и вълнен пуловер, се чувстваше като мастилено петно върху безупречния декор на съседката си.

— Всичко зависи от това колко бързо ще открият какво е заболяването на Беа. Междувременно Лори ще живее тук.

Даяна изглеждаше смутена от новината.

— А децата добре ли го приеха?

— Да. Зак е съвсем спокоен — малко разочарован, че ще изпусне коледната пиеса, но се вълнува от голямото приключение. Вкъщи цари пълен хаос, навсякъде има багаж и чанти, но той ме увещава да вземем и колелото му. — Рейчъл се усмихна. — А Мили — и тя миряса. Отначало се нацупи, спомена, че щяла да пропусне някакво парти или нещо подобно, но тя винаги е искала да отиде в Лондон.

— Вярвам, че ще ѝ хареса — каза Даяна.

— Понякога ми е трудно да отгатна — призна замислено Рейчъл. — Навремето знаех точно какво харесваше дъщеря ми, но напоследък толкова много неща се промениха. Сега Мили учи в смесено училище и имам чувството, че вниманието ѝ се измества от конете към момчетата.

— Има ли някой специален обект на внимание?

— Не зная — въздъхна Рейчъл. — Може би. Говорих ѝ за връзките и взаимоотношенията и тя ми спомена със заобикалки, че няма да се остави „да забременее на деветнайсет като мен“. — Тя се засмя. — Може би трябва да съм благодарна. Тя е по-амбициозна от мен, няма съмнение.

— Тя е разумно момиче — обади се Даяна. — Е, ще ми липсват много. И постоянно ще си мисля за Беа.

— Да се надяваме, че скоро ще открият причината. Никога не съм я виждала в подобно състояние, Даяна. Ейдън се притеснява — плюс цялото напрежение в бизнеса му в момента. Все пак той ще се навърта тук за няколко дни. Но ти би ли могла да наглеждаш Лори? Тя не е точно... как да кажа... не е селско момиче.

— Разбира се. Ще се отбия да я видя. Обясни ѝ, че живея в съседната къща, ако има нужда от нещо. Значи казваш, че двете сте били съученички?

— Да. Познаваме се от години. Запознахме се в средното училище в Кент. Но след това, не знам. Отдалечихме се някак си — знаеш как е. Аз дойдох тук, родих децата, тя направи кариера в Лондон. — Напоследък Рейчъл имаше чувството, че месеците и годините бяха изтекли между пръстите ѝ. — Поддържахме връзка, разменяхме си по някой имейл от дъжд на вятър. Но Лори е кръстница на Мили.

— Учудвам се, че досега не съм я виждала.

— Лондон е далеч. — Рейчъл побърза да защити старата си приятелка. — Разбирам, че тук сме откъснати от света. Тя е много заета, работи в света на модата и постоянно обикаля по разни бляскави събития. Но сега изглежда, че е готова да се откъсне и да си почине.

— Добре, нямам търпение да се запознаем — каза Даяна, като отрязва две парчета кейк и поднесе едното на Рейчъл.

— Ти добре ли си? — събра смелост да попита тя.

— О, ние с Алфи — отвърна Даяна, като се пресегна да погали кучето по коремчето и продължи с бебешки глас. — Разбираме се чудесно, нали, миличък?

— Добре. Хубаво, радвам се да го чуя. Знаеш, че ако някога има нещо...

— Добре съм, Рейчъл — прекъсна я Даяна със свити устни. — Наистина ми харесва да бъда сама, ако това питаш. Но все пак ти благодаря.

— Добре — повтори Рейчъл, съжалявайки, че не си замълча.

— Всъщност аз все още се надявам, че ще преосмислиш предложението ми — каза домакинята с поомекнал тон, — да ми помагаш в проектите за интериорен дизайн във фирмата.

— Ами, не знам, мила. Беше ми приятно да обзавеждам стаите на децата, но не съм сигурна дали притежавам уменията на истински професионалист.

— Не споделям това мнение. Освен това ти знаеш, че мога да те обуча. Докато си в Лондон, най-малкото помисли за това.

— Добре, обещавам — каза Рейчъл.

По-късно същата вечер в леглото Рейчъл положи глава върху гърдите на Ейдън.

— Ще ми липсваш, да знаеш — прошепна тя, замислена колко дни щяха да бъдат разделени, преди той да може да дойде в Лондон.

— И ти на мен — каза Ейдън, като повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— И ако не успееш да дойдеш по-скоро... — промълви тя, гледайки го в очите.

— Не знам — отвърна той. — Нали се разбрахме, че няма проблем...

— Естествено, няма проблем — възрази Рейчъл, като се отдръпна. — Не исках да прозвучи така. Разбирам какво е положението в работата ти. Просто ще ми липсваш, това е. — От години не бяха прекарвали дори една нощ разделени. — Когато дойдеш при нас, ако имаш време, може би ще можем да направим разни неща заедно, като семейство.

— Не зная, Рейч — отсече някак напрегнато Ейдън. — Започнах да предавам задачите, но ще следя ремонта в плевнята на Уестли от разстояние, докато съм в Лондон. Не мога да кажа колко свободно време ще имам.

— Добре — каза Рейчъл, а в ума ѝ се избистри по-реалистична картина на предстоящите две седмици.

— А сега имам нужда от сън — заяви Ейдън, като се обърна на другата страна.

* * *

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Е, много ми е кофти, че заминаваш. Щом се появиш, с твоята червена коса и усмивки, и красиви очи — и изчезваш. По дяволите.

Но, ДА. Искам да поддържаме връзка. Това са само две седмици. При това в Лондон. Много яко. Аз ходих миналата година на гости на братовчед ми — той ме качи на Окото и беше невероятно — вижда се на километри. Защо не заведеш братчето си?

Е, за начало, разкажи ми за теб... тоест, вече зная, че живееш близо до пъба и че пиеш ликьор Саутърн комфорт с лимонада... и ти спомена, че харесваш Адел и Уайт Страйпс. Но какво друго? Доброто, лошото и грозното?

K. x

ГЛАВА 7

Вторник, 28 ноември

Лори знаеше какво трябва да направи. Утре, сряда, тя заминаваше за Скипли и вече беше приготвила багажа си, така че беше необходимо само да остави ключовете от апартамента си на човек, от когото Рейчъл да ги вземе.

Но Шивон и Лили бяха заети, така че се налагаше да помоли Джей. Нищо страшно, това беше най-обикновена услуга между съседите. Но мисълта да слезе на долния етаж, да разговаря с него... те почти не бяха разменяли дума през последните два месеца. Лори стоеше в коридора на апартамента с ръка върху дръжката на вратата от цели пет минути.

Тя пое дълбоко дъх, отвори вратата и заслиза по стълбите към апартамента на Джей. Позвъни на вратата, а в корема ѝ запърхаха пеперуди. Може би той нямаше да е вкъщи, помисли си тя, донякъде искайки да е точно така.

Джей отвори минута по-късно. Тъмната му коса беше леко разрошена и беше облечен в индиговосини дънки, красиви мокасини и тъмночервен пуловер. Не просто някакъв пуловер, а такъв, който му стоеше прекрасно и открояваше мургавата му кожа. Пуловер, който Лори беше видяла в един магазин в Сохо в началото на годината и го беше накарала да го купи, защото му отиваше. По онова време те двамата бяха приятели и тя все още правеше такива неща. Отвътре долетя звукът на радиото и я разсея за момент.

— Здравей — каза тя с леко дрезгав глас.

— Лори — промълви Джей с колеблива усмивка. — Здравей.

Думите, които Лори беше планирала да изрече, излетяха от ума ѝ, щом се озова лице в лице с Джей. Погледът ѝ се плъзна към сочните му устни и тя си спомни целувките му.

— Мина доста време, нали? — успя да каже накрая тя.

Той кимна, очите му тутакси се забиха в пода, без повече да срещнат нейните.

— Натоварен период — продължи тя. — Всички тичат, тичат, тичат на работа. — Прииска й се да се срита. Това пък откъде дойде? Всичко свърши, замина, изчезна беше доста по-вярно в случая.

— О, да — каза Джей, а след известна пауза добави: — Е, това е добре. Ами днес? Защо не си на работа?

— В отпуск съм — отвърна тя, без да споменава, че на практика я бяха отстранили от работното място. Прехапа устни, после бързо смени темата. — Виж, исках да те помоля за услуга.

— Услуга? Разбира се — каза Джей със сърдечна усмивка. — С какво мога да ти помогна?

— Една приятелка...

Отвътре долетя женски смях, над звука от радиото, като пресече думите на Лори по средата. Тя погледна в посока на смеха, стомахът ѝ се стегна на възел. Прииска ѝ се просто да даде ключовете на Джей и да се изнесе по най-бързия възможен начин.

— Моята приятелка Рейчъл ще отседне в апартамента ми за две седмици. Би ли могъл да ѝ предадеш ключовете, когато тя пристигне тук утре? — Лори подаде връзката с ключове. — Ще бъде тук към три часа, заедно със сина и дъщеря си.

— Разбира се — каза Джей, кимайки. — Няма проблем. — Лори му подаде ключовете и ръцете им се докоснаха за момент. Лори закопня да останат така, неговата кожа до нейната, близо — но Джей отдръпна ръката си и остави ключовете върху масичката в коридора.

— А ти къде... — започна той, като отново вдигна поглед към Лори.

— Джей — извика женският глас от вътрешността на апартамента. — Чаят ти ще изстине.

Тя беше. Онова момиче.

— Май трябва да вървя — промълви Лори с натежало сърце. — Но ти благодаря, оценявам това.

Лори се обърна и пое нагоре по стълбите, а сърцето ѝ блъскаше лудешки. Гласът на онова момиче. Беше наситен с интимност.

— Но Лори, ще те видя на партито у Лили, нали? — извика Джей.

— О, да, разбира се — отвърна тя, като изви глава към него и се насили да се усмихне. Но още докато изричаше тези думи, тя осъзна,

че празненството заедно с Джей, по този начин, беше единственото място, където не би могла да бъде на Коледа.

* * *

Лори прекоси гара Кингс Крос, влачейки куфара след себе си, злочеста като елиминиран участник в риалити състезанието „Стажантът“. Беше сряда сутрин — малко повече от една седмица откакто животът ѝ се беше разпаднал.

Първият влак за Лийдс тръгваше в 11:45 часа, а оттам щеше да се прехвърли на по-малка композиция за Скипли. Пиковият час беше отминал и купето остана полупразно. Някакъв мъж с червендалесто лице и корем, притиснат в масичката пред него, я изглежда с приветлива усмивка. Две малки деца, вероятно негови, седяха на седалките отсреща. Съкрушена, Лори постави чантата на седалката си.

— Здравей, сладурче — изтърси мъжът. Изправи се, за да ѝ помогне да вдигне тежкия си като олово куфар върху отделението за багаж. — За къде си тръгнала?

Лори никога не разговаряше с непознати в обществения транспорт и не беше готова да прави изключения точно днес. В това отношение, макар да не беше родена в столицата, тя беше лондончанка до мозъка на костите си.

— За Скипли — процеди тя, надявайки се мъжът да се върне към списанието за риболов, което държеше в ръка.

— Скипли, ъх — а, да. Знам го, хм, най-малкото съм чувал за него. Значи ще пътуваш до Лийдс. Ами че то ние...

Влакът потегли и тъй като мъжът не спираше да говори, Лори се сви на мястото си с дълбока въздишка.

След няколко минути измъчен разговор, тя извади айфона си, заби слушалките в ушите си и избра плейлиста, а мъжът най-сетне заби нос в списанието си. Лори зарея поглед през прозореца в препускащия пейзаж. Редяха се познатите очертания на Лондон — задните стени на къщи с тераси, Емирейтс Стейдиъм, Александра Палас на върха на хълма. Само от гледката на урбанистичните сгради ѝ се зави свят. В този момент, докато влакът набираше скорост, на Лори ѝ се прииска да сграбчи града с две ръце и никога да не го пусне.

Тя превключи на Туитър и постна съобщение в профила си.

Напускам Лондон и поемам към Йоркшир Дейлс,
стискайте ми палци.

rubbishatrelaxing

Лори се усмихна на кратките отговори, които заприиждаха почти незабавно.

Докато четеше отговора от братовчедка си Андреа, тя се сети за най-близките си. За майка си. Лори побърза да ѝ изпрати есемес.

Мамо, здравей, какво става? Извинявай, че се изгубих. Ти как си? Аз заминавам в провинцията за две седмици. На почивка.

С обич: Л.

Минута по-късно получи отговор.

А, това е страхотно. Клара каза, че те е видяла. Тук всичко е наред, както обикновено.

С обич, липсваш ми.

Мама х

Измина един час и редиците еднотипни викториански къщи бяха заменени от грубо изорани поля, над които се простираше синьо небе. Колкото повече се отдалечаваха от града, толкова по-силно започваха да говорят пътниците — вагонът се изпълни с крясъци и бърборене. Лори се опита да се съсредоточи върху електронното издание на „Вог“ върху айпада си, но трябваше да седи сбутана между своя съсед и обемистата кучешка клетка и пухкаво хъски, с което си играеха двете момиченца срещу нея.

— Искате ли да го погалим? — Едното момиченце побутна кучето към нея. Лори се усмихна и го погали сковано, като отдръпна

ръка, щом усети лепкавия желиран бонбон, сплъстен в козината на хъското.

След като избърса ръка, като внимаваше да не остави петно върху кремата си копринена блуза, Лори влезе в интернет. Имаше някакъв проблем със служебната ѝ поща, защото нямаше достъп до нея. Тя въздъхна — сигурно пощенската ѝ кутия беше пълна със съобщения, които изискваха спешен отговор — и кликна върху иконката на личната си поща. Усмихна се, когато видя съобщение от своята кръщелница Мили.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: LaurieGreenaway@virgin.net

Тъкмо получих твоята пощенска картичка от Пекин и беше много яко, благодаря. Добавих я към колекцията на корковото табло над бюрото ми.

Лори не беше блестяща кръстница, тя знаеше това, но изпращането на пощенски картички ѝ беше станало навик. Представи си Мили на снимката ѝ във Фейсбук, доста висока за възрастта си, с боядисана тъмночервена коса и лешниковите очи на баща ѝ. У Мили Лори виждаше онази искра, която имаше тя самата, когато бе по-млада, глад за развитие, за по-добър живот.

Днес тръгваме за Лондон и към твоя апартамент — това е малко шантаво, нали? Обаче наистина нямам търпение да разгледам града и да поживея в твоя апартамент. Ти нали ми беше казала, че имаш шивашки манекен у вас? Нося си текстилния проект по приложно изкуство, който трябва да завърша.

Надявам се да си намериш нещо интересно за правене в Скипли, леле боже, колко е скучно там. Във всеки случай нашите се тревожат за баба Беа, но на мен тя ми се вижда добре и е много весела и изобщо не се впряга, че постъпва в болница.

Желая ти лек път, с много обич.

Мили xxx

П.П. Намерих една стара снимка на теб и мама. Там сте на моята възраст и мама е с някакво яркочервено червило. Обаче снимката е готина. Имам почти същата с моята приятелка Кейт.

Лори веднага написа отговор.

Подател: LaurieGreenaway@virgin.net

Получател: Millypede@gmail.com

Милипиди! Здравей.

Радвам се да те чуя. Надявам се апартаментът да ти хареса. Има цял куп мостри от платове в свободната стая, където ще спиш ти, струва ми се, така че си вземи каквото ти хареса за проекта. И спокойно използвай Матилда (моя манекен). Така тя няма да се чувства самотна и изоставена. Зак може да я използва като партньорка за танци.

Надявам се, че Беа скоро ще се оправи. Прегръщам ви всички.

Лори xxx

П.П. Уф, на онази снимка сигурно съм с ужасна прическа. По онова време все още нямаше преси за изправяне на коса. ЗНАМ.

Само след миг пристигна отговорът на Мили: „Всъщност косата ти е розова“.

„Е“, написа Лори, „за това нямам извинение. Лек път, Мили“ — Л. х.

— Наближаваме гара Лийдс — обяви женски глас по високоговорителя. — Следващата спирка на този влак е град Лийдс. Умоляваме пътниците да се уверят, че са взели със себе си целия си багаж.

Лори се изправи, протегна се след двучасовото седене и слезе на гарата, теглейки куфара си. Намери шести перон и се качи на един очукан малък влак. Композицията потегли с пухтене покрай полята с овце, като спираше в Гигълсуик, Лонг Престън и други селища с имена, които Лори изобщо не беше чувала. Ако не се брои бабата, която решаваше кръстословица, купето беше празно, така че Лори се потопи на спокойствие във „Вог“, прегледа какво щеше да носи Алекса Чънг на коледните концерти и къде пазарува подаръците си Клои Севини. След по-малко от час обявиха пристигане в Скипли.

Лори погледна през прозореца, докато вземаше багажа си. На перона нямаше нито един човек, нито един. Тя огледа безбрежните голи поля и хълмове. Добре дошла в Скипли, помисли си тя. Дали вече беше твърде късно да отмени размяната?

ГЛАВА 8

Сряда, 29 ноември

— Деца, ето че пристигнахме — каза Рейчъл и си лепна най-хубавата усмивка, когато излязоха от метростанцията. — Това е Брикстън.

Зак и Мили се огледаха с широко отворени очи, зашеметени от оживената главна улица. В този момент — сряда по обед, тротоарите бяха претъпкани с хора. Около сергиите се суетеше народ, виеха полицейски сирени и някакъв прероден християнин проповядваше с мегафон. Запалените благовонни пръчици от близката сергия ги обвиха в плътна мъгла с аромат на пачули.

— По-шумно е, отколкото в Скипли, нали, мамо? — обади се Зак, като вдигна глава и стисна здраво презрамките на раницата си.

Същата сутрин бяха слезли от влака и първата им спирка беше централната лондонска болница, където оставиха Беа.

— Тук тя ще бъде в сигурни ръце — беше казала доктор Пейтъл, спокойна жена на четирийсетина години. — Аз ще я наглеждам и ще следя резултатите от изследванията. — Рейчъл и Мили помогнаха на Беа да разопакова нещата си и да се настани, а Зак ѝ даде една от книгите си — „Избери си твоето приключение“, обещаваща дракони и страховити вулкани. Баба му любезно я беше поставила върху купа пътеписни мемоари на нощното шкафче.

— Благодаря ти, Зак — каза Беа, — нямам търпение да я прочета.

Мили прегърна баба си нежно.

— Надявам се, че скоро ще се оправиш, бабо.

— О, след няколко дни ще съм като нова — заяви невъзмутимо Беа, — не се тревожете за мен.

Метрото беше объркващо — наложи се да спасяват Зак, когато преградите на входа заципаха раницата му — но накрая пристигнаха благополучно в Брикстън и съдейки по указанията на Лори, намираха се на няколко крачки от апартамента. Бяха оставили големите сакове

на Ейдън, който щеше да ги докара след няколко дни, но всеки си носеше чанта с най-необходимото.

— Добре, деца — каза Рейчъл. Те тръгнаха заедно към пешеходната пътека, но щом стъпиха на зебрата, някакъв велосипедист им пресече пътя и ги принуди да отстъпят назад. Когато отново понечиха да пресекат минута по-късно, някакъв бял минибус надупчи клаксона и шофьорът изкрещя нещо неразбираемо през прозореца. Зак погледна Рейчъл, плах и стреснат. Върху лицето на Мили се бяха изписали същите чувства. — Май е по-добре да пресечем на светофара — предложи Рейчъл, като пое нататък с надеждата да е улучила правилната посока.

— Аз имам маршрута — обади се Мили, като показва айфона си — Рейчъл погледна с любопитство малката синя точкица, която се движеше заедно с тях. — Ние сме тук, в Лондон — добави Мили, имитирайки тона на превзетите туристически гидове, — и тук, вляво, можете да видите някои местни забележителности — Топшоп, Ейч енд Ем и Ню Лук. — Рейчъл не можа да сдържи усмивката си, а дъщеря ѝ продължи: — А отсреща е прочутата Брикстънска академия, ще видите Уиндърмиър Роуд, дом на изтъкнатата модна дизайнерка Лори Грийнъей и любима дестинация за почивка на богатите, известните и на семейство Мъри.

— Вижте, лисица — извика Зак, като стисна ръката на майка си и посочи някакво проскубано животинче с рунтава опашка, което душеше кесия от Кей Еф Си няколко метра по-надолу.

Улицата не беше точно каквато си я беше представяла Рейчъл. Тя провери още веднъж адреса в телефона си, Уиндърмиър Роуд — да, това беше. Но мястото изобщо не се вписваше в концепцията на Лори — широк булевард с високи викториански сгради с тераси, тротоари, опасани с голи, осакатени чинари, а паважът беше осеян с торби за смет и кашони с отпадъци за рециклиране. Къщите бяха големи, но занемарени и потънали в сенки.

Рейчъл пое дълбоко дъх и поведе малката си армия. Мили съобщаваше на висок глас номерата на сградите, покрай които минаваха:

— Трийсет и три, трийсет и едно... Зак, виж колко много велосипеди — възкликна Мили и смушка братчето си, когато минаха покрай една къща с табела отпред, върху която беше написано нещо с

тебешир. От една колона до отворената врата гърмеше реге. „Бил Фурията. Поправям колела всякакви“, гласеше надписът на табелата. Мъж с посивяла раста прическа и плетена раста шапка беше коленичил на прага и поправяше една велосипедна верига, докато клиентите чакаха на тротоара — тийнейджър с очукано колело „Беемхикс“ и жена в костюм, със сгъваем велосипед „Бромптън“. Други колелета — от стари и ръждясали до лъскави и нови, изпълваха предния двор.

— Яко — възхити се Зак, вперил поглед в Бил, който завъртя колелата на велосипеда.

— Здравсти — провикна се майсторът и им кимна.

Рейчъл се усмихна учтиво и провери номера на вратата, после погледна съседната сграда. Номер 23 — ето, това беше. Бяха пристигнали. Сградата, като всички останали на улицата, сякаш беше надвиснала над тях. Тя насочи Зак и Мили към домофона и прокара пръст по номерата. Натисна бутона на съседа на Лори в шести апартамент.

— Здравейте. — През говорителя прозвуча дружелюбен мъжки глас.

— Здравейте — обади се Рейчъл. — Джей ли е? Аз съм Рейчъл, приятелката на Лори...

— Рейчъл, здравей — обади се отново мъжът, — качвай се, аз съм на втория етаж.

Рейчъл изчака да чуе звука от освобождаването на резето, след което бутна тежката входна врата. Зак заподскача на един крак по шахматно наредените черни и бели плочки по широкото фоайе и с отекващи стъпки се насочи към стълбището. Изкачиха се до площадката на първия етаж заедно и когато стигнаха до втория етаж, вратата на Джей беше отворена. Висок, тъмнокос мъж с приветлива усмивка излезе навън и подаде ръка на Рейчъл.

— Здравей, аз съм Джей — каза той с почти неуловима следа от лондонски акцент. Лешниковите му очи срещнаха нейните.

Рейчъл се усмихна и пое ръката му, внезапно поглеждайки отстрани омачканите си дрехи и разчорлената от вятъра коса. При оскъдното си описание на съседа Лори беше пропуснала няколко ключови подробности — висок, с кожа с цвят на разтопен карамел и

непринудени маниери, Джей беше разсейващо привлекателен. Рейчъл осъзна, че не откъсва очи от него, затова побърза да слезе на земята.

— А това са Мили — каза тя усмихната и смутена, — и Зак. — Положи по една ръка върху раменете на децата си. Те прилежно поздравиха Джей. Рейчъл забеляза, че дъщеря ѝ бе необичайно мълчалива.

— Здравейте. А това, струва ми се, сега става ваше — пошегува се Джей, като ѝ подаде връзка ключове. Рейчъл ги пое с благодарност. — Добре дошли в Голдхок Меншънс — добави Джей. — Името идва един размер по-величествено от сградата, както сигурно вече сте забелязали — засмя се той.

— Не — побърза да каже Рейчъл, притеснена, че съмненията ѝ се бяха изписали на лицето ѝ, — искам да кажа, не, никак даже, аз всъщност не познавам добре Лондон — но тази сграда изглежда приятна.

— Според мен е готина — вметна тихичко Мили.

— Е, благодаря — подхвърли Джей, като намигна на Мили. — Дано престоят да ви хареса. Съжалявам, че не мога да се отбия да си поговорим, но трябва да бягам на репетиция. — Той взе една китара в калъф и някаква торба. — Но ако ви трябва нещо, докато сте тук, свиркайте.

Рейчъл кимна глупаво.

— Благодаря — каза тя. После поведе децата си нагоре към последния етаж.

— Мамо — обади се Мили, когато стигнаха до площадката, — трябваше ли да се излагаш така?

Рейчъл надникна през парапета, за да се увери, че Джей не може да ги чуе.

— Ами — подхвърли тя, като смушка Мили, — той е доста красив, нали? В Скипли няма много такива бащи. Ако не броим баща ти, естествено.

— Старичък е — отсече Мили. — Но не е лош, става.

Рейчъл задържа за момент поглед върху дъщеря си — по нежните ѝ момичешки бузи беше избила лека руменина. Конете вече определено не бяха на първо място, със сигурност.

— Вие двете какво си шепнете? — попита Зак, подръпвайки вълненото палто на майка си. — Не можеш ли да побързаш и да

отвориш вратата. Пишка ми се. Много. Коя е нашата врата?

Пред тях имаше две врати: отляво, зелена врата е потъмняла бронзова пощенска кутия и две прозорчета с очевидно автентични витражи. Отдясно, чисто бяла врата, с едно-единствено прозорче с матирано стъкло и хромирана топка.

— Тази — реши инстинктивно Рейчъл, посочвайки бялата врата, после видя стилизираната хромирана осмица отгоре, което потвърди предположението ѝ. Рейчъл пхна ключа в ключалката и го завъртя.

Зак направо влетя в апартамента. Рейчъл видя белия мокет в помещенията и си представи какви бяха подметките на маратонките на сина ѝ.

— Зак! Върни се и си събуй обувките — извика тя, като събу своите подплатени с овча вълна ботуши.

Зак се върна и Рейчъл остави чантата си на пода, за да му помогне да развърже връзките си. Бързо се ориентира къде се намираше банята и насочи сина си, вече събут по чорапи.

Междувременно Рейчъл и Мили влязоха в хола. Голям еркереен прозорец с дървени кепенци гледаше към улицата, килимите бяха бели, а модерните мебели — в приглушени нюанси на сивото, с акцент върху графитеносив диван в Г-образна форма. На стената имаше голям телевизор с плосък екран, а на стената бяха окачени черно-бели фотоси. Над старата камина, самотен свидетел на някогашния стил на апартамента, имаше голямо огледало в хромирана рамка. Рейчъл се доближи до дивана и седна. Сигурно това беше разтегателният диван, за който ѝ бе споменала Лори. Тя свали възглавниците, издърпа основата и провери ширината му. Опита го, беше твърд. Не беше особено удобен, но Зак щеше да свикне.

— Еха, мамо, виж това — провикна се Мили от съседната стая. Рейчъл стана и тръгна в посоката, от която идваше гласът на дъщеря ѝ, като не спираше да се оглежда, надзърна в банята — безупречно чиста, с внимателно сгънати, искрящо бели хавлиени и бархетни кърпи. С изключение на скъпите козметични продукти за коса и стелажите с обувки в коридора, жилището изглеждаше напълно необитаемо.

В резервната спалня в дъното на апартамента Мили беше прегърнала през кръста един шивашки манекен.

— Това е Матилда — съобщи момичето с усмивка. Бяха почти еднакви на ръст, торсът на Матилда беше покрит с тъмнозелена ленена

тъкан, а Мили беше облечена с отрязани дънкови шорти и черен клин, конверс ботуши и жилетка с принт на сърца, тъмночервеният ѝ бретон се спускаше точно над миглите ѝ.

— О, ние с Матилда сме стари познайници — каза Рейчъл, разнежена от прииждащите спомени. — Лори я купи, когато беше малко по-голяма от теб. Спестяваше пари, докато работеше върху дипломната си работа по текстил и приложно изкуство.

— Лори каза, че мога да използвам тези неща, ако искам — добави Мили, сочейки ъгъла на стаята. До малкото прозорче имаше бюро с шевна машина и цял куп платове.

— Така ли? — възкликна Рейчъл, спомняйки си, че Мили и Лори си разменяха от време на време имейли и картички. — Ами, много мило от нейна страна. — Тя огледа стаята — имаше единично легло и прозорец с изглед към съседните градини. Идеално местенце за дъщеря ѝ. — Искаш ли да те оставя да се настаниш?

— Мамо, какво е това? — провикна се Зак от кухнята. Когато Рейчъл отиде там, той вече беше свалил тостера от плота.

— Не, Зак. Не пипай нищо. — Тя взе тостера от ръцете му и го върна на мястото му. — Остави това. Сега ще приготвя нещо за хапване. — Зак излезе от кухнята.

Рейчъл отвори хладилника, след това кутията за хляб — пълна пустош. Тя знаеше, че Лори не я биваше в готвенето — но в кухненските шкафове, фризера — никъде нямаше нищо за ядене. На вратата на хладилника имаше само полупразна бутилка диетично пепси и малко вино. Рейчъл прегледа металните кутии на шкафа и си помисли за пая, който беше изпекла и оставила вкъщи за Лори, а после отвори последната кутия с надпис „Чай“. Не, вътре нямаше нито едно пакетче чай.

— Деца — каза тя, подавайки глава в новата стая на Мили. Зак се беше настанил на леглото, забил глава в една от неговите книжки със страховити истории, а Мили лежеше по корем, с крака във въздуха, без да откъсва поглед от дисплея на телефона си. Вещите ѝ бяха извадени от раницата и струпани на купчина на пода.

— Отивам да взема нещо за вечеря. Искате ли да дойдете с мен?

Мили поклати глава и Зак моментално повтори реакцията на сестра си.

— Добре. Връщам се след двацет минути. Мили, наглеждай Зак. И моля ви, опитайте се да не разхвърляте.

Рейчъл излезе на улицата, увивайки дебелия червен шал около врата си. Група тийнейджъри с качулки на главите се бяха скупчили около велосипедите на ъгъла и разговаряха приглушено, отнякъде се чуваше музика.

— Здравейте — подхвърли бодро тя, усмихна се и им помахна на минаване край тях. Младежите я изгледаха безучастно и не обелиха дума. Вой на сирени ехтеше във въздуха, долитайки откъм главната улица. Рейчъл реши да опита още веднъж. — Здравейте — подвикна тя и едно от по-малките момчета най-сетне я удостои с небрежно махване, а приятелите му се изхилиха и го смушкаха в ребрата.

Хм, тук беше по-различно от Скипли. Рейчъл се загърна поплътно в дебелото си палто. Извади телефона си и избра номера на Лори.

Лори вдигна почти моментално.

— Рейч — каза тя.

— Здравей — поздрави я Рейчъл. — Как си? Пристигна ли жива и здрава в къщата?

— Пътувам — отвърна Лори, — но влакът май ме остави наред нищото.

Рейчъл се разсмя.

— Да, очевидно си пристигнала в Скипли. Железопътната гара е в покрайнините. Не се тревожи, селото е малко по-хубаво.

— А, добре. — В гласа на Лори прозвуча облекчение. — Ами ти, в апартамента ли сте? Успяхте ли да вземете ключовете?

— Да, тук сме, всичко е наред. Тъкмо излязох да напазарувам разни неща. Ами ти, защо не ми спомена, че съседът ти е такъв невероятен сладур?

— Кой, Джей ли? — попита Лори.

— Да. Еха. Страхотен е.

— Сигурно — подхвърли равнодушно Лори. — Не знам, аз не го възприемам така.

Когато Рейчъл стигна главната улица, от метростанцията се изсипаха множество хора, които я повлякоха в тъмносива вълна.

— Слушай, аз по-добре да затварям — каза тя, опитвайки се да надвика гълчавата, — но когато пристигнеш или ако имаш нужда от нещо, непременно ми се обади.

— Добре, Рейч. Чао!

Рейчъл прибра телефона и продължи да върви. Мъже в елегантни костюми и бляскави жени на високи токчета крачеха насреща ѝ, бутаха я с куфарчетата и чантите си. Първата пряка беше Илектрик Авеню; от двете страни на улицата се конкурираха реге и хип-хоп, а търговците хвалеха стоките си. На пазара цареше оживление — местните се бутаха, избираха пъстроцветни продукти и стоки и се пазаряха с продавачите. Сергиите бяха натежали от прясно месо и морски деликатеси, плодове и зеленчуци във всички цветове на дъгата, глинени грънци и блестящи тигани, пиратски дискове и разни ментета.

Рейчъл се доближи до най-близката сергия за плодове и зеленчуци и се захласна по изобилието. Гигантски плодове манго, карамболи, танджело... банани висяха на едри гроздове над портокали и грейпфрути, които сякаш всеки момент щяха да изригнат със сладък сок. Тя протегна ръка към планина от големи лъскави авокада.

— Не стискай! — кресна зарзаватчийка на средна възраст, а Рейчъл подскочи. — Ха, изплаших те, нали? — добави жената, като постави ръце на широките си хълбоци и се разсмя от сърце.

Рейчъл се усмихна с облекчение.

— Виж, скъпа — продължи жената, като взе да сортира авокадата. — Ще ти избира най-хубавите. Но ако позволя да ги стиска всеки клиент, в края на деня ще станат на пихтия. Е, ти колко броя искаш?

— Четири, ако обичате. — Тя продължи да съзерцава усмихната морето от екзотични пресни плодове. — Ще взема също един ананас, четири банана, две манго и един ямс, моля.

— Я виж ти, каква хубава дама — подхвърли един минувач и ѝ смигна палаво. Рейчъл се огледа да види с кого разговаряше.

Зарзаватчийката отново се разсмя и подаде на Рейчъл торбата с покупките ѝ.

— Ама че работа — хубава жена, а дори не го знае.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Carter@yahoo.com

Картър,

Привет от Големия смог! Засега не съм видяла много от Лондон, но определено се различава от Скипли. В добрия смисъл (че то друг има ли?). Наоколо има страхотни магазини.

Само за мен работа! (Е, ти сам попита — доброто, лошото и грозното, нали така?).

Обожавам всичко свързано с Париж — стилът, модата, филмите. На практика всичко. Мечтата ми е да отида там. По-рано обичах конете, всъщност сигурно все още ги обичам, макар че вече не яздя. Мразя фамилията Кардашиян, които са известни заради какво? Но затова пък не пропускам нито един епизод. Харесвам момичешки групи от шейсетте, като Сюприймс и Ронете. Имам малък брат, който се казва Зак, онзи, когото трябваше да гледам онзи петък. Той е само на шест години, много по-малък от мен — идиотска грешка, въпреки че мама и татко се кълнат, че го били планирали. Разсмива ме през 80% от времето.

Но ти ме попита за лошите и грозните неща, покрай хубавите (?!). Да видим. Лошото е, че през останалите 20% от времето искам да убия Зак с голи ръце. Грозното е, че понякога вечер пуша на прозореца на моята стая и след това пръскам с парфюм, в случай че нашите влязат. Мама се държи така, сякаш сме приятелки. Знам, че винаги е искала да бъдем приятелки, но истината е, че не й казвам и половината от нещата, които върша. О, освен това — взех от Кейт блузата, с която бях облечена онази вечер, когато се запознахме, и я донесох с мен в Лондон, уж „без да искам“...

Обаче това е малко смахнато, нали? Разговарям с теб, а всъщност не те познавам. Само че в момента няма с кого друг да говоря (не се обиждай), така че ми е приятно да пиша.

Точно в момента Зак ме мушка в ребрата, много ме дразни. Оставям те, за да го гъделичкам до припадък, така че да му покажа кой е шефът тук.

Картър истинското ти име ли е или прякор? Как да те наричам?

Мили х

ГЛАВА 9

Сряда, 29 ноември

Лори плати на шофьора, слезе от таксито и взе куфара си от багажника. Когато бяха свили от главната улица и бяха подкарали по Сноудроп Лейн, тя разпозна датиращата от седемнайсети век автентична селска къща, която беше виждала на снимките. Усмихна се — от грижливо поддържаната градина до коледния венец, окачен на входната врата, навсякъде се усещаше присъствието на Рейчъл.

Тя направи едва няколко крачки по каменните плочи на пътеката и едното токче на високите ѝ обувки заседна в някакъв процеп, съсипвайки всички изгледи за позитивна нагласа към случващото се. Лори се подпря с едната ръка на куфара и се замъчи да освободи токчето си, пронизвана от ледения вятър, който преминаваше през блейзъра и тънката ѝ копринена блуза като през сито. Навън беше тъмно като в рог и тя почти не виждаше какво прави. Изруга гръмко в студения нощен въздух и най-накрая успя да освободи заклещената обувка.

Стъпвайки внимателно в средата на плочите, теглейки куфара след себе си, тя стигна до голямата дървена входна врата на Хоторн Котидж. Спомни си указанията на Рейчъл и използва светлината на айфона, за да намери ключа под керамичната кашпа до прага. След това напъха ключа в ключалката и отвори тежката врата.

Лори включи осветлението, подпря куфара, затвори вратата и огледа новата обстановка.

След телефонния разговор с Рейчъл на гарата, Лори беше зърнала един самотен форд ескорт на стоянката за таксито.

— За село Скипли ли си тръгнала, хубавице? — я беше попитал шофьорът, неособено млад и с побелели бакенбарди, провесвайки се през прозореца.

— Да, за там съм тръгнала — отвърна тя. — Сноудроп Лейн.

— Къде е това? — попита мъжът, като замижа срещу първите капки на завалелия дъжд.

Лори му показва екранчето на айфона си, за да види адреса.

— Аха, Сноудроп Лейн — каза той, сякаш преди малко тя му беше продиктувала нещо свършено различно. Дъждът се усилваше и тя искаше да влезе на сухо и топло по най-бързия възможен начин. — Оттатък хълма, ясно. Качвай се.

От радиото гърмеше някаква дискусия. За щастие шофьорът не беше в настроение за приказки, също като Лори. Дъждът навън размазваше гледката на кафяво-зеления ландшафт, хълмове и долини, тук-там някоя селска къща или пивница дръзваха да разнообразят монотонния пейзаж. Лори смъкна прозореца и подуши колебливо чистия въздух. Ноздрите ѝ се изпълниха с миризмата на кравешки тор.

— Вдигни прозореца, дъждът ще измокри седалката — кресна ядосано шофьорът, надвиквайки местните новини. Лори вдигна стъклото.

Камионът с овце, зад който се влачеха, най-накрая сви от шосето и таксито подкара по главната селска улица. Мръкваше се, но Лори можеше да види стръмната главна улица с цветарници, благотворителни магазини и кафенета от двете страни и часовникова кула на върха на хълма, с висока коледна елха отстрани. Малки гроздове светлини украсяваха дърветата и уличните лампи, създавайки илюзията за падащи снежинки. Лори се усмихна и почувства нещо, което не беше очаквала — искрено вълнение. Скипли беше красиво място — като излязло от филм.

Когато влезе в къщата, Лори се огледа. Таваните бяха с нисък гредоред, а кухнята, дневната и холът представляваха едно просторно отворено помещение. Бежов килим, дебели завеси и голям диван сгряваха хола, а нишата за сядане край прозореца и канапетата бяха отрупани с бродирани възглавнички. Не изглеждаше никак зле — Рейчъл имаше вкус, но беше толкова — ами, отрупано. Как Рейчъл успяваше да намира каквото търсеше? Как ѝ оставаше място за размисъл наред всичките тези мебели? Кухнята в рустикален стил беше подчинена на огромна готварска печка „Ага“ и грамадни, непознати за Лори медни кухненски прибори, окачени на куки.

Лори плъзна поглед по витата стълба — спалнята сигурно е на горния етаж, помисли си тя. Докато изкачваше стълбите, тя се спираше да разгледа окачените снимки в рамки, които обточваха стената. Ейдън и Рейчъл в деня на тяхната сватба — пред църквата в Бромли, където се бяха оженили. Рейчъл изглеждаше толкова млада в бялата рокля с голи рамене, която бяха избрали заедно с Лори в универсалния магазин Дебънамс, с вдигната и украсена с розови рози руса коса. Ейдън стоеше гордо до нея, най-малко една глава по-висок, широкоплещест и облечен в костюм конфекция. Ето друга снимка: Рейчъл, вече малко по-голяма, и малката Мили позират в градината, на следващата снимка Ейдън и Рейчъл бяха на плажа с двете деца. Идеалното семейство.

На площадката Лори намери голяма спалня с дъбов гредоред. До стената отсреща се виждаше огромно легло с красив, ушит на ръка юрган.

Лори надникна в стаята от другата страна на площадката. Включи осветлението и стената насреща оживя с изрисувани морски вълни и самотен остров в далечината, после видя основната мебел в стаята — леглото — изработено като сложен пиратски кораб, с папагал играчка, който висеше от платното, и пиратски капитан, нарисуван на стената зад него. Лори се усмихна — това сигурно беше стаята на Зак. Един бегъл поглед по пъзелите и играчките, струпани по рафтовете и преливащи от кутиите, потвърдиха подозрението ѝ.

Последната стая на този етаж трябва да е на Мили, реши тя, като се насочи нататък. Лори включи осветлението и стаята се окъпа в бледо пурпурно сияние. Върху лявата стена беше нарисувана Шан-з-Елизе, с парижки кафенета и бутици с изчистени черни линии, водещи към картина на Айфеловата кула до прозореца. От дясната ѝ страна имаше рамкирани плакати на френски филми. От тавана се спускаше драперия от полупрозрачен муселин, обгръщащ леглото на Мили, а френска дървена етажерка, всъщност стелаж за вино, съхраняваше учебниците и обувките ѝ.

Лори вдигна ръка към устата си — стаята беше изумителна.

Тя побърза да изпрати есемес на Рейчъл:

Пристигнах в къщата. Всичко е наред. Влюбена съм в
стаите на Мили и Зак!

Две минути по-късно Рейчъл ѝ отговори:

Супер. Радвам се, че ти харесват! Стаята на М. излезе по-евтина от пътуване до Париж. П.П. Ейдън може да намине по-късно.

С обич, Р. х

Лори пусна водата в банята, наметна пухкавия розов халат на Рейчъл и слезе на долния етаж. Постави едно замразено пилешко блюдо във фурната на огромната печка, пусна радиото и се отпусна блажено във ваната сред море от пяна и мехурчета.

Час и половина по-късно Лори се събуди от пронизителното пищене на противопожарната аларма, която се беше задействала от пушека. Тя изскочи от ваната, нахлузи халата, спусна се на долния етаж, отвори вратата на фурната и кухнята се изпълни с гъст дим, който мигновено очерни стените.

Лори затърси пипнешком откъде да неутрализира алармата — а пушекът изобщо не ѝ помагаше. Размахвайки ръце пред себе си, за да разпръсне мъглата, тя тръгна в посока на пищенето. В този момент на вратата се позвъни. Лори се загърна плътно в халата на Рейчъл и както беше с мокра коса, отиде да отвори вратата.

— Предполагам, че това не е истински пожар — каза спретнато облечената блондинка навън. Натъкмена в бледолилаво сако и пола в тон, тя влезе делово покрай Лори, като я удостои мимоходом с един-единствен обвинителен поглед. — Алармата на фурната е ето тук — заяви тя, като взе един дървен стол, покатери се върху него и извади батерията. — Готово — добави тя и потри доволно ръце. — Така е по-добре. Най-сетне тишина и покой.

Жената слезе от стола и се обърна към Лори.

— Рейчъл спомена, че нейна приятелка ще отседне тук за няколко дни — съобщи тя с премерен, спокоен тон. — Ти сигурно си

Лори. — Лори кимна. — Аз съм Даяна. Кажи, какво, за бога, правеше в кухнята? Не умееш ли да боравиш с „Ага“?

Не, помисли си Лори, не умееше. В нейната кооперация имаха фурни и парно отопление и досега не беше усещала липсата на друг нагревателен уред. Шивон смяташе, че старите печки „Ага“ са готини, естествено, както и всички други почти излезли от употреба домакински уреди, но Лори не разбираше защо някой би стоварил подобен тровав метален мастодонт в кухнята си.

— Мислех си, че ще усетя миризмата, когато храната се сготви — призна Лори, в опит да се оправдае. Даяна извади овъглените останки с отвращение.

— Това полуфабрикат ли е? — попита презрително тя, разчленявайки що-годе разпознаваемите парчета месо, които оглеждаше подозрително.

— Да — каза Лори, като се пресегна над мивката да отвори кухненския прозорец, за да излезе поне част от дима, — но пишеше, че може да се претопли във фурна. — Тя сви рамене, като се помъчи да си придаде невъзмутимо изражение. Даяна се ококори в недоумение и попипа гърдана си от нежни перли.

— О, боже, не — възкликна Даяна, като смръщи тънките си оскубани вежди, а покрай свитата ѝ като кокоше дупе уста се появиха мънички бръчки. — Не се прави така.

— Да, благодаря — каза Лори, като измъкна овъглената опаковка от ръцете ѝ и я остави да се охлажда върху решетката на плота. — Вече разбрах това. Макар че не ми помага особено. Да знаеш случайно дали наблизмо мога да си поръчам готова храна?

— Готова храна? — повтори Даяна, като изплю думите така, сякаш Лори я беше попитала къде можеше да намери съмишленици за развратни игри. — Нямам представа. Аз лично предпочитам да си готвя, с наличните продукти. — Лицето ѝ застина в изражение на дълбоко отвращение, сякаш се боеше, че част от кулинарната некомпетентност на Лори можеше да полепне по нея, ако не стои достатъчно далеч. Лори изобщо не би я попитала, ако не беше на ръба на отчаянието — беше взела полуфабриката от гарата и сега той беше овъглен до неузнаваемост, а след дългото пътуване ѝ прималяваше от глад.

— Всяка събота има фермерски пазар — обясни Даяна. — Там ще можеш да си купиш здравословни продукти. — Тя хвърли преценяващ поглед на Лори, облечена в розовия халат на Рейчъл.

Лори на свой ред я измери от главата до петите. Умираще си да сложи тази нахална жена на мястото ѝ — но удържа острия си език. Рейчъл не заслужаваше да съсипва добросъседските ѝ отношения още на първия ден.

— Добре. Благодаря ти за помощта, Даяна — насили се да каже Лори, като подкара посетителката към вратата. Даяна на драго сърце тръгна към изхода, без да се обръща назад.

Лори я изпроводи и се облегна на затворената врата. Огледа къщата на Рейчъл, опушената кухня, потрепери от смразяващия повей от отворения прозорец и въздъхна тежко.

Едва по-късно, когато вече се беше облякла, тя видя виното на масата. Рейчъл ѝ беше оставила бутилка „Ойстър бей“, любимото ѝ вино, а до нея — печатен, ламиниран наръчник с указания. Лори погледна написаната на ръка бележка, прихваната с кламер върху предната корица на книжката.

Добре дошла в нашия дом, Лори. Надявам се, да се насладиш на престоя си тук! В тази книжка ще намериш някои указания, които ще ти помогнат да се настаниш и ориентираш.

Рейчъл

П.П. В килера съм ти оставила нещо за хапване.

Лори намери прилежащия към кухнята килер и откри домашно приготвения пай, оставен от приятелката ѝ. Типично за Рейчъл, помисли си тя с усмивка. Но макар да копнееше за сваятна топла храна, Лори не събра смелост да се изправи отново срещу готварската печка. Вместо това откри един шкаф, пълен с дребни закуски, вероятно за децата, и си устрои пиршество с мини крекери със сирене чедар, чипс и печени ядки, като напълни щедро няколко купички. Взе книжката с указанията и се разположи на фотьойла до камината — там, където щеше да гори огънят, когато си изяснеше как да го запали — и си наля голяма чаша бяло вино. Налапа един крекер и отвори

книжката, прескачайки внимателно набраните данни за отоплението, търсейки паролата за безжичния интернет. Извади айпада от чантата си и вкара паролата, като кликна върху страницата, откъдето имаше достъп до служебния си имейл в „Сиймлес“.

Дани ѝ беше казал, преди да замине, че Жак ще поеме служебните ѝ имейли, но Лори знаеше, че ще има стотина запитвания. Горкият Жак сигурно вече даваше мило и драго да се чуе с нея. Загледана в малката въртяща се иконка върху екрана, тя предвкушаваше десетките запитвания и поръчки за разни модели, когато излезе съобщение за грешка. Същото, което беше получила, докато пътуваше с влака: достъп отказан. Лори обнови страницата и се опита отново.

Тя допи виното си, като зареждаше отново и отново страницата, докато най-накрая прозря какво се е случило всъщност. Дани ѝ беше отрязал достъпа.

Лори се стресна от тропане на входната врата: след като беше гаврътнала две чаши вино в опит да смекчи удара от тоталното ѝ отстраняване от службата, тя все още не успяваше да преглътне горчивия хап. Отпрати се към вратата, събирайки цялата си смелост да подаде глава в мразовитата нощ.

— Здравей, Лори. — Ейдън стоеше на прага, по дънки и тъмно палто.

— Здравсти — отвърна тя, като приглади косата си с ръка. — Еха, колко отдавна не съм те виждала.

Той се наведе напред да я целуне по бузата.

— Да. Минаха години.

Всъщност Ейдън си беше същият — същите широки рамене, лешникови очи и добре очертана челюст. Косата на слепоочията му беше леко прошарена и може би беше малко по-пълен в лицето, но като цяло изглеждаше непроменен. В училище имаше нещо в Ейдън, някакво излъчване, което привличаше хората към него — и дори в този кратък момент на вратата Лори усети, че това излъчване не беше угаснало. Тя се запита за миг дали и той я преценяваше по същия начин.

— Просто ми хрумна да намина и да се уверя, че си се настанила и си добре.

— Благодаря — каза Лори с усмивка. После си спомни саждите и бъркотията в кухнята. В коридора се долавяше лека миризма на пушек и загоряло.

— Би ли изчакал мъничко? — каза тя с разтуптяно сърце. Хукна обратно в кухнята, като остави Ейдън, зяпнал учудено пред затръшнатата врата на собствения му дом.

Лори влетя в кухнята и заоглежда трескаво рафтовете, после отвори шкафовете — накрая намери някакъв освежител за въздух под мивката и напръска щедро кухнята и дневната. Почернелите стени я посрещнаха с безмълвно обвинение, подкрепено от упоритата миризма. Нямаше как да я скрие в това отворено помещение. По дяволите. Трябваше да премахне уликите, но сега нямаше време за това.

Лори се върна при Ейдън.

— Извинявай за това — каза тя. — Стори ми се, че чух телефона, но явно съм се объркала. — Тя стоеше, препречвайки коридора, така че Ейдън не можеше да види нищо зад нея.

— Чух се с Рейчъл тази сутрин — продължи Лори, прибегвайки към стратегия за отвличане на вниманието. — Изглежда, че са се настанили нормално.

— Да, тя бързо ще се окопити, струва ми се. — Ейдън надзърташе зад нея, явно надявайки се да го покани да влезе вътре и да се избави от сковаващия студ навън.

— Може ли...? — каза той. Лори трескаво потърси изход от ситуацията.

— Какво ще кажеш да ме разведеш наоколо и да ми покажеш къщата на Беа? Ще ми бъде приятно! — заяви тя, като взе палтото си. — Да уловим мига, нали така?

ГЛАВА 10

Четвъртък, 30 ноември

— Полека, Зак — извика Рейчъл, докато синът ѝ препускаше през Грийн Парк, яхнал велосипеда си, към група възрастни японски туристи. Крехка наглед дама с бяло дантелено чадърче се вкопчи в мъжа си от страх, когато Зак прелетя край нея.

— Извинявайте — подвикна Рейчъл. Японците се усмихнаха учтиво, но изглеждаха леко травмирани.

— Зак! — провикна се Мили, като ускори ход на своя велосипед и догони брат си, улови задницата на колелото му и го принуди да намали скоростта.

Рейчъл се беше спряла на идеята за този излет на прибиране след сутрешното свиждане с Беа в болницата. Беше тежка сутрин — Беа изглеждаше изморена и измъчена, а бялото стерилно отделение като че ли беше по-тихо от обикновено. Първите изследвания се бяха оказали недостатъчни, затова лекарите назначиха ядрено-магнитен резонанс по-късно същия ден. Когато наближи кооперацията, Рейчъл си представи Зак и Мили, затворени в апартамента. Те се бяха оживили, когато им беше дала коледните календари, които щяха да отворят на следващия ден — но заслужаваха да излязат навън, защото още не бяха виждали Лондон, ако не се броят болницата и апартаментът на Лори.

— Добро утро — подвикна Бил, когато минаха край него. Той беше в предния двор и монтираше веригата на някакъв велосипед.

— Добро утро — поздрави го Рейчъл.

— В съседната сграда ли сте? — попита той, като помести леко раираната вълнена шапка на главата си. — В кооперацията на Лили?

— В онази там — Рейчъл посочи сградата. — Да. Там сме.

— Предайте ѝ много поздрави от Бил — усмихна се той. — Напоследък не съм я виждал.

— Непременно — когато я видя — обеща Рейчъл. Лори беше споменала някаква Лили, нали? — Всъщност, Бил, може ли да те попитам нещо?

— Да, разбира се — отвърна той, като се изправи полека. — С какво мога да помогна?

— Ти май си точният човек. Има ли наблизо място, откъдето да вземем велосипеди под наем, та децата да разгледат града?

— Можете да заемете онези сините, те са общински, излиза много изгодно. Но са само за възрастни. Ти имаш малко момче, нали?

— Да, Зак. Той е на шест.

— За него вземи ето това тук. — Бил издърпа един малък „Беемхикс“ от множеството велосипеди зад него. — То е на внука ми, но днес момчето е на училище, така че няма да му трябва.

— Това е много мило — възкликна Рейчъл, като си представи как щеше да засияе личицето на Зак, когато видеше колелото.

* * *

Докато Зак летеше в посока на Бъкингамския дворец, извън обсега на сестра си, Рейчъл се молеше да върнат „Беемхикса“ на Бил непокътнат. Един еърдейл териер се спусна към колелата и Зак го избягна на косъм.

— Какво ще кажете да пийнем горещ шоколад? — провикна се Рейчъл с малкото въздух, който ѝ беше останал. Посочи едно кафене в средата на парка — ако седнеха там, поне за известно време щяха да държат Зак далеч от маршрута на туристите.

— Добре — съгласи се синът ѝ и наби спирачки с пронизителен писък.

Мили и Зак подпряха колелетата си на стената, а Рейчъл взе горещ шоколад за всички. Настаниха се на кокетна метална масичка и взеха чашите си в ръце, за да се стоплят — от устата им излизаха топли кълбета пара в студената утрин.

— Бъкингамският дворец е огромен, нали? — каза Зак, като погледна към сградата. — Как мислите, дали ще видим кралицата?

— Не съм сигурна — отвърна Рейчъл, — сигурно е чула, че ти се задаваш. Ти какво мислиш, Милс? Дали...

Рейчъл погледна към дъщеря си, която беше навела глава над телефона и пишеше съобщения, напълно откъсната от външния свят.

— Милипиди — Зак смушка сестра си в ребрата.

— Какво? — попита тя.

— Нищо особено — каза Рейчъл. Изражението на Мили беше отнесено, като че ли умът ѝ бе другаде. — Добре ли си, Милипиди?

— Добре съм, мамо — сопна се Мили.

Рейчъл трепна, след това се опита да заглади положението.

— Е, добре, докато сме удостоени с вниманието ти, къде предпочиташ да отидем сега? — попита тя. — Да отидем ли до реката? Разполагаме с известно време, докато пристигне влакът на баща ви.

— Да, реката! Хайде да отидем да видим корабите! — Зак изгълта горещия си шоколад и скочи пъргаво.

* * *

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Радвам се да те чуя. И знаеш ли, ти всъщност си по-яка, отколкото си мислех... И аз винаги съм искал да видя Париж.

Кога каза, че се прибиращ?

Понеже спомена Кейт, аз вчера я засяхох в училище. Поговорихме си малко, главно за теб. Тя ми каза, че ти искаш да станеш моден дизайнер, нали така? Освен това каза, че ще прави купон този уикенд, понеже родителите ѝ ще отсъстват и тя много искала ти да си там.

Картър х

П.П., Понеже ме попита за името ми. Картър е фамилията ми, но повечето приятели ме наричат така. И като стана дума за прякори, откъде идва твоят ник? Много е готин.

Подател: Millypede@gmail.com
Получател: Carter@yahoo.com

Здравей, Картър,

Щом приятелите ти те наричат Картър, значи ще бъде Картър. Попита ме за моя никнейм, ами, баща ми пръв започна да ме нарича Милипиди и така си остана. Глупаво е, обаче на мен ми харесва.

Кейт ти е казала истината, винаги ми е харесвало да измислям дрехи, затова мечтая да се занимавам с мода. Да знаеш колко ИСКАМ да можех да дойда на купона у тях този уикенд. Но баба ми все още не е добре и ще останем в Лондон известно време.

В Лондон е яко, баща ми пристига днес и се надявам да успокои малко майка ми. Взех си „Игрите на глада“, така че в момента я чета. Страхотна книга. Нямам търпение да гледам филма.

Ти какво ще правиш през уикенда?

Мили х

Подател: Carter@yahoo.com
Получател: Millypede@gmail.com

Привет, Мили,

Този уикенд ще разпускам. Ще се виждам с приятели в петък. Ще се излежавам до късно. Сигурно ще разджиткам плейстейшъна.

Приятно четене. Аз още не съм я чел, но чух, че е хубава — по принцип предпочитам филмите (дано да не ме помислиш за пълен тъпак?!). Какво ще кажеш да го гледаме заедно, когато се прибереш в Скипли?

Да знаеш как искам да си тук сега. Представям си те — яка червена коса, страхотни дрехи, готина усмивка. Поне това си спомням, можеш ли да ми изпратиш няколко твои снимки?

Картър х

* * *

— Липсваше ми, Рейч — каза Ейдън, като прегърна жена си в коридора. — Зная, че минаха само два дни, но все пак. — Рейчъл се отдръпна леко, за да го погледне: кожата му беше изпръхнала от студения декемврийски вятър, а бръчките около очите му бяха станали по-дълбоки.

— Ами, радвам се да го чуя — каза тя, усмихната, — защото те очакват няколко изненади. — Беше толкова хубаво да бъде отново в обятията му.

— Децата са горе — добави тя, — и нямат търпение да те видят.

— Чудесно — кимна Ейдън. — Ще ми помогнеш ли с багажа? — помоли я той. — Сакът на Мили тежи сигурно един тон. — Рейчъл взе един куфар и метна сака на рамото си, а после се заизкачва по стълбите.

— Как е мама? — попита Ейдън. — Нещо ново? Чух я по телефона, но тя не каза почти нищо. Знаеш я каква е. — Рейчъл го погледна и се опита да се усмихне окуражително, като докосна ръката му.

— Видях я тази сутрин — каза тя. — Все още ѝ правят изследвания и... — Щеше да му разкаже за ядрено-магнитния резонанс по-късно. — Ела горе, премръзнал си. Снощи Мили направи сладкиш. Лимонов кейк.

Цветът по бузите на Ейдън започна да се връща.

— Какво говориш — подхвърли той почти безгрижно.

— Как е работата? — попита Рейчъл, когато наближиха входната врата. Ведрото изражение изчезна от лицето му.

— Не е добре — призна той. — Приключихме със строителните работи, но обзавеждането е пълен кошмар. Някои от вградените шкафове и рафтове най-послед пристигнаха от Италия, но много от елементите бяха подгизнали от влага. — Той поклати глава угрижено. — Предложиха да ни възстановят загубите в пари, но крайният срок наближава. Все още не съм казал на клиента. Надявах се да успеем да уредим подмяна на повредените плоскости.

Рейчъл спря на площадката и постави ръка над лакътя на Ейдън, като го стисна лекичко.

— Ти ще се справиш. Винаги намираш изход.

— Надявам се да успея — промълви той. — Е, как изглежда апартаментът? Лори никога не ми е правила впечатление на домошарка.

— Хубав е — отвърна Рейчъл. Наистина беше хубав — просто тя не би го обзавела така. С тези бели стени и сиви мебели, без възглавници и завеси и без снимки на приятели и близки по стените, жилището изглеждаше някак голо. Ейдън улови колебанието в гласа й. — Много е стilen, но по нищо не прилича на нашата къща — добави Рейчъл, като прибра назад кичур коса.

— Вие двете винаги сте били толкова различни — подхвърли Ейдън с тих смях. — Винаги съм се чудил как сте станали приятелки. Между другото, тя се е променила, не мислиш ли? Отбих се в къщата, после отидохме до дома на мама и там пийнахме по чаша вино и си поговорихме, припомнихме си доброто старо време и така нататък. — На лицето му отново се появи бледа усмивка. — Сега тя е страхотна мадама, нали? Изглеждаше така, сякаш отива на клуб, не слиза от високите токчета... Ако онези момчета, които се заяждаха с нея в училище, можеха да я видят сега, щяха да съжаляват горчиво, нали?

Рейчъл потисна обзелата я ревност. Наистина — Лори беше грозното патенце, което се бе превърнало в лебед. В училище тя беше момиче с наполовина испански произход, което се мъknеше в торбести розови анцузи и коса, пристегната с брокатени ластици. Днес, изискана и елегантна, тя сякаш идваше от друга планета. Рейчъл се концентрира върху поставянето на ключа в ключалката.

— Скипли няма да разбере какво го е сполетяло — добави Ейдън.

Рейчъл отвори вратата и чу тупуркащите крачета на Зак.

— Татко! — извика синът им, като влетя в коридора, с ръце и престилка, омазани с водни бои. Мили изникна след него, като се хвърли в отворените ръце на баща си и го прегърна. Зак се присъедини към прегръдката, като сграбчи здраво баща си и остави разноцветни отпечатъци по бялата му риза.

Докато се приготвяха да отидат в болницата, Рейчъл взе няколко банана от фруктиерата, за да ги изядат пътъм.

— Когато се приберем, ще вечеряме заедно като истинско семейство — каза тя на Ейдън. — Приготвила съм овчарски пай.

— Чудесно — подхвърли Ейдън, вдигайки ципа на анорака на Зак. Рейчъл погледна отново фруктиерата и забеляза някакъв бежов плод с грапава повърхност.

— Какво е това? — попита тя, като го вдигна и прокара пръст по сбръчканата му кожа. Със сигурност не го беше купила от пазара. Никога не беше виждала подобен плод.

Ейдън погледна през рамо, а Зак хукна към коридора.

— Хлебен плод, струва ми се.

— О — каза Рейчъл и го върна във фруктиерата, — от къщи ли го носиш?

— Не — промърмори Ейдън, свивайки рамене. — Прекалено е екзотичен. Такива неща не се намират в Скипли.

Викове на Зак отекваха, докато вървяха по голите бели болнични коридори. Беше пет часът следобед и Рейчъл идваше в болницата за втори път този ден. Мили настигна брат си с леко поскърцване на бронзовите ѝ балерински обувки по белия линолеум и му прошепна да пази тишина. За Зак свиждането беше само игра, но Рейчъл усещаше как притеснението на Ейдън се трупаше. Когато приближиха отделението на Беа, тя взе ръката на мъжа си в своята. Той прие докосването ѝ с благодарност.

Дръпнаха зелената завеса, която отделяше леглото на Беа от останалите в помещението и за момент всички, дори Зак, се умълчаха.

— Е, здравейте — разчупи тишината Беа, като се надигна с ведра, радостна усмивка. Забеляза реакцията на Ейдън. — Ти какво очакваше, да съм полуумряла ли? — Тя се засмя и остави sudoкуто си на нощното шкафче. — Няма да се дам толкова лесно, така да знаеш. — Рейчъл изпита облекчение, когато видя, че Беа изглеждаше по-добре отколкото сутринта.

Лицето на Ейдън се разведри. Той се наведе към майка си и я целуна нежно по бузата.

— Радвам се да те видя.

— Крайно време беше — подкачи го Беа, като прие с усмивка букета яркожълти рози, който ѝ беше донесъл.

Мили и Зак също целунаха баба си, а Ейдън приседна на ръба на леглото.

— Е, какви са новините, мамо?

Беа се усмихна.

— Искан ми се да имам какво да разправам — каза тя, свивайки рамене. — Обаче тук няма много за разказване — добави тя, като се наведе напред. — Макар че вчера пристигна едно симпатично младо момиче. Много е приказлива.

— А ти как се чувстваш? — попита Ейдън.

— Ами, все още ужасно — призна Беа, подръпвайки колието си. — Така де, някои дни съм по-добре от други, но тази сутрин се изправих и подът се завтече да ме посрещне. Световъртеж.

— Каза ли на доктор Пейтъл?

— Да, разбира се, казах ѝ. Лекарите правят всичко по силите си. Направиха ми най-различни изследвания, но засега няма яснота.

— Рейчъл каза, че сутринта са ти направили изследване със скенер? — попита загрижено Ейдън.

— О, да, но не беше страшно — заяви Беа, като махна с ръка. — Просто лягаш и толкова. После те пхат в една камера.

— Гледала съм как става по телевизията — безгрижно подхвърли Мили, докато въртеше в пръсти плитката, която се спускаше покрай лицето ѝ.

— Ето, виждаш ли — успокои сина си Беа. — Правят го непрекъснато, Ейдън, нищо не означава. Сега просто изчакваме резултатите — на моята възраст човек става ужасно нетърпелив, както знаеш. Казах на докторката, че дамите от клуба за бридж ще се събират да се почерпят за Коледа след две седмици и няма начин да пропусна забавата.

Рейчъл и Ейдън се спогледаха многозначително и той скри усмивката си. В светския си живот Беа не допускаше компромиси.

— Е — продължи бодро тя, като улови ръце и се обърна към внуците си, — как намирате Лондон дотук?

— Супер е — заяви Зак, без да спира да бута космическия кораб леко по ръба на болничното легло. — Тази сутрин взехме колелета и отидохме до къщата на кралицата.

— Бъкингхамския дворец? О, това е чудесно — възкликна Беа, кимайки. — Ами, да, тук има толкова много интересни неща. Например музеите — предложи тя. — Музеят на науката или пък на динозаврите? Музеят по естествена история? На теб той ще ти хареса, нали, Зак? — подхвърли тя и разроши косата му.

— Да. Том от нашия клас ми донесе от там линейка с картинка на стегозавър.

Мили седеше смълчана, човъркайки с върха на обувката си линолеума. Рейчъл понечи да я прегърне, но Мили се отдръпна.

— Те ще разгледат каквото трябва — обади се Ейдън, като свали якето си, с поруменели страни от сухата топлина в отделението. — Но, мамо, ние сме тук заради теб, а не сме във ваканция.

— Ами — изпуктя Беа. — Трябва да извлечете максимална полза от престоя си тук. Ще се върнем и ще се заловим с коледните приготовления, преди да сте се усетили. Ще има толкова работа за наваксване — приготвили сме само първата рецепта от книгата, нали, Рейчъл?

Рейчъл взе нежно ръката на свекърва си в своята.

— Що се отнася до Коледа, Беа, тази година можеш да си починеш. С Ейдън разговаряхме и предвид заболяването ти, бихме искали сега ние да поемем приготовленията.

— О, не, това няма да стане — заяви Беа, като се надигна и поклати глава. После вдигна ръка към челото си, сякаш внезапното движение ѝ бе причинило болка. За момент тя изглеждаше съвсем крехка и уязвима.

— Няма смисъл да спорим — намеси се решително Ейдън. Очевидно и той беше видял случилото се.

Беа се облегна на възглавниците.

— Ами, добре, ще видим — каза тя. Усмивката ѝ беше помръкнала.

Рейчъл чу звук от дърпане на перде, обърна се и видя доктор Пейтъл. Лекарката им се усмихна любезно.

— Госпожо Мъри — каза тя, притискайки клипборда до гърдите си, като се обърна към Беа. — Резултатите от скенера са готови. Искате ли да ги обсъдим в присъствието на вашите близки?

— Мили — обади се Беа, като се поизправи. — Ще бъдеш ли така добра да вземеш Зак и да отскочите до магазина долу? Искам нова

книжка със sudoku. Майка ви и баща ви ще ви чакат долу, когато приключим разговора с лекарката. — По лицето на Мили премина сянка на тревога, но момичето взе шепа монети от майка си и изведе брат си.

Доктор Пейтъл дръпна пердето и отвори картоната на Беа.

— Както знаете, изискахме експресни резултати от вашия скенер и сега имаме повече информация.

Ейдън се размърда смутено на мястото си.

— И какво, какво открихте?

— Скенерът показва формация във вътрешното ухо, в близост до мозъка.

По иначе гладкото чело на Беа се появиха тревожни бръчки. Рейчъл почувства как стомахът ѝ се стегна на възел — искаше ѝ се да можеше да върне назад последните няколко минути и да започнат разговора отначало.

— Формация? — повтори Ейдън. — Какво означава това? Каква е тази формация? — Лицето му беше преbledняло като платно.

Лекарката продължи.

— Формацията притиска мозъка и вероятно причинява симптомите, от които се оплаквате — каза тя, като прегледа диаграмата върху клипборда и си сложи очилата за четене. — Световъртеж, замаяване — това е причината и за припадъка в отделението онзи ден. — Ейдън се стресна, Рейчъл също — не знаеха нищо за това.

— На това се дължи и шумът в ушите — звънтенето.

Лицето на Беа посърна и тя остана безмълвна.

— Както сам казахте, господин Мъри, трябва да установим каква е тази формация — добави доктор Пейтъл, като вдигна глава. — За да можем да решим какво лечение да прилагаме.

Лекарката свали очилата си.

— Следващата стъпка е да направим биопсия. Вашият случай е приоритет за нас, затова назначих биопсията за утре.

— Биопсия? — изрече на пресекулки Ейдън. Рейчъл постави ръка върху крака му, за да му вдъхне сила. — Искате да кажете, че тя може да има...? — Неизречената дума увисна във въздуха.

Рейчъл инстинктивно покри ръката на Беа с нейната. Беа я стисна здраво.

— Съжалявам — каза доктор Пейтъл. — Зная, че не бихте искали да научите такава новина. Подобни оплаквания се диагностицират трудно, така че сте постъпили правилно, като сте дошли тук.

— Благодаря ви, доктор Пейтъл — заговори Рейчъл, като че ли на автопилот. — Вие ще ни държите в течение, нали?

— Разбира се — увери ги лекарката. — Ще ви се обадя веднага щом излезе резултатът от биопсията.

— Я да видим, кой иска допълнително? — попита Рейчъл, вдигнала лопатката, готова да напълни отново чиниите с овчарски пай.

Ейдън остана безмълвен, въпреки че това беше любимото му ястие.

— Аз, моля — обади се Зак и подаде чинията си. Рейчъл му сипа втора порция.

— Мили — каза тя, но забеляза, че дъщеря ѝ пише есемеси под масата. — Знаеш правилото за телефоните на масата — каза строго тя. Мили я погледна изпод гримираните с пластове спирали мигли и направи отчаяна физиономия.

— Стига, де, мамо, само едно съобщение?

Рейчъл вдигна вежди с неодобрение и Мили остави телефона с въздишка на кухненския плот зад нея.

— Ти и Кейт сте разделени само от няколко дни — напомни ѝ Рейчъл, опитвайки се да разведри обстановката. — Какво толкова важно имате да си кажете?

— Всичко — отговори Мили, като отметна тъмночервения бретон от очите си и се изсули на стола си.

Отговорът напомни на Рейчъл за собственото ѝ юношество. Когато тя беше на възрастта на Мили, двете с Лори вечер прекарваха с часове на телефона, въпреки че цял ден бяха седели на един чин в училище. И Мили имаше право — по онова време ѝ се струваше, че трябваше да сподели толкова много неща. В онези телефонни разговори, когато Рейчъл разтягаше кабела на нейния телефон във формата на хамбургер, те имаха да си кажат толкова много неща. Кои плакати от списание „Джъст Севънтийн“ са залепили на стените на стаите си, с кои момчета са говорили в училище. А по отношение на

момчетата, за Рейчъл съществуваше само Ейдън. Всеки път, когато той я погледнеше, или поискаше да му заеме калкулатора си, всяка дума, която ѝ бе подхвърлил на опашката в столовата — Рейчъл разнищваше всяка една подробност заедно с Лори.

Общуването с Мили, когато не е в настроение, беше почти невъзможно. Момичето, което седеше срещу Рейчъл на масата, с войнствено щръкнала брадичка и намусено изражение, ѝ беше почти непознато.

— Престани, Мили — намеси се Ейдън. — Знаеш, че тук важат същите правила както у дома.

— В такъв случай може ли да стана от масата — попита тийнейджърката, като постави приборите си върху чинията.

Зак се размърда на мястото си, доловил буреносната атмосфера.

— Щом Мили става, аз може ли да си пусна видеоиграта? — попита той, забравил за храната в чинията си, като избута със стържещ звук стола си.

— Добре, отивайте — предаде се Рейчъл. Ейдън не обелваше дума, децата нямаха търпение да се махнат от масата, така че надеждите ѝ за сплотена семейна вечеря не се оправдаха.

Мили излезе от кухнята и Рейчъл чу как затвори вратата на стаята си.

Ейдън раздигна чиниите и ги нареди разсеяно в съдомиялната машина.

— Ейдън — заговори Рейчъл, — смяташ ли, че Мили е добре? Тя продължава да се държи особено, дори още повече откакто сме тук, толкова е дистанцирана. Не мислиш ли?

— На мен ми се вижда добре, Рейч. Тя се държи като типична тийнейджърка — не се тревожи.

— Не — възрази Рейчъл, като стана и отнесе чашите до съдомиялната. — Убедена съм, че нещо се случва. Може би страда, че е далеч от приятелите си? Или се притеснява за Беа? Моля те, опитай се да поговориш с нея. Мен ме реже постоянно.

— Рейчъл — каза Ейдън, като затвори съдомиялната и завъртя копчето, търсейки подходяща програма. — Защо не се опиташ да се отпуснеш? Съжалявам, но в момента на главата ми са цял куп други неща.

— Прав си, извинявай. Но може би е добре да ги заведем на някое по-специално място. Прочетох в „Тайм Аут“ за някакво събитие в Хайд Парк, „Северни елени в Страната на чудесата“. Ще има ледена пързалка, северни елени, такива неща. Можем да си направим семеен излет...

— Рейчъл — процеди Ейдън намръщен, — знаеш, че трябва да довърша плевнята на Уестли, няма как да следя работата оттук, а да не забравяме и за мама. Кой знае какво става.

— Да — съгласи се Рейчъл, вече влизайки в режим на оцеляване. — Но нека се опитаме да запазим позитивна нагласа. Сигурна съм, че всичко ще бъде наред и ние заедно с Беа ще изкараме една хубава Коледа. — Тя докосна леко ръката на мъжа си. — Дори ако...

— Рейчъл — Ейдън поклати глава, извън себе си, и повиши леко глас, — ти не разбираш ли?

Думите ѝ увиснаха във въздуха, дори на нея вече ѝ се струаха смешни. Рейчъл просто се опитваше да заглади нещата, но на практика само ги влошаваше.

— Ти не чу ли какво каза лекарката? Възможно е мама да има рак, Рейчъл. Вече не става въпрос дали ще се приберем у дома за Коледа.

Очите на Рейчъл се напълниха със сълзи, шокирана от думите на Ейдън. Обичайно нежният му глас стържеше от напрежение и раздразнение.

Той седна на масата и отпусна глава в ръцете си.

— Съжалявам, Рейчъл, ти нямаш вина, разбира се. Просто съм изплашен. Страх ме е, че може да загубим мама.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: LaurieGreenaway@virgin.net

Здравей, Лори,

Ще ми се разсърдиш ли, ако те попитам нещо? Не зная с кого друг да поговоря. Кейт не знае за момчетата кой

знае колко повече от мен, а пък аз определено няма да попитам мама, тя и без това в момента ми къса нервите.

Напоследък си чатя с едно момче. Не го познавам отдавна, но си пишем съобщения. Той ми изпрати две плейлисти за слушане и аз му изпратих няколко мои снимки, едно клипче как се разнасяме с колелета в Лондон. Той ги хареса. Приятно ми е, когато си говорим, откакто се преместих в новото училище, не съм се чувствала толкова добре с никой друг. Странно е, защото преди да го срещна, си мислех, че харесвам друг, едно момче от горния клас в новото ми училище. Но не знам дали той проявява интерес към мен, може би не.

Както и да е, виждала съм се с това момче веднъж, но наистина си паснахме, говорихме си цяла вечер. Не преставам да мисля за него. Той иска да се видим отново, когато се върна в Скипли, но аз не зная какво ще кажат мама и татко — досега не съм си имала гадже.

Според теб какво да направя? Надявам се да ме посъветваш!

С обич:

Мили xxx

ГЛАВА 11

Петък, 1 декември

— Мока-чи-но — повтори Лори на тийнейджъра, който я обслужваше в кафенето на главната улица. Момчето вдигна вежди и се обърна да разгледа какво имаха на рафтовете. Израсъл като върлина, най-горният рафт беше почти на нивото на очите му.

— Имаме гранулирано — каза той, като посочи буркан е нескафе, затрупан под кутии черен чай. Косата му беше къса, с неопределен миши цвят, и Лори забеляза някакви наченки на бакенбарди. — Или, чакайте, мока, значи има шоколад, нали? — Момчето наклони глава в размисъл. — Мога да ви направя горещ шоколад и да го разбъркам с кафето — така става ли?

— Ти сериозно ли говориш... — промълви Лори отчаяна, като остави кожената си чанта на плота и изгледа момчето от другата страна право в очите, за да провери дали не се шегува. — Боже, дай ми сили — измърмори тихичко тя, питайки се какво зло бе направила в предишния си живот, за да се озове тук. — Направи ми едно нескафе, щом само това имаш.

Беше събота сутрин, 9:30 часът. Лори не можа да спи — гръмотевична буря цяла нощ тресе прозорците и тя реши да стане, вместо да се мъчи да задреме пак. Беше в Скипли от цели два дни, но поради неспирния дъжд почти не си беше подавала носа извън къщата, а по цял ден седеше на дивана, запасена със списания и книги за четене. Вече откачаше от скука, но с помощта на наръчника на Рейчъл беше разгадала как работа готварската печка и беше успяла да запали огън в камината. Днес буреносните облаци най-сетне се разнесоха и въпреки че небето бе сиво, дъждът спря.

Още щом излезе от къщата, без дори да си е измила очите, Лори тутакси осъзна колко неподходящи са всички дрехи, които беше донесла със себе си — в Скипли цареше кучешки студ. Тя беше взела вталеното си яркочервено вълнено палто, но само толкова. Преди да е стигнала края на пътеката, Лори направи обратен завой, шмугна се в

къщата и влетя в дрешника на Рейчъл и Ейдън. Намери си чифт гумени ботуши неин размер, които с удоволствие обу, и един дебел бял шал. Почти беше готова — и тогава забеляза космати наушници, които изглеждаха доста добре, сигурно принадлежаха на Мили. Нахлузи и тях и се огледа в огледалото в хола. За един ден стилът щеше да отстъпи на удобството.

Кафенето на Дън беше първото отворено заведение на главната улица. Беше кафене, в каквото не би влязла за нищо на света в Лондон — пластмасови маси с петна от чай, меню от пържени храни за закуска и никакъв намек за винтидж обзавеждане или тарталети. Но поне изглеждаше добре отоплено. Щеше да свърши работа.

Сега, докато чакаше да ѝ приготвят каквато и да било напитка със съмнително качество, Лори се запита дали не допуска грешка, отстъпвайки от обичайните си стандарти. Извади мобилния си телефон и провери дисплея му, но нямаше покритие. Бавно, съвсем бавно, тя наклони стола си назад, докато главата ѝ почти докосна прозореца. Доближи телефона до прозореца, докато най-сетне се появи една чертичка за обхват.

— ДА — изсъска тя.

— Добре ли сте? — попита момчето, като постави чашата с кафе на масата. Думите му я върнаха на земята с трясък. В момента, когато краката на стола установиха контакт с пода, кафето се разплиска по масата.

— Идеално — процеди Лори, оставяйки телефона върху сухата част. Видя как момчето се помъчи да скрие усмивката си.

— Вие сте нова тука, нали? — попита той. Лори не отговори. Надяваше се да е съвсем очевидно, че не беше местна — ако Даяна беше местното мерило за стил, тя определено не искаше да я бъркат с нея. — Ъ-ъ, аз съм Бен.

— Лори — отвърна хладно тя.

Бен продължаваше да стои до масата. О, не. Да не искаше да си бърбят? Тя взе един брой на „Скипли Поуст“ от полицата вляво, за да му покаже, че не е в настроение за разговори. Момчето продължи да виси до масата, затова Лори се престори на дълбоко погълната от първата страница. Тя прегледа заглавията — тукашен състезателен кон беше спечелил надбягване с благотворителна цел.

— Тук рядко идват гости — изтърси Бен.

Все още на първа страница — при неотдавнашно посещение на „Тайм Тийм“ бяха открити старинни керамични съдове. Лори прелисти вестника. Тук нямаха ли някакви нормални новини?

— Искам да кажа, в Скипли има — туристи през лятото. Американци и други такива. Но не и тук, в кафенето. — Лори се помъчи да се абстрахира от гласа на момчето.

Сигурно все има някоя местна знаменитост, помисли си Лори, без да вдига глава, като затъкна един кичур гъста тъмнокестенява коса зад ухото си. Нали Кейт Мос се беше омъжила в ето такова малко селце? Знаменитостите си умираха за такива затънтени местенца, нали? Където папараците не можеха да ги открият?

След цяла вечност, но на практика не повече от десетина минути, Бен най-накрая се предаде и се върна зад щанда. Лори отпи глътка кафе — воднисто.

Вече съжаляваше горчиво за идването си в Скипли. Лори си позволи да се унесе в блянове за местата, където би могла да бъде в момента, ако не беше превишила лимита по кредитната си карта миналия месец, и да рови блажено сред страхотни тоалети в Блумингдейл или да похапва в някой ресторант в Рим. Вместо това, ето я тук — в подгизналата английска провинция, с разтворимо кафе и тийнейджър за компания.

Погледът ѝ се зарея през прозореца и тя видя, че обещанието за феерия от електрически лампички във формата на снежинки, което бе видяла при пристигането си, все още се мержелееше в далечината. Главната улица, със старовремска сладкарница и магазин за домашни печива, изглеждаше доста живописна. Има още един магазин за платове и вълна, пекарна и нещо като бутик — вярно, бабешки, но все пак бяха дрехи.

Лори придърпа чашата по-близо. В този момент погледът ѝ се спря на едно познато лице — нечия прекалено фризирана руса коса се мярна от другата страна на витрината. Даяна.

Лори се паникьоса, после взе вестника и го вдигна високо, така че да скрие лицето си от минувачите.

— Познавате госпожа Хъмфрис, нали? — подвикна Бен, който явно все още скучаеше поради липса на други клиенти, които да обслужва.

— Даяна? Да — отвърна Лори. Споменът за спречкването с новата ѝ съседка в сряда вечерта изведнъж вдигна акциите на Бен. — Тоест, срещали сме се веднъж.

Момчето се разсмя, а Лори измести вестника, така че да остане скрита от полезрението на Даяна.

— Тук няма да можете да се криете дълго, така да знаете — подхвърли Бен.

— Ти само гледай — отговори му Лори.

— Тя всъщност е симпатична — продължи Бен. — Нали знаете какво казват за кучето, дето лае. Навремето даже беше много симпатична. Прави вътрешно обзавеждане. Майка ми много харесва стила ѝ — госпожа Хъмфрис помогна на родителите ми да обзаведат хола, при това много изгодно. Ако платиш на някое студио, излиза страшно скъпо.

— О, да — съгласи се Лори, като взе да открива предимства в дружеската компания на момчето.

— После мъжът ѝ Ричард избяга — не спираше Бен, — с нейния тенис треньор, един пуерториканец. — Лори вдигна поглед от кръстословицата, която се преструваше, че решава.

— Сериозно?

— Да — потвърди момчето, — но тя извади късмет, така казва мама. Ричард беше гадняр, всички го знаеха. Много си е добре тя без него.

Е, добре, Лори нямаше да си криви душата, вече изпитваше мъничко любопитство.

— И сега?

— Сега тя е сама, занимава се с работата си и така нататък, но е малко кисела.

Хм, това обяснява всичко, помисли си Лори. Тя допи на едри глътки кафето, като направи почти незабележима гримаса на погнуса — наистина беше ужасно. Когато се изправи и понечи да остави вестника на полицата, вниманието ѝ привлече една оградена в каре обява най-долу на страницата:

Интересувате се от мода? ТЪРСИМ ДОБРОВОЛЦИ.

Общински център Скипли, работни дни, от 13 до 16 часа.

Тя задържа поглед върху обявата за момент, след това сгъна вестника и го остави на мястото му. Облече палтото си и го закопча догоре.

— Е, благодаря ти — каза тя. — Радвам се, че се запознахме, Бен.

Момчето ѝ намигна. Тя затвори вратата на кафенето зад себе си и се озова на улицата.

Докато тя пиеше ужасното кафе, селцето се беше събудило, а отсреща, на площада до църквата, подреждаха пазар на стоки на местни производители. Засмени фермери редяха на сергиите си сирена, зеленчуци и тестени изделия. Беше само на няколко крачки, каза си Лори. Нищо не ѝ пречеше да се отбие и да разгледа.

Тя нахлупи наушниците, за да се предпази от хапещия мраз, пресече главната улица и пое към сергиите. Майки с бебешки колички си бърбеха в групичка, а възрастна дама подаваше на мъжа си да опита конфитюр местно производство. Сивото зазоряване се беше превърнало в свежа, слънчева зимна утрин в йоркширско село, а синьото небе се простираше без нито едно облаче, разведрявайки околните хълмове.

Лори беше ходила на пазари на производители в Лондон, но този тук изглеждаше различен — всички стоки бяха произведени някъде в района. Лори си взе едно канелено руло от сергията с печива.

— Не съм те виждала по нашия край — установи продавачката, като най-безсрамно огледа лицето ѝ, докато ѝ връщаше рестото.

— На гости съм — обясни Лори.

— Ами, добре дошла в Скипли, в такъв случай — рече жената с ведра усмивка. Лори кимна и се опита на свой ред да се усмихне, след което се насочи към площадчето в средата на пазара, където се беше появил отнякъде духов оркестър. Докато музикантите настройваха тромбоните и тромпетите си, пред тях се оформяше малка тълпа местни жители. Лори застана до стъпалата на църквата, окъпана в слънчева светлина, похапвайки сладкиша и заслушана в мелодията, която подхвана оркестърът.

Когато десетина минути по-късно музикантите излязоха в почивка, Лори отново се насочи към сергиите. Спря се пред една, където се продаваха различни видове чътни, и опита една хапка върху крекер. Вкусовете и ароматите — кайсия, бахар, фурми — затанцуваха по небцето ѝ.

— Много е вкусно — възкликна тя почти неволно, с което предизвика усмивка върху бузестото лице на продавачката.

— Рецептата е на майка ми — гордо заяви жената. — Коледно чътни. Страхотно е за подарък.

— Ще взема два буркана, ако обичате — каза Лори. Щяха да бъдат чудесен подарък за Шивон и за леля ѝ Клара. После си купи от същата жена горещ ябълков сайдер с джинджифил и се понесе от сергия на сергия, като не преставаше да опитва мострите. Меки сирена се топяха в устата ѝ, разнообразявани с хапки наденица и шунка, местно производство, и купуваше от онези, които ѝ харесваха най-много.

Последната сергия беше отрупана с пресни подправки и билки. Лори се загледа в зеленината — заприлича ѝ на непроходима джунгла. Нейните кулинарни умения познаваха само сол и пипер.

— Какво е...? — попита тя високия мъж с кепе на главата, който стоеше зад сергията. Той сигурно беше видял озадаченото ѝ изражение, което се опитваше да скрие. Дори не знаеше какво да го попита.

— Най-подходящо за какво? — учтиво допълни той, с грейнали сини очи. — Розмаринът отива на агнешко — започна той, — кориандърът подхожда на... — Лори слушаше, докато той ѝ описваше свойствата на всяка отделна подправка. От неговата уста изглеждаше толкова лесно.

— Благодаря ви — каза тя, плащайки за четири китки билки, които затъкна в чантата си.

Ръцете ѝ бяха натоварени с пълни пазарски торби, когато Лори вдигна поглед към часовниковата кула и видя, че е станало почти пладне.

Лори тръгна обратно по главната улица към къщата на Рейчъл. Какво пък, имаше ѝ по-неприятни места от Скипли — в края на краищата, повечето хора изглеждаха дружелюбни и най-важното, не

знаеха нищо за нея — не знаеха нищо за „Сиймлес“, не знаеха нищо за Джей, нито пък, че и тази Коледа тя щеше да бъде сама.

Двама приятели, или може би съседни, се спряха на тротоара да си побъбрят, усмихвайки се на Лори, когато тя минаваше покрай тях. В зарзаватчийницата хората вече се запасяваха с коледни деликатеси — бутилки вино, плодов пай и тестета благотворителни коледни картички. Тук, в тази затънтена провинция, Лори се чувстваше някак различна, по-спокойна. Тя забави обичайно налудничавата си походка, сякаш заедно с ботушите на Рейчъл беше усвоила и походката ѝ.

Може би тук, в Йоркшир Дейлс, без да ѝ се налага да мисли за работа и далеч от Джей, тя би могла да стане човекът, който искаше да бъде — или поне да разбере коя е всъщност. Вярно че нямаше да остане в Скипли дълго, но вероятно, само вероятно — това можеше да е свободната година за осмисляне на плановите и живота, която никога не беше имала.

Лори беше заминала веднага след матурите — когато тя и Рейчъл тъкмо бяха навършили осемнайсет години, но не беше постъпила като доброволка в сиропиталище или нещо подобно. Прекара лятото на гръцките плажове, заедно с Рейчъл.

Беше се мръкнало, когато фериботът акостира на пристанището на остров Парос, но една възрастна гъркиня беше съзряла Лори и Рейчъл и ги беше помъкнала към някаква свободна квартира.

— Евтино и хубаво — настояваше тя, като размахваше ламинирани снимки. Гъркинята беше превела Лори и Рейчъл по крайбрежната улица, а оттам — по една тъмна уличка.

Момичетата бяха прекарвали полета до Атина прелиствайки пътеводителя за гръцките острови на „Самотна планета“ и накрая се бяха спрели на Парос — имаше барове за Лори и плажове с бял пясък за Рейчъл. Години наред бяха мечтали за това пътуване, през дългите седмици на ученето за изпитите — и ето че го бяха осъществили. С раници, пълни с бански костюми, саронги и кремове против слънчево изгаряне, те планираха да си намерят работа в някое заведение и да изкарат цялото лято — може би два, дори три месеца.

Апартаментчето, в което ги заведе жената, беше обикновено, но функционално. Кепенците на прозорците бяха спуснати, така че не видяха гледката, но чуваха прибоия навън.

— Добре — каза Лори, — наемаме я. Тя подаде капарото и те оставиха багажа си на пода. Лори изпрати хазайката и когато затвори вратата, чу хлъцване откъм банята.

— Хлебарки! — извика Рейчъл, като влетя в спалнята, пребледняла като мъртвец. Голяма работа, помисли си Лори, надзъртайки в банята. Двойка хлебарки се разхождаха около канала под душа.

— Щом си намерим работа, ще се преместим на по-хубаво място — обеща тя на Рейчъл.

Когато на другата сутрин излязоха на балкона, за да се насладят на изгрева над морето, те се бяха почувствали като в рая. Бял пясъчен плаж се простираше пред тях, а барчетата започваха да отварят; островът се събуждаше и отвсякъде се чуваше глъчка на местни и туристи.

— И така, днес започваме да си търсим работа — съобщи Лори.

— Днес? — попита през смях Рейчъл. — Стига, Лори! Погледни плажа! Днес всичко различно от пясъка и морето би било престъпление.

— Хей, аз успях — съобщи Лори две седмици по-късно, когато се прибра в квартирата с две пазарски торби с покупки. — Намерих ни работа. — След две седмици препичане на плажа, кръстосване на острова с мотопед и нощен живот в безбройните барчета, я сърбяха ръцете да припечели някакви пари.

— Какво? — попита Рейчъл от балкона, където се беше изтегнала като котка, със златист тен на иначе белите крака.

— Да, работа, мързеланке — потвърди Лори. — Няма нужда да ми благодариш. Зная, че няма нищо по-прекрасно от съжителството с нашите приятелки хлебарките, но започва да ми омръзва да се мотаеш наоколо и да рониш сълзи за Ейдън. Освен това се охарчихме.

Рейчъл остави книгата си на масата.

— Зная, зная. Къде ще работим?

— В „О’Рейли“, ирландския пъб на острова. — Тя стовари торбите върху кухненския плот и се залови да разопакова продуктите.

— Зная, че не си мечтаехме точно за това, не е някоя малка таверна с гръцки салати и всичко останало, но мъжът, който държи бара, ми се струва свестен.

— Как се казва?

— Бари.

— Бари?

— Слушай, Рейчъл. На просяка не му приляга да придирия. Срокът за плащане на наема приближава, а драхмите се топят пред очите ни.

Но тъй като Бари им прибираше бакшишите, се оказа, че сервирането на текила на изгорели от слънцето туристи не носеше достатъчно доходи, за да се преместят в по-хубава квартира, или дори да останат в тяхната. Месец след началото на ваканцията си, Рейчъл и Лори отново бяха на летище Хийтроу, а Ейдън ги очакваше в залата за пристигащи пътници.

У дома, в Бромли, с бързо избледняващ тен и неосъществен план, Лори се изправи лице в лице с дългото лято и празния си портфейл. Шест седмици по-късно Рейчъл установи, че е бременна и лека-полека двете започнаха да се отдалечават.

Лори неохотно се съгласи да помага на майка си във фризьорския салон, да поставя изкуствени нокти, да записва часове и да се учи да навива ролки. Тя вече работеше върху портфолиото си по моден дизайн, за курса в Колежа по дизайн и изкуства „Сейнт Мартин“ в Лондон. Това лято Лори беше успяла да задели малко пари, за да постъпи в колежа, но не и да открие себе си.

Но сега тя беше тук, в Йоркшир. Лори се потопи в оживената глъчка наоколо. Какво се очакваше да опита човек в свободната си година между гимназията и колежа?

Неразбираем диалект — имаше го.

Предизвикателства — Лори си спомни враждебността на Даяна онази вечер. Налице.

Кулинарни различия — тя погледна магазинчето за домашни пайове. О, да.

Имаше още нещо, нали?

Лори огледа хората наоколо: шалове в меланж и карирани панталони, крещящи флорални щампи и тупирани коси. Да — *потенциалът да помага на хората.*

Тя се замисли за обявата, която беше зърнала във вестника — „Интересувате се от мода? Търсим доброволци.“

Оставаха й още десет дни, преди да се разменят отново с Рейчъл: цяла свободна седмица. Лори нямаше да се върне в Лондон със сплетени на плажа разноцветни плитки или по чехли, но можеше да направи нещо добро за себе си. Тя винаги беше правила нещата бързо — сигурно би могла да приложи това свое умение в търсене на самата себе си, нали?

ГЛАВА 12

Понеделник, 4 декември

Рейчъл седеше на масата в кухнята и разваляше скулптурата, която Зак беше направил на закуска от консервени кутии, пакети зърнени закуски и един банан. Не беше само хлебният плод, помисли си тя. В апартамента бяха започнали да се появяват най-различни неща. Ето този банан например — и перцето за китара, което беше намерила на масичката за кафе, както и новия брой на „Гитар Уикли“.

— Малко бедствие — съобщи Ейдън, подавайки глава в кухнята. — Съжалявам, Рейч, душът се повреди. Просто се откачи от стената, заедно със стойката и смесителя. Не мога да спра водата.

Ейдън се държеше така, сякаш тази седмица не се отличаваше от която и да било друга, но лицето му го издаваше — преbledняло от стрес, с изопнати черти и дълбоки бръчки. Резултатите от биопсията на майка му щяха да излязат до няколко дни и несъмнено щяха да променят всичко. През изминалата нощ Рейчъл се събуди и не намери Ейдън в леглото, а после чу тихото жужене на телевизора в хола. Докосна завивките му — бяха все още топли. Сигурно и Ейдън не можеше да спи. Думите на доктор Пейтъл по цяла нощ й се въртяха в ума.

— Наводнихме ли се? — попита тя.

— Ами, малко, да. Много съжалявам, Рейч. Но трябва да бягам. — Ейдън подсушаваше мократа си коса с една хавлиена кърпа. — Трябва да стигна навреме за срещата — обясни той. — Трябва да се видя с хората от мебелната компания — надявам се да успеят да ни доставят няколко неща за къщата на Уестли.

— Не се тревожи — успокои го Рейчъл. — Честно, върви, приготвяй се.

Ейдън се изнесе от кухнята и Рейчъл надникна в блестящата баня на Лори.

— Благодаря. Ще ти се реванширам — извика мъжът й от спалнята.

Рейчъл огледа местопрестъплението — от една дупка в стената шуртеше вода във ваната и се стичаше по стената върху куп чисти бели хавлиени кърпи. Зак скочи от дивана, дотича и загледа като хипнотизиран.

— Прилича на водопад — възхити се той, а Рейчъл го прегърна през раменете. — Нали, мамо?

Рейчъл навли ръкавите на карираната си риза и се наведе напред, за да огледа положението отблизо. Водопроводните й умения бяха елементарни, но ако можеше да поправи щетите сама, щеше да го направи. Когато обаче се опита да запуши теча с хавлия в едната ръка и вдигна купчината кърпи от пода с другата, тя откри огромна локва вода.

— О, не, Ейдън — извика тя, — как мислиш, дали може да протече в апартамента под нас?

— Ами, нищо чудно — отговори мъжът й. Той стоеше в спалнята, нахлузваше елегантния си панталон върху белите си боксерки и хапеше устни. — Не е дребна повреда, нали? — След като хвърли още един поглед на водната каскада, Ейдън добави: — Сериозно, Рейч, аз само го пипнах, честна дума.

Рейчъл позвъни на Лори на мобилния й телефон.

— Ейдън, няма проблем — успокои тя мъжа си, без да отмества телефона от ухото си. — Ти тръгвай. Ние ще се оправим. Ще се видим по-късно. — Междувременно попадна на гласовата поща на Лори.

Ейдън взе куфарчето си и целуна Рейчъл.

— Добре, тогава, аз тръгвам и ще се отбия да видя мама, преди да се прибера — каза той, като стисна ръката й. — И ти благодаря. Обещавам, че *ще* ти се реванширам.

Той се наведе, прегърна Зак, а после се отправи към входната врата и излезе, като затвори след себе си.

Минута по-късно Мили, с размазана спирала за мигли под очите, излезе от стаята си и надникна в банята. С всеки изминал ден тя сякаш спеше все по-късно.

— Какво става?

— Малко бедствие — повтори като папагал Зак.

— Нещо такова — обади се Рейчъл. Тя стоеше до стената, притиснала хавлия до дупката в опит да спре теча. Едва когато Мили се доближи до вратата, облечена в пурпурната си пижама, Рейчъл

видя, че държеше сиво коте с бели лапички. Момичето галеше нежно ушите му.

— Аха, ясно. Виж какво открих в стаята си — каза Мили, като се извъртя леко, така че котето в ръцете и да се озове срещу Рейчъл. Котето измяука тихо.

— Котка! — извика Зак, като се доближи и посегна да погали животното по гърба.

— Котка — въздъхна Рейчъл и се усмихна. — Точно това ни трябва в момента. Слушайте, деца, аз трябва да сляза долу и да съобщя на съседите, че Ниагарският водопад може да ги залее всеки момент. Милс, би ли наглеждала нещата тук?

Мили кимна утвърдително и перна ръката на Зак, за да не пипа котето.

— По-полека, Зак. И не го гали срещу косъма, не му харесва.

— Не се тревожи, мамо, ние ще гледаме водопада, докато теб те няма — обеща Зак.

* * *

Подател: LaurieGreenaway@virgin.net

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Радвам се да те чуя — и новините покрай теб са вълнуващи. Мисля, че ти си първият човек, който някога се е обръщал към МЕН за съвет по любовен въпрос. Не съм сигурна дали съм експерт в това отношение, но ще направя каквото мога! Продължавайте да се опознавате, а ти следвай вътрешното си чувство. Момчето явно е симпатично — и явно много си пада по теб (нищо чудно). Вярвам, че каквото и да решиш, родителите ти ще те подкрепят, макар че в началото може да им е трудно, но те те обичат и искат да бъдеш щастлива. Освен това, те са доста разумни, като повечето родители.

Желая ти късмет и ме дръж в течение. И се наслаждавай на Лондон — най-хубавия град на света!

Лори хх

* * *

Рейчъл продължаваше да натиска звънеца, защото музиката в апартамента на Джей гърмеше и сигурно не я чуваха. На третото позвъняване вратата се отвори.

— Рейчъл, здравей — усмихна се Джей. — Извинявай — отдавна ли звъниш? Тук е малко шумно. — Тя почти се смути, като видя как бялата тениска подчертаваше златистия тен на кожата му. Почти.

Зад гърба на Джей мина някакъв мъж и влезе в кухнята, последван от млада блондинка.

— Харли, нашият барабанист — каза Джей, — и Амбър. Харли, ще намалиш ли малко звука? — извика през рамо той.

— Извинявай, че те притеснявам — започна Рейчъл. — Но случаят не търпи отлагане. Имаме проблем с душа. Стойката се изкърти и направихме наводнение. Опасявам се, че има опасност да ти протече таванът — обясни тя, надзъртайки в жилището, за да провери дали разположението е същото, — в банята.

— Аха, душът — каза спокойно Джей, — с него сме стари познайници. — Той се усмихна. — Не се тревожи, не е за пръв път и по една или по друга причина, никога не ме наводнява. — Неговото философско отношение беше заразително и Рейчъл се успокои донякъде. Изведнъж шуртящата вода в банята престана да ѝ се струва нещо кой знае колко страшно. — Лори имаше проблеми с този душ, още когато го монтираха. Мога да се кача горе и да го оправя, ако искаш.

— Не... тоест — заекна Рейчъл, — нямах предвид това.

— Наистина няма проблем — увери я Джей. — Сериозно, последния път го оправих за пет минути.

— Беше тази част тук — каза Джей, сочейки мястото, където душбаторията се окачваше за стената, като избърса ръцете си. — Поправих я, но все пак внимавайте, когато я ползвате. — Той вдигна мокрите хавлиени кърпи и ги натика в коша за пране в ъгъла. — Лори се запъна и си избра точно тази свободно стояща вана — добави той, засмя се и поклати глава. — Видяла я в „Ел Декор“ или нещо такова.

Рейчъл се усмихна.

— Благодаря ти. Много — наистина оценяваме жеста ти. Смятам, че си заслужи почерпката. Ще останеш ли да изпием по чаша чай?

— Разбира се — съгласи се Джей, като остави инструментите настрана и я последва в хола.

Рейчъл извади няколко бисквити с парченца шоколад и ги подреди върху една чиния, след което ги занесе заедно с чайника и чашите в хола.

— Ти ни спаси живота — каза тя.

— Беше дребна работа, наистина — увери я Джей. — Всъщност ти ме спаси от мрънкането на Харли — усмихна се той. — Довечера ще свирим на живо и той е нервен, понеже смята, че не сме репетирали достатъчно. — Джей се засмя. — Групарски традиции. По-лошо е от семеен скандал.

Рейчъл наля чая и му предложи бисквитите.

— Ти музикант ли си? — попита тя.

— Да — отговори Джей. — Харли и аз основахме бандата, когато бяхме на двайсет и оттогава постоянно свирим на живо, а понякога правим и турнета.

— Значи си професионалист? — поинтересува се Рейчъл.

— Бях, но от известно време се залових със собствен малък бизнес. Учил съм дърводелство и наскоро завърших няколко проекта. Преди дни взех едно помещение наблизо, за да разширя дейността си.

— Звучи интересно — окуражи го Рейчъл.

— Харесва ми — призна Джей. — Ами вие, настанихте ли се удобно? — попита той, като се огледа.

— Доволни сме, благодаря — отвърна Рейчъл. — Зак и Мили намериха едно коте тази сутрин, играят си с него в нейната стая, затова са толкова тихи.

— Не ми казвай — подхвърли Джей, като присви лешниковите си очи. — Сив котарак на ивици и с бели лапи, голям хитрияга?

— И при теб ли идва? — попита Рейчъл.

— Поне би трябвало — пошегува се Джей. — Той е мой — казва се Мистър Рипли. Заради умението да се провира в хорските жилища. Но аз го храня, честна дума — засмя се той. — Просто той е роден авантюрист. Но щом Зак и Мили си играят с него, ще го занеса долу. Е, ако изключим гастролиращите котараци и непослушните душове, иначе как ти харесва престоят тук?

— Добре е — отвърна Рейчъл. — Макар че не сме тук на почивка. Майката на мъжа ми Ейдън е в болница, защото се разболя и трябваше да се прегледа при специалист в Лондон. — Тя сведе поглед и отпи глътка чай.

— О — промълви Джей, като се наведе напред, — не знаех. Много съжалявам.

— Благодаря — каза Рейчъл. — Много сме благодарни на Лори, че ни покани да останем тук, че изобщо предложи да си разменим жилищата. Иначе не знам как щяхме да се справим.

— Да размените жилищата? — повтори Джей.

— Да, тя живее у нас. Селска къща в малко селце в Йоркшир не се вписва в стила на Лори.

Джей се усмихна учудено.

— Йоркшир? Еха. Аз знаех, че заминава на почивка — но не си я представях точно така. Не мисля, че Лори е стигала някога по на север от Хампстед. И как се справя там?

— Тя спомена, че искала да смени обстановката. А Скипли е много красиво село.

— Убеден съм — увери я Джей, като се облегна на дивана. — Лори в провинцията — добави той, сякаш рисуваше наум картината. Замълча за момент, после усмивката отново пропълзя на лицето му. — Как ли се придвижва на нейните токчета?

Рейчъл се засмя.

— Аз ѝ оставих няколко чифта топли ботуши.

— Ето това си струва да се види. И какво, значи ще се размените отново преди Коледа? — попита Джей и Рейчъл кимна. — Жалко, че няма да останете по-дълго. Коледата тук е страхотна. Лили прави

невероятно угощение. Наоколо е пълно с деца, така че на Зак и Мили щеше да им хареса.

— О, да, Лори ми спомена за това — призна Рейчъл. — Но за нас Коледа е семеен празник. Малко сме скучни в това отношение.

— Няма нищо скучно в традициите — заяви Джей, като допи чая си. — Виж, аз трябва да вървя. Благодаря за чая.

— Не, аз ти благодаря — каза Рейчъл, — ти наистина ме спаси, като поправи душа.

— Никакъв проблем — увери я той. — Доскоро. А сега, ако не възразяваш, ще се опитам да убедя моя котарак да се прибере у дома заедно с мен.

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Снимките, които ми изпрати, са супер, благодаря. Седя в „Лъвът и еднорогът“, точно където бяхме четиримата онази вечер. Питам се какви ли песни щеше да пускаш в джубокса, ако беше тук сега. Така ми се иска да си тук. Имат страшно много тави на Мотаун, например парчета на Сюприймс. Ти нали каза, че ги харесваш? Ще пусна една песен за теб.

Картър х

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Пак съм аз. Ще ми дадеш ли телефонния си номер? Може ли да ти се обадя? Отново видях Кейт и я помолих да ми го даде, обаче тя отказа по някаква причина. Не знаей, тя се държи странно. Слушай, Мили, искам да поговорим нормално, да чуя гласа ти.

Картър х

Когато се позвъни на вратата няколко минути след седем часа същата вечер, Рейчъл си помисли, че е Ейдън.

На минаване покрай огледалото над камината тя зърна отражението си и се намръщи. Изглеждаше състарена, изморена и около очите ѝ се бяха появили нови бръчки. Тревожеше се за Беа, за Ейдън, за Мили — и това беше изписано на лицето ѝ.

Рейчъл отвори вратата и видя Джей, с една красива жена със златистокестенява коса.

— Рейчъл, здравей — усмихна се Джей. — Просто ми хрумна да те попитам дали искаш да дойдеш на нашия коледен концерт тази вечер. Ще свирим наблизко. Шивон ще дойде — в този момент той явно се сети, че двете жени не се познаваха. — Извинявай — добави той, като размаха ръка между кестенявата жена и Рейчъл, — Шивон, това е Рейчъл. Рейчъл, запознай се с Шивон.

— О, здравей — каза Рейчъл, смутена от външния си вид, все още по долнище от анцуг и някаква стара тениска на Ейдън. — Лори ми е разказвала много за теб.

— Изобщо не ти вярвам — пошегува се Шивон с широка, искрена усмивка. — Извинявай, че не се отбих по-рано. Не съм на себе си, защото съм във вихъра на романтично увлечение — обясни тя с блеснал поглед. — След толкова години суша, Рейчъл. Фантастично е. — Усмивката ѝ беше заразителна и Рейчъл инстинктивно ѝ отвърна с усмивка.

— Благодаря за поканата, но за съжаление няма да мога — извини се Рейчъл, клатейки глава. — Наистина не мога. Понеже Ейдън е в болницата, а Зак...

В този момент се позвъни на домофона и тя вдигна ръка извинително, преди да се обади.

— Здравей, скъпа, аз съм — прозвуча гласът на Ейдън. — Забравил съм си ключовете, извинявай. Можеш ли да ми отвориш? — Рейчъл натисна бутона и чу далечното отваряне и затваряне на входната врата. Когато Ейдън се появи на стълбищната площадка, тя го представи на Шивон и Джей.

— Обикновено не съм толкова мокър — пошегува се той, като прокара пръсти през подгизналата си коса и се опита да отцеди струйките вода. — Навън вали като из ведро.

— Има ли новини? — попита Рейчъл. Ейдън поклати глава.

— Казаха, че утре...

— Опитвахме се да убедим жена ти — обади се Шивон, — и теб също, разбира се — добави тя, — да дойдете с нас на концерта на живо на Джей.

— Концерт? — повтори Ейдън. — Аз съм скапан, за съжаление — но ти защо не отидеш, Рейч? — предложи той, като остави чантата с лаптопа си в коридора зад нея и понечи да съблече подгизналия си шлифер. — Аз ще наглеждам нещата тук.

Той се обърна към Джей и Шивон и прошепна високо:

— Тоест ще се плъосна пред телевизора, но ако възникне пожар или обир с взлом, ще се притека на помощ.

— Върви, Рейч — добави той, — сериозно. Ти трябва да отидеш.

— Сигурен ли си? — попита Рейчъл. — Като знаем какво става...

— Нима наистина мислиш, че мама би искала да се вайкаме и да се мъкнем с отчаяни физиономии? Не можем да направим нищо, докато не научим диагнозата. Хайде, излизай. Имаш нужда от малко разтуха.

— Добре — съгласи се колебливо Рейчъл. — Шивон, би ли изчакала десет минути, докато намеря какво да облека?

— Шивон и Рейчъл — съобщи Шивон на мъжа на вратата на пъба, — ще ни намериш в списъка на Джей. — Гардът прегледа клипборда си, след което постави печати върху ръцете им. Рейчъл разгледа с любопитство черния отпечатък от вътрешната страна на китката си.

— Това дали ще се измие? — попита тя. Шивон само се усмихна и я поведе надолу по стълбите към залата, където щяха да свирят Джей и неговата банда.

Преди да излязат, Шивон бе видяла как Рейчъл измъкна една плетена сива блузка без ръкави и кремава жилетка от куфара си и беше

размахала ужасено ръце. След това беше отворила гардероба на Лори и се беше заровила вътре.

— Ето — каза тя, като извади рокля с дълъг ръкав от черна дантела и обточена със златен ширит. — И обуи тези обувки... стават ли ти? — попита Шивон, като подаде на Рейчъл чифт черни кожени ботуши. Токчетата бяха много високи. Рейчъл облече тоалета, след което се обърна да се огледа. — Не е лошо — подхвърли Шивон, като ѝ подаде малка винтидж чантичка в цвят старо злато, с тънка дълга дръжка.

Когато Рейчъл прекоси тъмния салон, тя изведнъж се почувства смутена от наконтения си вид.

— Е, каква е твоята отрова? — попита Шивон с пакостлива усмивка. — А, не, няма да ти взема „Радлер“.

— Не знам — промълви Рейчъл, — изненадай ме.

Шивон взе за двете уиски с много лед и Рейчъл трепна, когато отпи първата глътка. Тя огледа непознатата обстановка и предположи, че колкото по-бързо успее да довърши питието си, толкова по-скоро ще може да се прибере вкъщи. Около бара се бяха струпали странна смесица от тийнейджъри и застарели мъже, които се надвикваха с музиката. Нима я оглеждаха? Рейчъл се сконфузи.

— Не се притеснявай от навалищата — успокои я Шивон, четейки мислите ѝ. — Бандата на Джей ще ти хареса.

По времето, когато започна истинският купон, Рейчъл вече беше пресушила две уискита — Шивон донесе нови питиета, преди тя да успее да възрази. Хората се забавляваха и Рейчъл с изненада установи, че започва да се отпуска.

След кратка почивка Джей излезе на сцената и Шивон я стисна за ръката. Харли седна зад барабаните, басистът се появи и Амбър нагласи височината на микрофона. Когато Джей изсвири първите, акорди на песента, сладостно-горчивият вокал на Амбър премина в дива, жарка версия на „Санта Бейби“. Рокаджийският саунд придаваше характер на иначе сладката песен и косъмчетата по ръцете на Рейчъл настръхнаха. Шивон я смушка в ребрата.

— Аз какво ти казах — прошепна тя.

След това бандата ускори темпото. Едно след друго следваха сърцераздирателни рок парчета, а публиката нямаше насита за още. Шивон улови Рейчъл за ръката и двете се развихриха на дансинга. Във

високите ботуши и фантастичната рокля на Лори, Рейчъл погледна усмихнатото лице на Шивон и почувства нещо, което не беше изпитвала от години — свобода. А когато басистът улови погледа ѝ през тълпата, тя не можа да сдържи усмивката си.

След втория бис бандата слезе от сцената, а Шивон поведе Рейчъл към една стая зад кулисите. Сияещи и опиянени от доброто представяне, музикантите седяха на пластмасови столове и пиеха бира направо от бутилките. Джей преливаше от доволство.

— Бяхте добри — подхвърли Шивон, като го тупна по гърба. — Все още те бива.

Амбър предложи на Рейчъл бира и тя взе бутилката.

— Беше страхотно — призна Рейчъл. Басистът се обърна към нея.

— Няма как да е иначе пред такава привлекателна публика. — Очите му се плъзнаха по извивките на тялото ѝ.

— Стига толкова, Алекс — сръза го Джей с шеговит предупредителен поглед. — Тя е омъжена жена.

Харли предложи да отидат в някой клуб, но Джей погледна Шивон и Рейчъл и каза, че предпочита да се прибере. Другите музиканти взеха да го разубеждават, но той настоя, че е изцеден. Тримата поеха към дома, като се смееха и шегуваха, а Шивон се забавляваше да скача в локвите по паважа. Рейчъл имаше усещането, че ги познаваше от години. Те не знаеха нищичко за живота ѝ — не — и тя не искаше да променя това. Тази вечер, макар да беше някак егоистично, Рейчъл искаше да забрави, че е съпруга, майка, снаха, и те ѝ бяха помогнали да го постигне. Тримата влязоха в кооперацията и спряха пред вратата на Джей.

— Джей, няма ли да ни приготвиш по нещо за пийване преди лягане? — попита Шивон, като се облегна на стената със закачлива усмивка.

— Разбира се — отвърна Джей, — влизайте. — Той задържа вратата, като им даде път.

Рейчъл погледна часовника си — минаваше полунощ, беше крайно време да се прибира. Но, реши тя, още двацет минути едва ли щяха да променят нещо. Ейдън и децата отдавна бяха заспали — а на нея все още не ѝ се лягаше.

Тя се усмихна и влезе в апартамента на Джей, забелязвайки колко различен беше той от жилището на Лори. Вместо белия мокет, тук подът беше на голи лакирани дъски, а семплите цветни мебели в скандинавски стил сгряваха стаята. На стените висяха рамкирани филмови плакати и обвивки на грамофонни плочи, а пълзящи растения се виеха свободно по лавиците и камината, освежавайки със зеленина всеки един ъгъл от помещението. Шивон се изтегна на тъмночервеното канапе и вдигна крака на подлакътника. Отнякъде се появи сиво коте с бели лапи и скочи в скута ѝ.

— Това е Мистър Рипли — каза тя, галейки го лениво. Гласът ѝ прозвуча сънено, клепачите ѝ натежаваха.

— Тя винаги прави така — сви рамене Джей, — прочута е с умението си да заспива по средата на купона. — Той направи знак на Рейчъл да го последва в кухнята. — Извинявай за хаоса — добави той, настъпвайки голяма брезентова раница в коридора. — Харли живее тук за няколко дни, докато уреди преместването си от стария апартамент в новия, и донесе цял куп неща.

— О, разбирам — каза Рейчъл, като прескочи внимателно раницата и седна на високия дървен стол до брънч бара в кухнята.

Джей извади бутилка ром от дървения шкаф за напитки в кухнята и три малки чаши.

— Твоята приятелка не възразява ли? — попита Рейчъл. — Тоест — побърза да се поправи тя, като тръсна глава — извинявай, не искам да си пъхам носа.

Джей ѝ подаде шота и взе своя, като седна до нея на бара. Рейчъл погледна към перваза на прозореца, грижливо поддържаните миниатюрни люти чушки в саксия, отрупаните рафтове с готварски книги и подправки, семейните снимки в рамки.

— Аз нямам приятелка — каза той, — обикновено живея тук сам.

— О, извинявай, аз си помислих... — запелтечи Рейчъл, смутена от погрешния си извод.

— Амбър? — попита Джей с усмивка, а тя кимна. — Нашата музикална дива? Тя си падна по Харли от деня, когато се присъедини към бандата — три дълги месеца несподелена любов.

— Тази нощ ще става, каквото ще става, тя ми го каза точно преди да си тръгнем. Кой знае, може пък и да се получи. — Той вдигна

ръце. — Според мен обаче, Харли се страхува от нея, честно казано. Както и да е, за щастие тя не е мой тип.

Рейчъл отпи от рома. Тук, в апартамента на Джей, след вечерта в бара, тя се чувстваше като нов човек, подмладена. Отговорностите ѝ бяха останали някъде в далечината, отваряйки място за жената, която беше забравила, че може да бъде.

— А какъв по-точно е твойт тип? — попита тя, окуражена от откровеността на Джей и от рома. Наведе се напред и се облакът на плота, като подпря брадичка върху дланите си.

— Е — подхвърли той, като я погледна право в очите с намек за усмивка върху устните, — това е лесно. Забавна, одухотворена, весела, хубава. Достатъчно умна, за да ме държи на нокти.

— Значи такава жена — Рейчъл наклони глава, обмисляйки чутото. — Къде ще я намериш?

— Къде ли? — попита Джей, като се облегна на дървения стол и се заигра с чашата пред него. — Вече съм я намерил, Рейчъл. Не се наложи да я търся надалеч.

Тъмните му очи пробягаха по лицето ѝ и между тях се възцари тишина.

Рейчъл отклони поглед, взе чашата и пресуши останалия ром на един дъх. Но се задави от алкохола и опитвайки се да си поеме въздух, се закашля силно. О, боже, помисли си тя, като си спомни, че Ейдън и децата ѝ спяха на горния етаж. Не биваше да идвам тук. Лицето ѝ пламна. Докато продължаваше да кашля, Джей стана и се доближи, като постави ръка върху рамото ѝ.

— Добре ли си? — попита той. — Искаш ли малко вода? — Кашлицата ѝ постепенно престана.

— Да. Благодаря — каза тя, като напълни дробовете си с въздух и си възвърна самообладанието, махайки с ръка пред лицето си, за да охлади пламналите си бузи. — Не съм свикнала да пия ром — призна тя с нервен смях. Лицето на Джей беше на няколко сантиметра от нейното и тя усещаше топлината на тялото му. Той я погледна загрижено, за да провери дали се е съвзела.

Твърде отдавна съм излязла от играта, помисли си Рейчъл, а Джей седна отново на мястото си. Толкова съм наивна.

Накрая Джей наруши мълчанието.

— Силен е, този ром — усмихна се той, вдигайки бутилката. — Както и да е — продължи, сякаш искаше да тегли чертата под предишния им разговор. — Не беше трудно да я намеря. Трудното беше да накарам нещата да се получат. А те няма да се получат, зная това. Зная го от седмици.

Седмици. Рейчъл попи думата. Седмици — това определено я изключваше от сметката. И — сега дишай. Усмивката ѝ се върна полека.

— Какво те кара да мислиш така?

— Държанието ѝ, когато бяхме заедно — през лятото излизахме няколко пъти. Но нищо не се получи.

— Какво стана?

— Не исках да свиря втора цигулка в живота ѝ.

— Втора? Кой беше първата?

— Работата ѝ. Която аз уважавам... искам да кажа, винаги ми е харесвало, че тя влага страст в нещата, които прави. Но след известно време осъзнах, че искам връзка с нея — истинска връзка, да излизаме заедно, да прекарваме вечерите си заедно, в добро настроение, в лошо настроение, да споделяме ваканциите си. Не искам да съм мъж за приятно прекарване от време на време, когато тя има свободна вечер и в работата няма проблеми.

— Разбирам те. Може би с течение на времето...

— Може би — каза Джей, — но тя заяви ясно чувствата си и аз трябваше да продължа живота си. И без това сигурно щяхме да си скъсаме нервите. И тя е костелив орех — добави с усмивка той. — Но освен това не е лесно да я забравиш. Тя ме разсмива, притежава такъв чар... и аз не знам. Човек се пристрастява към нея. — Той поклати глава с тъжна усмивка. — Работата е там, че ние, освен всичко друго, сме и приятели или поне бяхме приятели. И тя много ми липсва.

Рейчъл се усмихна съчувствено.

— Зная. — Джей се разсмя и отметна косата от очите си. — Влудяващо е. Но двамата с нея прекарвахме толкова много време заедно. Разговаряхме за какво ли не. Никоя друга жена не може да се сравнява с нея.

— Ако се ориентирам правилно, няма много жени като нея — промълви Рейчъл, мислейки за най-старата си приятелка.

Вратата на кухнята се отвори и се блъсна с глух удар в стената.

— Ехо — обади се Шивон, като пристъпи със залитане в стаята. Мистър Рипли се беше вкопчил в блузата ѝ и мяукаше пронизително в знак на протест. — Какво става с бара? Мистър Рипли идва да си търси рома.

— Благодаря — каза Рейчъл на сбогуване в края на вечерта. Най-накрая беше успяла да убеди Шивон да се приберат да спят, вместо да довършат бутилката. Беше я подхванала през кръста, а Шивон тананикаше тихичко „Санта Бейби“. — Имах нужда точно от такава вечер. Поне веднъж да се отпусна. Беше ми много приятно.

— Пак заповядай — възкликна Джей, като се наведе да я целуне приятелски по бузата. Беше хубаво да се чувства толкова свободна сред хора, които познаваше съвсем отскоро.

— А сега — добави Рейчъл, кимайки към Шивон, — наистина е време за лягане.

ГЛАВА 13

Вторник, 5 декември

Проектът със свободната седмица на Лори не започваше обещаващо.

— Здравейте — каза тя, а гласът ѝ отекна по голия дъсчен под в общинския център на Скипли, удари се в гредореда и увисна на края на златните пискюли и украшенията. Пред нея десетина жени на възраст между четирийсет и седемдесет години седяха край отрупани с дрехи маси. Тихото жужене на разговорите беше секнало и те се бяха вторачили безмълвно в Лори. Нагласена в червена рокля и обувки с високи токчета, тя осъзна, че е облечена крайно неподходящо за случая.

След пауза, която продължи цяла вечност, една тъмнокоса жена в цикламено поло и пола от дебел вълнен туид остави палтото, което държеше, и пристъпи към Лори.

— С какво можем да ви помогнем? — попита тя с метална нотка в гласа.

Искам да изчезна, помисли си Лори, а сърцето ѝ сякаш отиде в петите. Как изобщо ѝ беше хрумнало да дойде тук? Тя събра смелост.

— Видях обявата във вестника — каза Лори по-силно, отколкото възнамеряваше. — За доброволци? — Зачуди се какво друго да каже. — Мисля, че мога да ви помогна. Аз съм моден дизайнер.

— О, така ли? — попита с леден тон дама със стоманеносива къса коса, като я огледа от главата до петите. Върху жълтия ѝ пуловер беше наметнат прекомерно голям тъмносин пухен елек.

Лори изпита растящо уважение към Рейчъл, задето успяваше да оцелява в Скипли. Местните хора на фермерския пазар ѝ се бяха сторили дружелюбни, но тези тук — хм, те по нищо не приличаха на кротки селски женици, а по-скоро на членове на тренировъчен военен лагер.

— Да — изрече Лори, и като последен опит да си придаде някакъв авторитет, добави — в Лондон.

Едва тогава тя забеляза Даяна в дъното на стаята. Черешката на тортата. Лори въздъхна. Даяна се изправи и погледите им се кръстосаха.

— Ами, тогава влизай и сядай — безцеремонно я подкани Даяна.
— Сега ще ти дадем работа. Джойс, би ли ѝ показала какво правим?

Десет минути по-късно Лори седеше и сортираше купчини стари дрехи, заобиколена от черни найлонови торби. Когато тази сутрин се беше опитала да боядиса кухнята с някакъв спрей, който намери в гаража, си мислеше, че по-зле от това нямаше накъде. Вместо да покрие следите от саждите, както се беше надявала, боята само замаза черните петна и загрози още повече кухнята. Но докато тъпчеше стари дрехи в торбите за смет, Лори осъзна, че беше ударила второ дъно, още по-дълбоко от първото.

Джойс, най-възрастната от дамите, с късо подстригана сива коса и розови бузи, я заговори.

— Събираме дарения от дрехи от септември и сега ще изпратим всички качествени палта в местната благотворителна организация „Уинтър Уормърс“ — обясни тя, като вдигна едно червено пухено яке.
— След това те разпределят дрехите между приютите за бездомници в Лийдс.

— Всичко скъсано, изцапано или неподходящо се заделя настрана. Ти можеш да поемеш тази работа днес. Складираме тези дрехи в шкафа отзад — добави Джойс, — и когато съберем достатъчно, ги продаваме на вехтошаря. — Лори посърна. Даяна се беше постарала да ѝ дадат най-гадната работа, от чиста злоба, тя не се съмняваше в това.

Интересувате ли се от мода, нали така пишеше в обявата? Ако каузата не беше благотворителна, Лори много би се изкушила да ги съди за обява с подвеждащо съдържание.

Докато сортираше стари суитчъри и съдрани дънки, които не ставаха за носене, тя надаваше ухо на сладките приказки за коледните фермерски танци. (Фермерски танци?, помисли си Лори, точно когато ѝ се струваше, че Скипли повече нямаше с какво да я изненада на културния фронт.)

Лори беше напълнила три грамадни торби, когато една прозявка се изплъзна от устните ѝ.

— Кой иска чай? — попита тя.

Донякъде беше подготвена за леден отговор, но вместо това няколко от жените се оживиха и разведриха така, сякаш ги беше поканила на прием.

— Кафенето е отворено — съобщи Лори от кухнята и една по една дамите се надигнаха от столовете си и заприиха. Тя беше запарила чай в голям червен чайник и беше подредила в чиния парчетата морковен кейк, който купи от пекарната. Лори наля чая в чаши и ги раздаде на признателните дами. Когато взе своята, тя съзря малко радио в ъгъла на кухнята. Отиде до него ѝ се залови да върти копчето, опитвайки се да разгадае настройката, която нямаше нищо общо с цифровите технологии.

Уитни Хюстън запя „Искам да танцувам с някого“ и Лори забеляза, че Джойс започна да потропва в такт с музиката, докато отпиваше от чая си.

— Винаги съм харесвала тази песен — каза тя, без да обръща внимание на неодобрителния поглед на Даяна. Пам, дамата с цикламеното поло, си затананика с пълна уста.

Оставиха радиото да свири, докато те работеха. Два часа по-късно Лори получи нещо, което можеше да се тълкува единствено като повишение: да сортира годните палта и плетени вълнени пуловери на мъжки и дамски.

— Значи ти си се преместила тук наскоро? — попита Джойс, вече по-меко, докато другите бърбреха унесено за шоуто „Ела да танцуваме“. Лори поклати глава.

— Аз съм тук само за малко. Отседнала съм в къщата на моята приятелка Рейчъл.

— Рейчъл... — Джойс се замисли, опитвайки се да свърже името с нечие лице. — О, да, снахата на Беа. Симпатично момиче. Прекрасни деца. — Джойс се усмихна. — Да, Беа е един път жена. Има златно

сърце. Сега щеше да е тук, ако не се беше разболяла. Ние всички много се тревожим за нея.

— Рейчъл и семейството ѝ са отседнали в моя апартамент в Лондон, за да могат да бъдат близо до нея — обясни Лори. За момент я обзе носталгия по дома, когато се замисли за викторианските сгради, за жилището си, за Шивон.

— О, това е много мило, нали? — каза Джойс, после добави: — Наближава четири часът. Човекът от благотворителната организация ще дойде всеки момент, за да вземе дрехите. Лори, ти занеси черните торби с негодните дрехи отзад, а пък ние ще приготвим тези тук. — Лори се изправи и взе черните торби, за да ги отнесе в едно прашасало складово помещение.

Когато се върна, отвън бибиткаше клаксонът на някаква кола и жените трескаво наравиха торбите с дебели зимни дрехи, които бяха сортирали.

— О, не се притеснявайте за това — каза Лори с усмивка, като взе няколко торби от Джойс и Пам, без да обръща внимание на протестите им. Съвсем в духа на свободната седмица.

Даяна отвори тежката входна врата с торбите в едната ръка и дори успя да я улови на косъм, преди да се затръшне в лицето ѝ. Даяна закри по алеята към минивана отвън, който беше спрял на десетина метра по-надолу.

Задните врати на вана бяха отворени и Даяна започна да товари торбите, като се смееше и шегуваше с шофьора. Лори тръгна към тях, но се спъна и изпусна една от торбите, които носеше. Съдържанието се изсипа по пътеката. Лори въздъхна, остави другите торби на земята и се зае да събира дрехите. Една вълнена шапка с шарки във формата на снежинки и тъмносиньо палто лежаха на земята. Когато посегна да вдигне палтото, тя забеляза, че шофьорът клекна пред нея и нахлупи вълнената шапка на своята — обезоръжаващо красива — глава.

— Може ли да я взема — попита той с озарено от усмивка лице. Имаше тъмноруса коса и леко набола брада — на зимното слънце яркосините му очи сияеха. Нямаше съмнение по въпроса. Този мъж беше... безкрайно привлекателен. Някакъв суров вариант на Райън Гослинг. На Лори моментално ѝ стана ясно — нищо чудно, че дамите се надпреварваха коя да занесе торбите.

— Няма проблем, твоя е — отвърна тя. — Но да крадеш от благотворителна кауза? Едва ли е добре за кармата ти, не мислиш ли?

— Ами, не знам — каза той, като смъкна шапката с едната ръка и пое торбите на Лори с другата. — То не е точно кражба. Аз им отделям доста от времето си — смятам, че можем да се споразумеем все някак. — Лори закри до него към вана. Даяна стоеше там, гледаше ядосано Лори, а мъжът натовари дрехите в багажника. След това се обърна отново към Лори и погледна Даяна в очакване да ги запознае.

— Патрик — изрече колебливо тя, после махна с ръка към Лори, — запознай се с Лори. — Прозвуча така, сякаш думите ѝ причиняваха болка.

— Приятно ми е — каза Патрик, като подаде ръка на Лори. Тя почувства тръпката на вълнението, когато топлата му кожа докосна нейната. Нима изпитваше трепет? Колко смешно, укори се Лори, като издърпа ръката си. Този мъж изобщо не беше неин тип. Той изглеждаше по-млад от нея и тя никога, за нищо на света не си падаше по по-млади мъже. Освен това предпочиташе тъмнокоси. И високи, като... — тук тя отново се скастри наум. Не можеше да сравнява всеки срещнат мъж с Джей.

Очите ѝ се плъзнаха надолу — дори под вълнения пуловер се виждаше, че тялото му беше силно и стегнато, а дънките му стояха страхотно.

Даяна се беше изнизала, оставяйки Патрик и Лори да се съзерцават безмълвно.

— Аз също се радвам да се запознаем — каза Лори, като го погледна в очите.

— Надявам се, че ще се видим отново — подхвърли той с чаровна усмивка. — Редовно ли ще помагате като доброволка тук? За нас дните около Коледа са най-натовареното време.

Ако три часа по-рано някой ѝ беше казал, че тя ще обмисля възможността да отдели още часове от ценното си време и да ги прекара с тези жени в общинския център, Лори нямаше да му повярва. И все пак, през последните два часа жените някак бяха омекнали, поне мъничко. Джейс дори ѝ се стори, ами, мила. Пък и никъде не се казваше, че свободната седмица е лесна работа.

— Тук ще съм, да — потвърди Лори, пронизвана от мразовития вятър, като подръпна ръкавите на жилетката си. Не се беше сетила да

наметне палтото си, преди да излезе навън.

— Добре — каза Патрик, — значи ще те видя отново. — Той се пресегна в багажника на вана и извади още една шапка от някаква торба. — И мисля, че ти трябва да си вземеш тази тук, за да ти пази топло. — Той постави на главата ѝ една шапка-коала, с голям черен нос-помпон и сиви наушници.

Лори се намръщи. Тя не беше — не, в никакъв случай — от момичетата, които носеха смешни шапки с животински муцунки. Шапка от изкуствена кожа с косъм, може би. Но кичозна плетена коала? Никога. Лори не би преживяла такъв срам. Но въпреки това не сваля шапката.

Лори остана навън, с шапката на главата, докато Патрик се качи във вана и включи двигателя. Хвърли ѝ бърз поглед, усмихна се и отпраши надолу по пътя.

Когато тя влезе в общинския център с плетената шапка в ръка, намери жените скупчени на вратата. Несъмнено бяха наблюдавали всяка секунда от срещата през прозореца.

— Е, Патрик — подхвърли Пам, като смушка Лори в ребрата. — Хваща окото, нали?

— Нищо специално — заяви Лори, като сви рамене и захвърли шапката върху един куп несортирани дрехи. Обърна се и видя, че всички се усмихваха. — Бихте ли престанали да ме гледате така?

ГЛАВА 14

Сряда, 6 декември

— Току-що получих новини от болницата — съобщи Ейдън.

— Така — каза Рейчъл, като си пое дъх. — Ела да седнем.

Двамата влязоха в хола и тя затвори вратата. Мълчаливо седнаха на дивана.

Ейдън съвсем бавно остави телефона си на масичката за кафе и взе ръката на Рейчъл в своята.

— Така — изрече той и вдиша дълбоко.

— Така...? — повтори Рейчъл.

— Извинявай, още не мога да го асимилирам — призна той, като поклати глава. — Това, което каза доктор Пейтъл. Не знам дали разбрах всичко, но тя каза следното. Формацията, която спомена последния път, е тумор в средното ухо на мама, близо до мозъка.

Думата тумор увисна във въздуха. Рейчъл се молеше вътрешно Ейдън да продължи да говори.

— Но биопсията е показала, че е доброкачествен — не е рак. Нарича се акустична невро... нещо си. Неврома. Както предполагаше лекарката, това е причината за всичките симптоми на мама.

— Значи със сигурност не е рак? — притеснено попита Рейчъл.

— Не е — потвърди Ейдън, като стисна ръката ѝ. — Така че, това очевидно е добра новина. Но не е всичко — продължи той. — Обяснили са положението на майка ми. Тъй като тя е възрастна и туморът ще расте бавно, те могат да го оставят и да го наблюдават. Но тя ще продължи да има същите симптоми, те сами няма да отзвучат. Единственият начин да се премахне световъртежът е операция. Доктор Пейтъл каза, че туморът е на достъпно място и ще могат да го отстранят с една операция. Майка иска точно това.

— Добре — промълви Рейчъл и прехапа устни. — Операция? Боже. Горката Беа.

— Зная — каза Ейдън. — Това е сериозна операция, шест часа, а след това ще има период от около два месеца, когато мама ще трябва

да си почива. Но изгледите явно са добри и няма причина заболяването да се повтори.

— Разбирам — прошепна Рейчъл, като попиваше фактите. Най-ужасните им страхове се бяха разсеяли. И ако всичко вървеше добре, помисли си тя, несъзнателно кръстосвайки пръсти в безмълвно пожелание, те щяха да се приберат у дома за Коледа. Децата щяха да бъдат около баба си.

В този момент вратата се откря и Мили надзърна в хола.

— Какво става тук? — попита тя. — Защо сте се скрили тук?

— Не се крием, миличка. Влез — каза Рейчъл. — Всъщност били повикала Зак? Трябва да ви съобщим някои новини за баба ви.

— Операцията е днес — обясняваше Рейчъл на Даяна, крачейки нагоре-надолу в хола с телефона в ръка. — Не знаех дали Беа ти е съобщила това.

— Не — отвърна разтревожено Даяна. — Всъщност не съм я чувала, откакто заминахте за Лондон, така че постоянно мислех за това. Но все се надявах, че ще се окаже нещо безобидно.

— Зная — промълви Рейчъл, — аз също. Никой от нас не допускаше, че положението е толкова сериозно. Но все пак трябва да сме благодарни, че не е рак. Лекарите са оптимисти и смятат, че Беа ще се възстанови, така че се надяваме да се приберем навреме за Коледа.

— Радвам се да го чуя. Предай й, че я обичам, чу ли? Ще й изпратя цветя — искам да я разведрия и да я зарадвам с нещо след операцията.

— Много си мила, Даяна. Тя ще оцени жеста ти. — Рейчъл седна на ръба на Г-образното канапе. — А при вас какво става? Ти успя ли да се запознаеш с Лори?

— Всичко е наред, през последните две седмици в работата е доста натоварено. Да, запознах се с Лори. — Даяна се поколеба за момент, преди да продължи. — Съдейки по изражението й, бих казала, че преживява културен шок. Но съм убедена, че ще намери своето си място. Днес дори дойде в общинския център, за да се включи в благотворителната инициатива, така че определено полага усилия.

Рейчъл се ококори от изненада. Опита се да си представи елегантната Лори до Даяна и приятелката на Беа, Джойс, в невзрачния,

леко занемарен общински център. Картинката я накара да се усмихне.

— Тя е малко странна, нали, Рейчъл? Появи се в центъра накипrena в червена рокля като за модно ревю и с обувки на тънки високи токчета. Искam да кажа, в Скипли такива тоалети са излишни, нали? А тя е... ами, май никак не я бива в кухнята. Само това ще кажа. Много е различна от теб, Рейчъл. Не разбирам как така двете сте станали приятелки.

— Противоположностите се привличат, както се казва — възрази Рейчъл, свивайки рамене. — А старите приятели, дори когато животът им поема в различни посоки, ги свързва общата история и споделените преживявания, нали?

— Сигурно си права — съгласи се Даяна, без да звучи убедено. — Слушай, Алфи скимти за разходка, трябва да го изведе навън. Ще си мисля за Беа днес. И ще стискам палци. Ще ме държиш в течение, нали?

— Разбира се, Даяна. Доскоро.

Ейдън наля първото кафе за сутринта в две големи чаши.

— Ти нали ми спомена за някакво коледно събитие със северни елени и приказни герои? — попита той. Дватама с Рейчъл бяха решили да запълнят програмата на Зак и Мили, за да ги разсеят от мисълта за операцията на баба им.

— И аз си мислех същото — каза Рейчъл. — Предложих им да ги заведем. Остава само да убедя Мили, че ще бъде по-забавно от разходка по търговската улица. — Тя чуваше гласа на дъщеря си, която говореше по телефона в стаята си. От сутринта не си беше подавала носа.

— Страната на чудесата и северните елени звучи супер — възкликна Зак, който, дочул разговора им, надзърна в кухнята. — Ще има ледена пързалка, живи елени, отиваме, ура! Мамо? Нали може?

— Чакай да поговоря със сестра ти — каза Рейчъл. — Но съм почти сигурна, че ще уредим нещо, да, Зак.

Ейдън прегърна сина си и го целуна по главата.

— Днес искам да бъдеш послушен, Зак. И ако видиш Дядо Коледа, ще му кажеш, че тази година си бил много добро момче, нали? — Той замълча. — Можеш да му споменеш, че аз искам яхта. А ако

има място на шейната си, може да ми донесе и едно порше. — Зак се изкикоти и се притисна към баща си.

— Ти сигурен ли си, че не искаш да се присъединиш към нас по-късно? — попита го Рейчъл.

Ейдън задържа поглед върху сина си, после вдигна очи към жена си. Понижи гласа си до глух, по-сериозен тон.

— Мислех, че разбираш — изрече тихо той.

— Така е — промълви Рейчъл. — Просто би било хубаво, ако...

Ейдън издиша бавно.

— Знаеш, че много бих искал, Рейч. Но още не мога да се съвзема, след като чух каква сума ми поискаха от мебелната компания — трябва да намеря някой друг, който може да монтира рафтовете и шкафовете на по-прилична цена. А на всичкото отгоре и операцията на мама...

Зак моментално наостри уши.

— Баба Беа ще оздравее, нали?

— Не се тревожи, миличък — успокои го Рейчъл, като разроши кестенявата му коса и се опита да прогони собствените си страхове. — След операцията баба Беа ще бъде както преди.

Първата спирка на Рейчъл, Мили и Зак беше откритата ледена пързалка близо до входа. Рейчъл се нареди на опашката пред касата, а Зак и Мили седнаха на една скамейка, за да погледат двойките и семействата, които се носеха по леда, някои елегантно, други — както можеха.

— Един чифт 38, един чифт 37 и един чифт 31, ако обичате — каза тя на намусената служителка, като ѝ подаде своите ботуши „Угс“, кубинките на Мили и маратонките на Зак.

— Ето — процеди жената, като тръсна безцеремонно три чифта кънки върху плота. Рейчъл се зачуди дали наистина е довела децата си на правилното място. От години не беше обувала зимни кънки и не знаеше дали нямаше да прекара половината от престоя си по дупе на леда.

Тя се върна на скамейката и клекна пред Зак, за да му помогне да напъха крачетата си в кънките, докато Мили обуваше нейните. Момичето гледаше отнесено нанякъде.

След неувереното начало тримата бързо схванаха тънкостите и се понесоха по леда — Мили беше истински талант. Рейчъл започна да си припомня постепенно доброто старо време, когато тя самата се беше пързала с удоволствие, и поведе Зак. Когато Мили се завъртя в центъра на приказно осветената ледена пързалка с озарено от усмивка лице, за момент Рейчъл забрави тревогите си.

— На него наистина му хареса, нали, мамо? — подхвърли важно Зак. Тъкмо я беше издебнал и беше подал тайно един мини плодов пай на елена Рудолф Джуниър.

— Не прави повече това, Зак. Не чу ли какво каза човекът, който се грижи за елените — скара му се Рейчъл, като се мъчеше да запази строгото изражение, виждайки с края на очите си, че Мили също едва съдържа смеха си. — Представи си, моля те — продължи тя, — че всеки, който дойде тук, храни елена с пай, ами че той съвсем скоро ще стане толкова дебел, че няма да може да се помръдне.

— И тогава — обади се Мили, — Дядо Коледа как ще ни донесе подаръците?

Рейчъл отхапа от своя пай и изтупа трошичките маслено тесто, които се бяха посипали по белия й шал.

Тя прегърна дъщеря си и сина си и тримата закрачиха към красиво украсеното езеро в центъра на парка, с пещерата на Дядо Коледа в средата. На няколко метра от тях беше кеят, където облечени в зелено и бяло елфи качваха посетителите на лодки във формата на северни шейни.

— Хайде, кой иска да гребем до пещерата? — възкликна Рейчъл, сочейки езерото пред тях. Хора в дебели якета и палта и плетени шапки се качваха в малките лодки, управлявани от елфи. Зак и Мили не чакаха повторна покана, а се затичаха през парка към езерото, а смехът им отекваше.

* * *

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Не искам да ти досаждам, но минаха няколко дни, а нямам новини от теб. Да не съм те обидил с нещо? Какво става?

К. х

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: LaurieGreenaway@virgin.net

Здравей, Лори,

Пак съм аз. Би ли ме посъветвала? За онова момче. Не знам — отначало беше толкова симпатичен, а сега стана някак... досаден. Когато се запознахме, ми се стори много як, но само тогава. Моята приятелка Кейт ми се обади днес и ми каза, че той разпитвал за мен, нея и други мои приятелки. Според теб какво да направя?

Мили х

Подател: LaurieGreenaway@virgin.net

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Мили,

Хм, момчето явно наистина си е паднало. Хубаво, но е малко досадно, нали? Според мен трябва да изчакаш известно време, да се държиш хладно и да видиш дали и той няма да охладнее. Добре е (освен това говори, че момчето има вкус), че той наистина те харесва. Сега ти си далеч от дома, имаш пространство да решиш какво искаш, нали? Според мен трябва да си дадеш време.

Успех

С обич

Лори хх

* * *

Рейчъл беше очаквала да заvari Ейдън вкъщи, когато се прибраха, но апартаментът се оказа празен. Тя приготви чай на Мили и Зак и излезе от стаята, за да му се обади.

— Рейч — обади се Ейдън още при първото позвъняване.

— Здравей — каза тя. — Къде си? Как мина операцията?

— Тъкмо си тръгнах от болницата — каза мъжът ѝ. В гласа му имаше нещо, което ѝ прозвуча непознато, нещо, което приличаше на страх. — Не мина добре.

— Как така? — промълви Рейчъл, а сърцето ѝ се разтуптя. — Не отстраниха ли тумора?

— Не, не е това... — Гласът му пресекна. — Нещо стана по време на операцията, Рейч. Нещо се обърка.

Рейчъл притисна ръка до гърдите си.

— Какво искаш да кажеш? — Връзката заглъхна за момент.

— Мама не се събуди от упойката, Рейч. Изпадна в кома.

ГЛАВА 15

Сряда, 6 декември

Лори препаса червената карирана престилка и огледа струпаните в кухнята продукти. Навън беше тъмна зимна вечер, но вътре в къщата беше светло и уютно.

Тя се помъчи да не обръща внимание на замазаните стени, допълнително загрозени от нейните опити да прикрие първоначалните поражения от саждите и пушека. Наистина се беше развихрила на съботния пазар на производителите и сега беше запасена със страшно много продукти — единственият проблем беше, че Лори нямаше представа какво да прави с тях.

Тя прелисти готварските книги на полицата, като търсеше нещо достатъчно лесно, което да ѝ бъде по силите. Извади една, написана на ръка и подвързана, със златни букви върху предната твърда корица. Веднага разбра, че това не беше обикновена готварска книга — отпред пишеше „Обратното броене на Беа до Коледа“. Лори си припомни емоционалния разговор с Рейчъл по-рано същата вечер — беше позвънила да ѝ каже, че свекърва ѝ е изпаднала в кома. Лори настоя да останат в апартамента ѝ толкова дълго, колкото се налага. Те трябваше да бъдат там, а тя щеше да намери с какво да се занимава в Скипли.

Лори седна и отвори книгата. Върху страниците бяха красиво изписани коледни рецепти, всяка с дата и указания. Всичко беше толкова организирано — Лори видя, че според плановете на Беа някои от ястията, като коледния кейк например, вече трябваше да са приготвени.

Рецептите изглеждаха доста лесни дори за Лори. Тя намери една за желирана шунка с фурми, която изглеждаше великолепа и внушителна на илюстрацията, и след като провери нужните продукти, установи, че разполага с всичките.

Лори си наля чаша вино и отпи, като се зае да приготви шунката и фурмите, следвайки подробните указания. Готвенето не беше чак толкова трудно, нали? Тя погледна преполовената бутилка червено

вино на плота. Сигурно това беше тайната. След това постави храната във фурната, като този път настрои таймера — повече нямаше да допуска грешки.

В този момент иззвъня стационарният телефон.

— Лори? — Топлият ирландски говор на Шивон прозвуча като музика за ушите ѝ. Лори се сгуши в най-мекия фотьойл в хола и си наля още една чаша червено вино.

— Какво става? — попита приятелката ѝ. — Как оцеляваш в провинцията? Умря ли от глад?

— Не — отговори Лори. — Всъщност в момента приготвям ястие. Истинско ястие.

— Стига, бе! — възкликна Шивон. — Ти да не си мръднала?

— Не — увери я Лори. — Просто няма какво друго да правя. Дани ми отрязва достъпа до служебната поща, така че дори не мога да си прочета съобщенията.

— Това притеснява ли те?

— В началото се ядосвах — призна Лори. — Но сега — честно казано, вече не ми пука.

— Е, радвам се да го чуя. А с местните как се справяш?

— О, някои са приятни. Други не приемат пришълците с отворени обятия, но и на тях ще им вляза под кожата.

— Как? Като печеш курабии за благотворителни акции?

— Не... — засмя се Лори, — всъщност, не... наистина се захванах с благотворителност. — Тя продължи да разказва, докато Шивон се смееше. — Какво става в училище?

— Ами, добре сме, повечето от моите десетокласници посещават извънкласните занятия по рисуване, така че е пълен хаос — но се надявам тази година да повишим успеха.

— Звучи добре. А запозна ли се с Рейчъл? — попита Лори.

— Да, разбира се — успокои я Шивон, — онази вечер отидохме заедно на концерта на живо на Джей.

— О, така ли? — подхвърли уж равнодушно Лори.

— Да — Рейчъл е прекрасна. Не беше излизала от години. А пък аз, как да кажа, напоследък съм вързана.

— В смисъл обвързана? — уточни Лори. — С Повелителя на физическото възпитание, нали?

— Да. Ед. Хлътнала съм.

— Знаех си! — възкликна Лори. — Не мога да повярвам, че ще ме изоставиш. Извинявай, не се изразих правилно, радвам се за теб, ти заслужаваш това. Боже, толкова отдавна очакваш да се появи някой свестен тип. Добре — очаквам пълен отчет, когато се върна.

— Естествено.

Лори замълча за момент, потънала в мисли за Джей, за концерта, на който бяха отишли всички, освен нея.

— Какво друго става в кооперацията?

— Имаш предвид какво прави Джей?

— Не, нямам това предвид — сръза я троснато Лори.

— Ами, не че те интересува, но той е добре, струва ми се. Напоследък го виждам рядко. Мисля, че се занимава с дърводелския си проект. Ако се чудиш за онова русокосото момиче, певицата?

— За нищо не се чудя — заяви Лори. — Тя певица ли е? Какво, в неговата банда?

— Слушай, искаш ли да го поразпитам за нея? — предложи Шивон. — Да науча какво става, вместо да гадаем?

— Не — отсече Лори. — В никакъв случай. Не го питай нищо. Не искам да си помисли, че дебна наоколо, че не мога да го забравя. — Таймерът на фурната изписука. — Виж, Шивон, сега трябва да затварям, вечерята е готова. Но ти благодаря за обаждането.

Лори извади шунката от фурната и отново огледа огромните хранителни запаси — само шунката би стигнала да нахрани двама души, а да не забравяме сирената, които беше накупила на пазара. Какво щеше да прави, да седи тук сама и да се тъпче ли? И тогава нещо друго привлече погледа ѝ — окадените стени. Не можеше да допусне Рейчъл да завари подобна гледка.

В ума ѝ премина една мисъл. Лори положи усилия да я пропъди, но за нейно неудоволствие, хрумването се оказа упорито. По-точно думите на Бен от кафенето, които се отнасяха за Даяна. Тя беше интериорен дизайнер, нали така? Сигурно срещу една вкусна вечеря Даяна би могла да я посъветва как да замаскира пораженията?

Може би Даяна си имаше своите причини да е такава, каквато е, разсъждаваше Лори. Може би тя самата беше прибързала да отпише съседката на Рейчъл веднага. В общинския център Даяна се беше държала добре, дори я представи на другите жени — и на Патрик,

добави наум Лори. Погледът ѝ пробяга по стените — Даяна със сигурност би могла да предложи някакво решение на проблема.

И като си пое дълбоко дъх, Лори стана, наметна палтото си и се отправи към съседната къща, където несъмнено живееше Даяна. Сигурно съм луда, помисли си тя, докато крачеше към къщата, която беше идентична на тази на Рейчъл, само че с още по-безупречно поддържана градина. На вратата висеше коледен венец, точно над бронзовото чукче. Преди да е размислила, Лори хвана чукчето и почука няколко пъти.

Когато Даяна най-накрая отвори вратата, тя изглеждаше почти зарадвана от неочакваната гостенка и за облекчение на Лори, прие поканата благосклонно. Отвътре се чуваше звукът на телевизора, на екрана се сменяха кадри от риалити шоуто „Не казвайте на булката“ сред изисканата обстановка на хола в стил Лора Ашли, с бели дивани и завеси с флорални мотиви.

— Изчакай само минута, да взема Алфи — каза тя и тръгна нагоре по стълбите. — Той много обича да ходи у Рейчъл. — Докато Лори чакаше в коридора и се чудеше какво ли представляваше Алфи, тя зърна някаква картонена кутия в зеления кош за отпадъци, годни за рециклиране. Ха! Помисли си тя в прилив на задоволство. Кутия от пица „Домино“ се подаваше от едната страна.

— Спрей — възкликна Даяна с насълзени от смях очи. — Опитала си се да замаскираш петното със спрей боя? — Тя разгледа флакона с изумление.

— Зная — съгласи се Лори, която вече виждаше случката откъм забавната ѝ страна. Даяна се оказа по-мила, отколкото тя беше очаквала, и ѝ предложи да помогне. — Бях отчаяна. Никога досега не съм боядисвала нещо сама.

— Слушай — каза Даяна, — това тук е дребна работа. Не ти трябва интериорен дизайнер, можеш да купиш всичко необходимо от железарския магазин на главната улица. Вземи латексова боя и мини две ръце. Снимай стената на дневна светлина, за да уцелиш цвета.

* * *

Половин час по-късно Лори и Даяна седяха на кухненската маса и допиваха бутилка френско червено вино.

Алфи, както се оказа, беше „чиуини“ — с тяло на дакел, уши на чихуахуа и — съдейки по тазвечерното представяне — апетит на немски дог. Той сновеше под масата, като се старееше да улавя във въздуха подхвърлените хапки и от време на време лаеше пронизително.

— Справила си се доста добре — каза Даяна, като набучи хапка шунка с вилицата си. — Поне в сравнение с предишния опит. — В ъгълчетата на устните ѝ заигра лукава усмивка.

— Благодаря ти — не ѝ остана дължна Лори. Самата тя беше осъзнала със смесица от гордост, изненада и облекчение, че ястието не просто ставаше за ядене, а беше доста вкусно.

Даяна пресуши третата чаша вино.

— Не, аз ти благодаря — каза тя, завалвайки леко думите. — Задето ме покани. Зная, че сигурно си ме помислила за задръстена.

Лори тактично запази мълчание, най-вече защото устата ѝ беше пълна.

— Зная, че напоследък повечето хора ме смятат именно за такава — продължи тя. — Но не съм лош човек. Знаеш ли какво? Преживях една много, много трудна година, Лори. И понякога да се опитваш да се държиш мило, въпреки всичко — каза тя, като тропна по масата за повече убедителност, — е адски трудно.

Лори видя съседката си в нова светлина. Тя не беше планирала да напива Даяна — но ако знаеше, че така щеше да извади на повърхността истинската Даяна, сигурно щеше да го направи.

— Аз теглих чертата, наистина — заяви Даяна, като отпи глътка вино. — Но в действителност — тя поклати печално глава, — мислиш си, че познаваш някого...

— ... а той те изоставя заради друг мъж? — довърши Лори.

— Ти откъде...? — Даяна присви очи и насочи пръст към Лори.

— Просто предположих — излъга Лори.

— Така де, как е възможно да не се усетя, нали? — продължи Даяна, като взе Алфи в скута си и го погали по големите уши.

— Възможно е самият той да не е знаел — каза Лори. — Освен това сега можеш да се отдадеш на по-приятни неща.

— Имаш право, знаеш ли — съгласи се Даяна, галейки Алфи по главата така, че очите му изпъкнаха още повече. — Всъщност откакто Ричард напусна бизнеса ни, работата потръгна, така че в това отношение ми направи услуга.

— В какви видове интериор си специализирала? — попита Лори.

— О, правя всичко — къщи, стари вятърни мелници, едновременно плевни... — обясни Даяна. — От години съм в бизнеса, но откакто се заех сериозно с маркетинга, най-последно настъпи известно раздвижване. Дватама с Ейдън сме си партнирали в два проекта за преустройство на плевни. Знаеш ли, аз все повтарям на Рейчъл, че трябва да се включи и тя.

— Така ли? — учуди се Лори. Винаги беше смятала, че приятелката ѝ е доволна в ролята си на майка и домакиня.

— Да, тя е природен талант. Как само обзаведе стаите на децата — идеите са изцяло нейни. — Лори се усмихна, като се сети за пиратския кораб в стаята на Зак. — Бих искала да предлагам такива неща — и с радост бих платила за обучението ѝ. Човек може да научи детайлите, но вътрешният усет не се учи — а Рейчъл го има в изобилие. Опитай се да ѝ повлияеш, чу ли? Тя все си измисля разни извинения.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Лори, решена да обсъди въпроса с Рейчъл още при следващата им среща. Приятелката ѝ открай време не осъзнаваше своите таланти.

— А междувременно — каза тя, като се изправи, — мисля, че е време за десерта. — Даяна кимна в знак на съгласие и Лори извади от фризера една кутия карамелен сладолед с орехи. Тя раздигна чиниите и сервира кутията, заедно с две купички и лъжици.

— Ами този мъж днес — подхвърли небрежно тя, докато се опитваше да вклини лъжицата в замръзвания сладолед. — За Патрик... ти... ъ...

— Дали ме интересува? — попита Даяна. — Ами, не отричам, че е привлекателен... — по лицето ѝ плъзна лека руменина, — но той е прекалено млад за мен. Аз съм в добра форма, зная — тя разроши игриво косата си и се усмихна, — но не се заблуждавам. Вече съм на четирийсет и шест. — Тя сви рамене. — Патрик е наслада за окото, само толкова.

После тя се наведе съзаклятнически към Лори.

— Но поразпитах тук-там. И трябва да ти кажа — прошепна театрално тя. — Съвсем случайно научих, че той е ерген. Така че пътят е свободен.

— О, не — възкликна Лори, клатейки глава. — Не те попитах заради мен. — Но какво пък, помисли си тя, в Скипли ставаше поне мъничко по-интересно.

— Не ми влиза в работата — подхвърли Лори, оглеждайки критично торбестите дрехи на Даяна. — Но ти да не си отслабнала в последно време?

— О, да, наистина свалих няколко килограма, откакто Ричард си тръгна. Бракоразводната диета, както се казва — призна Даяна, като погледна тялото си и сви рамене.

Тя се зае да помага в зареждането на съдомиялната машина и Лори забеляза, че бялата блуза и свободният тъмносин панталон висяха изпразнени.

— Просто — каза тя, като отстъпи крачка назад и наклони глава, — ми прави впечатление, че дрехите са ти прекалено големи. Ела с мен — и като остави приборите на плота, Лори отведе Даяна пред огледалото в коридора. — Ето, виж — каза тя, като издърпа назад излишния плат, така че да прилепне до тялото на Даяна. После надзърна над рамото ѝ, за да могат и двете да виждат отражението в огледалото.

— О, боже, това е като в предаването „Преди и сега“ — засмя се Даяна.

— Може би — съгласи се Лори. — Но сериозно, Даяна, виж колко са широки дрехите ти. Дай да ти ги стесня. Убедена съм, че видях шевна машина в стаята на Мили.

Даяна я погледна подозрително и след това, виждайки, че Лори не приемаше откази, съпротивата ѝ се сломи.

— Добре — усмихна се тя. — Действай.

— Имаш ли още грамадни дрехи?

— Ах — въздъхна Даяна, — сигурна ли си, че си готова за подобно предизвикателство?

ГЛАВА 16

Четвъртък, 7 декември

— Фион не беше като другите лълове — прочете на глас Мили от книгата с твърди корици. — От момента, когато се отдели от прайда и се устреми към мен през равнините на Масай Мара, аз почувствах връзка — тя не беше агресивна, тя ми се доверяваше и аз инстинктивно ѝ се доверих. Знаех, че излагам живота си на риск, само като стоях там, но щом Фион побутна нежно ръката ми с глава, с този първи контакт, аз се почувствах сигурна, че ще станем много добри приятелки.

Рейчъл погледна Беа, която лежеше в болничното легло. За момент човек би помислил, че тя просто е заспала. Както винаги, на врата ѝ висеше златният медальон със снимката на покойния ѝ съпруг Дейвид, близо до сърцето ѝ. С дишането ѝ медальонът се издигаше и спускаше леко.

Но Беа не се беше събудила след операцията вчера. Ейдън седеше на стол до нея, хванал главата си в ръце. Доктор Пейтъл им каза, че е добре да говорят на Беа, че може би тя чува гласовете им. Но не можа да им каже нищо повече. Подчерта, че е невъзможно да прогнозират дали и кога състоянието на Беа ще се подобри.

— Наистина ли мислиш, че тя ме чува? — попита Мили, затваряйки книгата.

— Сигурна съм — отговори Рейчъл, като прегърна дъщеря си през раменете. — И тази книга беше добър избор, Беа много обичаше да чете за Африка.

В болничната стая се възцари тишина. Дори Зак притихна, гледайки баба си с натъжени очи.

— Мамо — заговори накрая Ейдън, — донесохме ти едно малко радио. Цифрово, нали помниш как все ти повтарях, че трябва да си вземеш такова. Ето, донесохме го. — Той се пресегна, взе радиото и го постави на нощното шкафче до леглото, включи го в мрежата, но не пусна звука. — Сега можеш да слушаш Радио 4, зная, че не искаш да

пропуснеш радио новелата за семейство Арчър само защото не си добре.

Рейчъл усети как в гърлото ѝ заседна буца, чувайки болката в гласа на мъжа си. Тя посегна да улови ръката му, но той се отдръпна.

— Искате ли да отидем заедно в Брокуел Парк и да подишаме чист въздух — предложи Рейчъл на Мили и Зак, когато се прибраха в апартамента. — Да видим спортната площадка?

— Да! — възкликна Зак с грейнали очи и се завтече в коридора, за да обуе маратонките си.

— Как може да е такъв — промълви Мили, — като знае, че баба е болна?

— Той я обича. Знаеш това, Мили. Но не можем да седим тук по цял ден и да се тревожим за баба ви — тя не би искала подобно нещо. Ще ходим на свиждане, когато е възможно, а през останалото време тя ще знае, че мислим за нея. Но не бива да се предаваме.

Мили тъжно сви рамене.

— Хайде, Милс — подкани я Рейчъл, като вдигна чинията си. — Джей спомена, че в апартамента на партера живее момиче на твоята възраст, казва се Ники. Какво ще кажеш, искаш ли да ѝ се обадим?

— Добре — съгласи се някак неохотно Мили. — Да го направим.

— Ще изведе децата навън — каза Рейчъл, подавайки глава в хола, където седеше Ейдън. — Така няма да ти висим на главата и ти ще можеш да мислиш на спокойствие.

— Благодаря — промълви Ейдън, приведен над лаптопа на дивана. — Добре си го решила. Новите дърводелци ще ни побъркат.

— Желая ти успех, скъпи — прошепна Рейчъл, като стисна лекичко ръката му.

Екипирани със зимни палта, шалове и шапки, Рейчъл, Зак и Мили заслизаха по стълбите. Стигнаха до партера и Рейчъл поведе децата. Надвеси се да погледне към сутерена — там беше тъмно и се долавяше лек мирис на влага.

— Мамо — обади се Мили от коридора, — какво правиш?

— Джей каза апартамент номер 1.

— Да — потвърди Мили. — Но ти какво смяташ да правиш, да я поканиш вместо мен? Не ме излагай. Вече съм на петнайсет, не съм малко дете като Зак.

— Ох — въздъхна Рейчъл и се изправи. — Права си. Извинявай. — Тя вдигна ръце помирително. — Искаш ли ние със Зак да те чакаме тук, докато ти се запознаеш с нея и ни съобщиш плановете си?

— Така става — процеди Мили и слезе в сутерена. Рейчъл наклони леко глава към стълбището. Вратата се отвори и тя чу кикотене на тийнейджърки. Нещата очевидно се развиваха положително.

Минута по-късно Мили се заизкачва по стълбите.

— Ние с Ники отиваме в Топшоп — заяви тя. Рейчъл се надвеси над перилата и видя момиче с късо подстригана руса коса с розов кичур. Тя ѝ помахаша.

— Ще се видим в апартамента по-късно — добави Мили.

Рейчъл се опита да прогони усещането за отхвърляне.

— Добре. Да се върнете навреме за вечеря. Ти взе ли си...

— Да, мамо, взех си мобилния телефон и портмонето — въздъхна Мили.

— Добре — каза Рейчъл, като сложи ръкавиците си. — Приятно ми е да се запознаем, Ники — подвикна тя.

Мили я срази с леден поглед.

— Довиждане, мамо.

Рейчъл седеше на ниската стена и наблюдаваше как Зак пълзи по катерушката. Вече се беше сприятелил с няколко други деца и сега им показваше най-добрия начин за катерене до върха. Рейчъл отпи глътка кафе и хвана картонената чашка с две ръце, за да ги стопли. Зак погледна майка си и засия в широка усмивка, а тя му помахаша. За момент Рейчъл видя, че Зак, нейното малко момче, растеше бързо.

Дали щеше да дойде ден, когато и Зак като Мили щеше да копнее да се откопчи от семейството си? Тя въздъхна тъжно, осъзнавайки неизбежността на ситуацията. В края на краищата, навремето Мили споделяше всичко с майка си и баща си — от надеждите и мечтите си до дребните изблици на завист и караници, но напоследък нейните мрачни мълчаливи настроения ставаха все по-чести. Рейчъл пиеше

бавно кафето си, като оглеждаше останалите родители и деца на площадката — дали и на другите майки им беше толкова трудно да пуснат децата си от родното гнездо?

Тя глътна последната глътка кафе и извика на Зак, че е време да се прибират.

Мили се прибра малко преди шест часа с нов раиран шал и тънки бронзови халки на ушите.

— Еха — възкликна Рейчъл, — харесват ми. Дай да ги видя. — Мили отметна косата си назад и показа новите обици. — Отиват ти — призна Рейчъл. — Значи се сприятелихте с Ники?

— Да — каза Мили. — Ники е много готина. Тя ми разказа за уроците по рисуване, които води Шивон от съседния апартамент — тя е учителка в училището на Ники. Всеки петък след часовете, и тя мисли, че няма проблем да ходя и аз. Може ли? — Лицето на Мили сияеше, за пръв път от дни тя изглеждаше щастлива.

— Не виждам причина да не отидеш — насърчи я Рейчъл. — Щом Шивон няма нищо против още една беля на главата. — Мили я изгледа убийствено.

— Шегувам се — засмя се Рейчъл. — При това една много талантлива беля.

— И, мамо — добави Мили, — има още нещо. Ники ме попита дали искам да отида с нея в Камдън през уикенда. Може ли?

Камдън? Там имаше пазар, нали? Всъщност Рейчъл не знаеше почти нищо за това място.

— Ще попитам баща ти — обеща Рейчъл.

— Моля те, мамо — примоли се Мили, като пусна една очарователна усмивка.

Рейчъл вдигна ръце и се разсмя. Толкова беше хубаво да види образа на щастливата дъщеря, която познаваше някога.

— Добре, добре, може.

* * *

Подател: Millypede@gmail.com
Получател: Carter@yahoo.com

Извинявай, че се изгубих. Тук програмата е доста натоварена и баба ми се разболя много сериозно. Е, ние се опитваме да се държим нормално. Намерих си нова приятелка, едно момиче, които живее под нас. Тя живее с баща си и той е много разбран, позволява ѝ да прави най-различни неща. Мъничко ѝ завиждам.

Странно е да съм тук точно преди Коледа, когато обикновено украсяваме къщата. Но баба ми е много болна, така че за момента не знаем кога ще се върнем.

Сега трябва да изчезвам, вечерята е готова. Надявам се, че при теб всичко е наред.

Мили х

Подател: Carter@yahoo.com
Получател: Millypede@gmail.com

Ето те най-после! Здравей.

Аз ли си въобразявам, или ти ме заливаш ту с вряла, ту със студена вода, Мили? Не искаш ли да ти се обадя? Какво става? Така де, знам, че баба ти е болна, но не разбирам защо ти се промени толкова много. Ще ми изпратиш ли телефонния си номер?

К. х

ГЛАВА 17

Петък, 8 декември

— Как изглеждам? — попита Даяна, като излезе от банята и се завъртя в преправената като нова червена рокля. Лори я беше стеснила в талията и беше изрязала деколтето, след това събра презрамките, превръщайки демодирания модел в елегантна рокля а ла Мерилин Монро.

— Еха — възкликна Лори и плесна с ръце. Даяна сияеше. Останалите жени се усмихваха одобрително.

Когато Даяна се върна да се преоблече, Лори седна до Джойс и се зае да сортира зимните връхни дрехи. Джойс се обърна към нея.

— Роклята на Даяна е станала чудесна — призна тя. — Дали не можеш да направиш нещичко с моята стара блуза? Така де, ако не си много заета? — Тя подръпна плата на блузата си и отстъпи леко назад, така че Лори да може да я разгледа. Нелош модел, но дрехата беше избеляла — и несъмнено навяваше на мисли за средата на 80-те години. — Вече не си купувам нови неща — обясни Джойс. — Не мога да си го позволя с моята пенсия.

— Разбира се — каза Лори. — Мога да се опитам. Но няма да ми се сърдиш, ако не ти хареса.

Джойс ѝ намигна.

— Тази стара блуза? Няма начин да стане по-лошо.

— Ужасни новини за коледната вечеря — обади се от другата страна на масата Пам. — За пръв път от години няма да могат да я организират.

Другите жени се затяхкаха в хор.

— Голям срам — каза Даяна.

Джойс се зае да обясни на Лори.

— Един от приютите за бездомни в Лийдс всяка година предлага коледна вечеря, но този път не могат да си го позволят заради орязания

бюджет.

— Анди, управителят, е съкрушен — добави Даяна. — Разговарях с него тази седмица, той ми се обади да ми благодари за последната доставка — човекът влага толкова труд и енергия в този приют. Години наред посвещавахе време и усилия, за да превърне коледния ден в приюта в нещо специално. Доколкото ми е известно, Анди не е посрещал Коледа със семейството си, откакто пое приюта. Казваше, че неговата награда е да вижда как прави живота на бездомните мъничко по-добър. Той все още се опитва да измисли как да наберат средства, да намери изход от ситуацията, но бюджетът и без това не им стига дори за текущите разходи. Анди призна, че не вижда как биха могли да отделят пари за Коледа.

— Ние можем да им помогнем с дребни пари — призна Джойс, — но те са капка в морето, нали?

Жените се върнаха към работата си. В ума на Лори започна да назрява една идея.

— Хей — обърна се тя към Даяна, — какво ще кажеш за този план?

Даяна вдигна поглед от счетоводната книга в ленена подвързия, където записваше някакви цифри.

— Някои от дрехите, които даваме на вехтошаря, всъщност са с доста добро качество. Може да не са достатъчно дебели за зимата и някои от тях са повредени или избелели, но платовете са хубави.

Даяна не каза нищо, изчаквайки Лори да продължи.

— Какво ще кажете да ги преработят?

— А каква ще бъде ползата от това? — попита объркано Даяна.

— С няколко оригинални тоалета можем да организираме модно ревю тук, в общинския център — и аукцион за най-хубавите неща — обясни Лори. — „Коледно вълшебство“ — тя размаха ръка, сякаш изписваше думите със звезден прах. — „Под елхата!“

Лори изчака Даяна да осмисли гениалната ѝ идея.

— Уникални дизайнерски тоалети — а приходите от разпродажбата ще отидат за организирането на коледния обяд в приюта.

— Звучи ми като страшно много работа — подхвърли скептично Даяна, като заби глава в счетоводната книга.

— Аз ще поема всичко — настоя Лори, вече запалена от идеята, развълнувана от възможността да се залови с нов проект. — Ще направим ревюто в някой почивен ден, например следващата събота... шестнайсети, така че Анди да има време да организира вечерята. Изглежда, дотогава все още ще бъде тук, така че имаме десет дни да организираме всичко. Ще бъде напрегнато, но аз съм се справяла и в по-кратки срокове. Какво мислиш?

— Добре — съгласи се Даяна. — Ако я караш по-кратко, няма проблем. Дами — изрече тя със звънливия си, плътен глас, — Лори предлага аукцион за дрехи, за да наберем средства за коледната вечеря. Вие какво смятате? Да опитаме ли?

Една по една жените закимаха, после дружно изразиха одобрението си.

— Изглежда, че всички са съгласни — оповести Даяна.

— Представях си „Коледно вълшебство под елхата“ като вечерно събитие — зае се да изложи идеята си Лори, докато жените пиеха чай през почивката. — Можем да подредим подиум...

— Отзад има няколко дървени палета — включи се Даяна. — Мисля, че хората от драматичния състав ги използват за сцена.

— Супер — възкликна Лори, — значи можем да ги използваме. После ще сложим някаква символична входна такса. А след шоуто ще започне наддаване за тоалетите. Е, ще ни трябват няколко манекенки — Лори се усмихна окуражително. — Хайде, кой иска да се включи?

Жените се спогледаха колебливо. За момент настъпи мълчание.

— Аз влизам — заяви Джойс и вдигна ръка.

— Какво пък, и аз мога да опитам — обади се Пам. — Макар че не знам дали ще се представя добре. — Със своята крехка фигура и вродена грация, Пам притежаваше непреходен чар — Лори се зарадва, че жената се осмели да се включи.

— И аз ще се пробвам — каза Даяна, а след нея две други жени вдигнаха ръце.

— Страхотно — промълви Лори, като прегледа бележките си. — Аз се заемам с дизайна, две от вас любезно предложиха помощта си за шиенето, преустройството на помещението е под контрол, кастингът за

супермоделите е уреден. Какво ще кажете за публичността и рекламата на събитието?

Пам обясни, че сестра ѝ е собственичка на местната малка печатница и можеше да им изработи няколко плаката, които да разлепят из селото. Джули, кротка жена, с която Лори не беше разговаряла дотогава, добави, че нейният син може да популяризира събитието в интернет и да пусне електронни покани.

— Бен е вълшебник в това отношение — призна тя.

— Чудесно — обобщи Лори. — Струва ми се, че приготовленията са в ход. Май сега трябва да се залавяме за работа. — Тя потърси одобрението на Даяна.

— Ами, докато всички сте тук — заговори Даяна, — исках да ви поканя на коледен коктейл у нас. — Тя извади няколко покани от чантата си. — Мен не ме бива с компютрите — засмя се тя, — предпочитам да правя нещата по старомодния начин. — Даяна им раздаде картичките — бяха нарисувани на ръка, с рисунка на нейната къща отпред и името на всяка жена, изписано под нея.

— Замислила съм го за следващия петък, 15-и, така че ще бъде вечерта преди ревюто. Тогава сигурно всички ще имаме нужда да пийнем по нещичко.

Лори пое поканата с усмивка. Никога не си бе представяла, че щеше да се зарадва толкова много на покана в дома на Даяна.

Тя разкъса найлоновите торби и се зарови в съдържанието им. Като молец, тя подминаваше обикновените евтини платове и се насочваше само към най-качествените естествени материи, които трупаше върху масата. Когато си подбра материали, тя взе една голяма ножица и изрязва всички неизползваеми, скъсани или оръфани части. Имаше няколко семпли рокли и сака, които щяха да се превърнат в чудесна основа за дизайнерски тоалети.

Докато работеха, другите жени си бърбяха спокойно. Работата тук напомни на Лори какво обичаше да прави най-много — да твори и да създава дрехи, а не да седи зад компютъра или да се разправя с доставчици, както напоследък прекарваше дните си. Тя кроеше, сортираше и подбираще материи, започваше да рисува наум как щяха да изглеждат готовите дрехи.

Когато погледна стенния часовник, вече приближаваше четири без петнайсет. Лори толкова се беше увлякла в заниманието, че забрави за

времето. Петнайсет минути. Тя се опита да успокои нервността си, но когато стрелките на часовника наближиха кръглия час, Лори повече не можеше да мисли за друго, освен за наближаващото пристигане на Патрик. Припомни си как се беше почувствала докато разговаряше с него в началото на седмицата. Казаното от Даяна снощи — че Патрик си няма приятелка — означаваше, че Лори може би не си беше въобразила химията между тях. Тази сутрин тя си каза, че няма нищо лошо да се издокара и да изглежда добре. Беше избрала един от любимите си тоалети — индиговосини джинси и бледожълт пуловер, с груби накити в цвят старо злато.

Когато голямата стрелка се закова на 12, Лори почувства прилив на трескаво очакване. Погледът ѝ се стрелна към прозореца и тя се заслуша за звука на наближаващ автомобил. Представяше си топлата усмивка на Патрик и зашеметяващите му сини очи. Какво можеше да го попита? Или трябваше да се държи равнодушно и да изчака той пръв да я заговори?

Минутите се точеха бавно докато накрая, в четири и десет, Лори дочу приближаването на вана. Дона Самър пееше от малкото радио и — странно, предвид суетнята предишния път — нито една от жените не прояви никакво оживление от пристигането на колата. Лори взе две пълни торби от пода и тръгна към вратата, като я подпря с крак, така че да изнесе найлоновите чували, без да ги скъса. Докато другите жени сякаш излизаха от унес, тя се приготви за офанзива и закрачи към вана, а на лицето ѝ пропълзя усмивка при отварянето на вратата на автомобила. Лори инстинктивно ускори крачка, а пулсът ѝ се учести.

От вана излезе висок побелял мъж с гъста брада. Сърцето на Лори замръзна. Тя надзърна зад мъжа, към вътрешността на колата, но Патрик не се виждаше никакъв.

— Дай ги на мен, да не ти тежат, хубавице — притече се да ѝ помогне мъжът.

В събота сутринта Лори влезе в местния железарски магазин и огледа неизследваната територия. В отделението за осветителни тела имаше двама клиенти. Лори мина покрай тях и се насочи към декоративните бои.

Предишната нощ беше стояла будна до полунощ, приведена над шевната машина в стаята на Мили, прекроявайки сака и поли, които щеше да представи на ревюто. Беше нахвърляла няколко скици порано същата вечер. Заниманието отвличаше мислите ѝ от разочарованието, което изпита заради отсъствието на Патрик. Докато приготвяше закуската си сутринта, тя отново се беше изправила срещу почернените стени в кухнята и въоръжена със съветите на Даяна, беше набрала смелост да ги приложи.

Тя огледа латексовите и акрилните бои и отвори снимката на оригиналната боя върху айфона си. Доближи телефона до каталога с мострите на боите и присви очи, опитвайки се да определи коя пасваше най-точно.

— Това е „великолепна магнолия“ — прозвуча някакъв глас зад рамото ѝ. Мъжки, дрезгав, със северняшки акцент. Лори се обърна и се озова лице в лице с Патрик. Той беше облечен в избелели дънки и черен вълнен пуловер, а по устните му пропълзваше усмивка. Когато очите им се срещнаха, през тялото ѝ премина вълна адреналин.

— Така ли мислиш? — промълви свенливо Лори, надявайки се, че притеснението ѝ не си е проличало. — Аз се бях насочила към „неподражаема слонова кост“ — тя вдигна мострата, така че Патрик да може да я види отблизо.

— Определено магнолията — каза той, като посочи кутията. — Всъщност какво ще боядисваш?

— Стените на кухнята — отговори Лори леко смутено. — Имах малка злополука. Ами ти?

— Направи си сам — каза той, като посочи скобите за стенна етажерка.

Настъпи моментно мълчание, натоварено с неизказаност.

— Може ли да ти помогна? — предложи той. — Случайно имам опит с боядисването.

Лори се поколеба за миг. Щеше да е полезно да има поне един човек, който знае какво прави.

— Да, би било чудесно. — Тя взе едно мече и две четки и ги отнесе на касата, заедно с кутията боя. — Ако си сигурен, че нямаш друга работа.

— Ами, етажерката може да почака — заяви той, като кимна към скобите с иронична усмивка, — тя и без това чака вече половин

година. Дивиди колекцията ми все още не се е оплакала, че стои на пода.

— Хубав път — отбеляза Патрик с подсвиркване, когато минаха покрай красивите къщи по Сноудроп Лейн.

— О, къщата не е моя — побърза да обясни Лори. — Пазя жилището на моя приятелка. Аз не съм от тук.

Патрик наклони глава, явно за да огледа по-добре модерната ѝ прическа, високите токчета и елегантните аксесоари.

— Наистина ли не си от селото? — каза през смях той. — Шегуваш се.

В къщата Лори и Патрик застлаха плотовете и пода с вестници, а Лори пусна музика за настроение. Патрик се беше съблякъл по тениска, преди да се залови за работа, и Лори забеляза колко стегнато беше тялото му. След двайсетина минути кухнята общо взето доби същия вид, както в деня на пристигането ѝ, макар че боядисаните части бяха малко по-светли.

— Сега изглежда доста добре, нали? — каза Лори, като отстъпи няколко крачки назад.

— Да, всичко е готово за следващия експеримент в печката — пошегува се Патрик.

Лори завъртя очи в престорена досада.

— Чай? — предложи тя.

— Мислех си, че никога няма да ме попиташ — закачи я Патрик. — Чакай — каза той, като постави едната си ръка върху рамото ѝ, а с другата докосна косата ѝ, за да махне засъхналата боя.

Докато той отстраняваше внимателно боята, Лори забеляза примамливата пълнота на устните му. Патрик стоеше съвсем близо и за момент тя си помисли, че би могъл да...

И в този миг лицето на Джей изникна в ума ѝ. Лори си спомни неговото успокоително, секси ухание. Тъмните му очи, как я разсмиваше, как ѝ въздействаше. Патрик се наведе напред, Лори долови миризмата на одеколona му и внезапно я обзе някаква вътрешна съпротива. Тя се извърна рязко и постави чайника върху печката.

— „Йоркшир голд“? — попита тя.

— Става — промълви тихо Патрик, като се отдръпна назад. — С две бучки захар.

По дяволите, помисли си Лори докато вадеше чашите. Как е възможно Джей да съсипва живота ѝ дори когато беше на стотици километри разстояние?

— Благодаря ти за помощта — каза тя сдържано. — Наистина оценявам жеста ти.

Моментът беше отминал, близостта между тях отлетя — а на Лори ѝ идваше да се скрие.

— Пак заповядай — изрече Патрик, а тя извади две пакетчета чай и ги постави в чашите. — Слушай — добави той, като я докосна по ръката, за да я накара да го погледне. Лори се взря в сините му очи, които я гледаха напрегнато и непоколебимо. По кожата ѝ пробяга тръпка на възбуждане.

— Знам, че не си тук за дълго — каза Патрик. — Но може би имаш време да те изведе да пийнем по нещо?

* * *

Когато Лори затвори вратата зад Патрик по-късно същата вечер, на лицето ѝ изгря усмивка и тя изпълни няколко танцови стъпки на място. Лори имаше среща. И той беше много, много мил.

Тя си пусна музика и отиде да запали камината. Не след дълго малките пламъци по цепениците оживяха и тя се настани на кухненската маса, със сандвич от две дебели филии хляб и няколко резена сирене „Стилтън“. Животът в Скипли определено ставаше интересен.

ГЛАВА 18

Събота, 9 декември

Рейчъл наля две чаши портокалов сок за нея и Зак. Реши, че моментът е подходящ да повдигне въпроса. Наистина, сега имаха по-важни проблеми като комата на Беа, но не можеше да си затваря очите пред нещо, което намирисваше на дребна кражба.

Рейчъл седна до Зак на кухненската маса и извади някои от предметите, които беше намерила от началото на престоя им тук: банана, хлебния плод и перцето за китара. Ейдън и Мили твърдяха, че не знаят нищо за тях, така че списъкът на заподозрените се свеждаше до един извършител.

— Не разбирам, Зак. Помогни ми. Имаш ли някаква представа откъде са дошли тези неща? — попита внимателно тя.

С широко ококорени зелени очи върху луничавото лице, Зак беше олицетворение на невинността — но не спираше да шава на мястото си.

— Нищо не съм откраднал.

Рейчъл изчака сина си да продължи.

— Те ми ги дадоха — настоя Зак.

— Кои?

— Лили ми даде това — каза Зак, като взе хлебния плод и прокара пухкавите си пръстчета по грапавата кора. — Това е плод, обаче те засища като хляб — обясни усмихнато той. — Тя ми даде и банана.

— Зеления банан — поправи го Рейчъл. — А Лили е... — Тя се опита да свърже името, знаеше, че наскоро беше чувала да го споменават някъде.

— ... Добрата госпожа на долния етаж — осветли я Зак. Разбира се, Рейчъл си спомни сега.

— Аз съм виновна — провикна се Мили от другата стая. Рейчъл стана от мястото си и отиде в хола, където Стив Карел в костюм на елф беше замръзнал на пауза върху плазмения екран. Мили се обърна да

погледне майка си. — Не обвинявай Зак. Аз му позволих да обикаля наоколо, когато ти беше в болницата, да тича нагоре-надолу по стълбището и да се отбива тук-там. Не предполагах, че ще се сприятели с толкова много хора. Щурчо. — Тя завъртя очи шеговито.

— Аха, ясно — каза Рейчъл. Мили наистина не биваше да пуска Зак да беснее из кооперацията. Но двете с дъщеря й се разбираха толкова добре този ден, че Рейчъл предпочете да не разваля хармонията. Мили пусна дивидито отново, а Рейчъл се върна при Зак. — Ти не си досаждал на никого, нали?

— Не — възмути се момчето. — Те ме поканиха. Ходих само при Лили и Джей — той е и твой приятел. Нали няма да ми се караш?

— Не — каза Рейчъл и разроши кестенявата му коса.

— Искаш ли да се запознаеш с Лили? — предложи Зак, като взе триизмерния пъзел, който му беше донесъл Ейдън. — Можем да й покажем това. Лили много обича пъзелите и ги реди супер бързо.

— Добре — съгласи се Рейчъл. — Но само за пет минути. Ти сигурен ли си, че Лили иска неканени гости?

— Да — увери я Зак. — Тя ме покани онзи ден и много ще се зарадва на пъзела. Чакай само да й кажа, че е 3D.

Рейчъл отново подаде глава в хола.

— Мили, искаш ли да дойдеш с нас на долния етаж, отиваме да се запознаем с една от съседките ни?

— Не, благодаря — отговори момичето, без да откъсва очи от екрана. — Филмът е почти към края си. Сигнала съм до там, където всички пеят, за да накарат шейната на Дядо Коледа да потегли.

Рейчъл си спомни как бяха гледали филма заедно миналата година — цялото семейство се беше разположило на дивана и фотьойлите в къщата. Далеч от дома, с Беа в болница, щастливият спомен беше станал болезнен.

Зак и Рейчъл заслизаха по стълбите, а Зак не спираше да бърбори.

— Онзи ден тя каза, че обича да й ходя на гости. Тя е стара, мамо, и нейните внучета живеят на един остров. Лили ми го показва на глобуса — много е далеч. — Той ускори крачка.

— Знаеш ли къде е? — попита Рейчъл.

— Там, където са пиратите — обясни Зак. — Карибските. Лили винаги се усмихва. Е, почти винаги. Онзи ден я изненадах, тогава

изглеждаше малко тъжна. Спомена нещо за тапетите.

Те стигнаха до партера и Зак посочи синята врата вляво на коридора. Доближи се, надигна се на пръсти и почука на вратата. Минута по-късно им отвори възрастна жена в жълта рокля и красиви златни обици със зелени камъчета. Рейчъл погледна престилката на кръста ѝ — червена, с цветна щампа, която съвсем леко разваляше нейния елегантен стил. Жената ѝ се усмихна и се наведе лекичко, за да постави ръка върху рамото на Зак.

— Върна ли се? Каква изненада — каза тя с топъл карибски акцент. След това се изправи отново. — А вие сигурно сте майката на Зак — изрече тя и протегна ръка. — Този млад джентълмен много ми е разказвал за вас. Аз съм Лили.

— Здравейте. — Рейчъл пое ръката ѝ. — Да, аз съм Рейчъл. Приятно ми е да се запознаем.

— Заповядайте, влезте.

— Зак искаше да ви покаже своя нов пъзел — извини се Рейчъл. — Надявам се, че не ви пречим.

— Много е хубав, миличък. — Лили разгледа новата играчка на Зак. — Изобщо не ме притеснявате, заповядайте.

Рейчъл влезе смутено в апартамента, който беше цветен и добре поддържан, с тревистозелен диван и нахвърляни върху него възглавнички в цвят охра. Върху цветната покривка на масата в кухнята имаше купа за пунш с орнаменти, а по стените се виждаха златни рамки със снимки на приятели и роднини. Когато се обърна, Рейчъл видя, че на места красивият тапет се беше обелил, а по пода и стените имаше грозни петна. Пораженията се открояваха в иначе добре поддържания апартамент. Вероятно това беше имал предвид Зак, когато ѝ разказваше за Лили.

— Пъзелът е 3D, Лили — каза Зак. — Това е снимка на Дядо Коледа със северните елени. Пише, че е за деца над осем години, а пък аз съм само на шест. Мама и Мили са по-големи, но тях никак не ги бива с пъзелите.

Лили погледна Рейчъл с шеговито вдигнати вежди.

— Така ли?

— Страхувам се, че това е самата истина — потвърди Рейчъл, като вдигна ръце и се усмихна, за да покаже, че не се е засегнала. — Лили, чувствай се официално поканена.

— С най-голямо удоволствие — каза Лили. — Избрахте идеалния момент. Тъкмо приключих с домакинските задължения за днес. Приготвих моя прочут карибски коледен кейк. — Тя вдиша дълбоко през носа. — Само вдъхни това ухание — ммм, ммм.

В хола Лили си сложи очилата за четене и се наведе над масичката за кафе, за да помогне на Зак да подредят пъзела.

Рейчъл ги наблюдаваше с усмивка, докато Зак и Лили се трудеха заедно, както доскоро синът ѝ и Беа си играеха заедно на Коледа. Сърцето ѝ се сви — беше като сцена от техния дом в Скипли, само че Лили изпълняваше ролята на Беа. Рейчъл се замисли за Беа, която лежеше в кома в болницата, и когато изведнъж осъзна, че може би никога вече нямаше да имат такава семейна Коледа, в гърлото ѝ заседна буца. Дали спомените ѝ за Беа щяха да свършат дотук? Без предупреждение сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

Сълзите ѝ не останаха незабелязани за Лили.

— Добре ли си, мила? — промълви само с устни Лили, над главата на Зак.

Рейчъл прехапа устни и избърса сълзите си, кимна лекичко и се насили да се усмихне. Почувства се глупаво — стоеше в апартамента на някаква непозната жена и плачеше.

— Зак — каза нежно Лили. Очите му се откъснаха от пъзела. — Тъй като си тук, млади момко, дали бих могла да те помоля за една услуга? Нали помниш, че ми предложи да ми помогнеш с компютъра? Как мислиш, дали бихме могли да го погледнем сега?

Зак кимна и скочи на крака.

— Разбира се.

— Майка ти и аз ще продължим да редим пъзела — добави Лили, — а компютърът е в кухнята, върху плота.

Зак се затича към кухнята, но пътьом се обърна за момент към Рейчъл. Тя се постара да възвърне обичайното си изражение.

— Ще инсталирам скайп — съобщи гордо той, преди да излети от стаята.

— Моят син ми подари лаптоп за рождения ден обясни Лили, като се наведе напред. — Каза, че можем да разговаряме през него — щяла съм да виждам децата, моите внуци, в Тринидад. — Тя сви

рамене и се усмихна. — Само че аз нямам представа как се работи с компютър, умея само да пиша имейли.

— О — промълви Рейчъл, като изтри сълзите си, а майчината гордост почти успя да пропъди тъгата. — Зак много го бива с компютрите, ще ти помогне.

— Той каза, че е лесна работа — усмихна се Лили. — Ха! Добре, сега ще видим дали наистина е толкова лесно. Е, мила — продължи тя, като понижи гласа си до шепот. — Сподели с леля Лили. Какво ти тежи? Добре ли си?

— О, да, добре съм — каза Рейчъл, като изправи гръб.

— Питам дали наистина си добре? Защото твоята приятелка Лори ме помоли да те наглеждам — а на мен ти не ми се виждаш никак добре.

— Извинявай — каза Рейчъл, като взе избродираната с монограм бяла носна кърпичка, която ѝ подаде Лили. — Не знам защо ти разказвам всичко това, след като се познаваме от половин час. — Рейчъл поклати глава, но Лили се усмихна и ѝ кимна да продължи.

— Трудно е — призна Рейчъл. — Чакането, неизвестността дали Беа ще се събуди или не. Децата, които виждат баба си в това състояние.

— Трудните моменти са истинското изпитание за семейството, нали? — вметна Лили.

Рейчъл кимна и се замисли за обтегнатите си отношения с Ейдън, макар че и двамата се опитваха да поддържат живота си в обичайното русло.

— Но ако сте сплотени, Рейчъл, ще излезете на другия бряг още по-силни. Обещавам ти. А Зак — той е умно момче, нали?

Рейчъл се усмихна.

— Да, така е. И ти имаш право — добави тя, като си пое дълбоко дъх. — И Беа не би искала да се тревожим за нея по цял ден.

— Намерих го — провикна се Зак, като влетя в хола, понесъл лаптопа.

Той се намести на края на фотьойла на Лили и обърна екрана към нея.

— Значи, имаш уебкамера ето тук — посочи той, — а те също имат камера на техния. Мама може да ти направи акаунт и остава само да уцелим момент, когато твоите близки ще бъдат онлайн и можем да им се обадим.

Лили се усмихна и вдигна вежди в щастливо учудване, като погледна Рейчъл.

— Колко вълнуващо — каза тя. Погледна часовника си, но лицето ѝ помръкна.

— Да, но по това време те са на плажа.

— Няма проблем — успокои я Зак. — Трябва само да им изпратиш текстово съобщение, за да ти пишат кога ще са свободни.

— Опасявам се, че ще трябва да оставим това за някой друг ден, Зак — каза Рейчъл, като се изправи. — Време е за следобедния чай. Сестра ти сигурно се чуди какво се е случило с нас.

— В такъв случай, заповядай отново някой друг ден — обърна се Лили към Зак. — Тогава можем да довършим и пъзела.

— Надявам се да видя отново и теб, Рейчъл — добави Лили с усмивка, като се наведе да я обгърне в своята топла, утешителна прегръдка.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Carter@yahoo.com

Здрасти, К.

Благодаря за новата плейлиста, която си ми направил. Харесва ми.

Нищо не се е случило. Съжалявам, ако ти е станало гадно. Според мен е по-лесно да си пишем по имейла, вместо да разговаряме по телефона, това е всичко. Имам чувството, че родителите ми постоянно ме подслушват, а в този апартамент се чува всичко.

Днес имах страхотен ден. Ходих с Ники в Камдън — ти бил ли си там? Прекарахме си супер, цял ден се размотавахме по пазара, купихме си разни джунджурии и дрънкулки. Аз избрах подаръци за моите приятели, а после се разходихме до мястото, където е живяла Ейми Уайнхаус.

Все още има цветя и разни неща пред къщата, имаше и други хора, които бяха дошли да я видят. Всички си говореха и беше много яко.

Видяхме се с разни приятели на Ники от училище — аз вече познавам някои от тях от Клуба по изобразително изкуство, нали онзи ден отидох заедно с нея. Две от момчетата, Алекс и Раян, бяха взели бири и се разходихме край канала, пиехме си и си приказвахме с часове.

Какво става в Скипли?

М. х

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Мили,

Може би аз не схващам правилно — но първо не ми позволяваш да ти се обаждам, след това излизаш с някакво момиче и разни момчета, пиете и ти ми разказваш колко готино си прекарваш?

Не ти ли се струва, че нещо не е наред в тази картинка, Мили? Знам, че ти и аз не ходим или нещо такова, но ти знаеш, че аз те харесвам. Наречи ме глупак, но аз не очаквам да хукнеш да се сваляш с други момчета и да си набелязваш резервни варианти. Когато се запознахме, ти ми се стори симпатично момиче, но сега ми се струва, че си се променила в Лондон.

К.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: LaurieGreenaway@virgin.net

Здравей, Лори,

Ох, дано да не се ядосаш, че ти пиша отново. Ами, това момче, за което ти казах, започва наистина да ме притеснява. Той си въобразява, че аз тук постоянно

флиртувам с други хора — обаче не е така. Вярно, сприятелих се с няколко човека в Лондон, това е всичко. Честно казано, аз най-вече си мисля за баба и се надявам тя да оздравее. Всички ние само за това мислим. Какво да му кажа?

Подател: LaurieGreenaway@virgin.net

Получател: Millypede@gmail.com

Здравей, Милс,

Първо, много съжалявам за баба Беа. Радвам се, че ми писа, аз постоянно си мисля за вас и ви изпращам сърдечни прегръдки. Сигурно ви е много трудно. Но както чувам тук, баба ти е истински боец. Наистина е странно, че това момче, за което ти ми разказа, започва да те ревнува — но си го представям как си стои вкъщи отегчен и сигурно си представя как ти се забавляваш без него. Може би ще му вдъхнеш увереност, ако кажеш, че нямаш търпение да го видиш отново, когато се прибереш в Скипли?

Л. хх

ГЛАВА 19

Понеделник, 11 декември

— Ти шегуваш ли се? — попита Лори, като отпи от греяното вино и се засмя. — И ще ти дадат костюм на дебеланко, който да облечеш под костюма на Дядо Коледа?

— Да — наивно призна Патрик. — Макар в известен смисъл да се радвам, щом като мислят, че имам нужда от него. — Той погледна надолу към стегнатия си корем. — Боже, какви неща правя за тази работа — разсмя се той, — ще вися навън навръх Бъдни вечер наред селото и ще дрънкам с кофата.

Беше събота вечер и Патрик и Лори седяха в „Лъвът и еднорогът“, малък пъб на десет минути път пеша от къщата, през няколко заснежени полета.

Патрик беше дошъл да я вземе в седем часа, тъкмо когато тя привърши с нанасянето на очната линия и последните акценти в тоалета си: семпла черна рокля от вълнено трико, която открояваше лъскавата ѝ къса коса, и две груби сребърни гривни. Когато Лори отвори входната врата, Патрик я зяпна с възхищение.

— Здравей — каза той и я целуна по бузата. Тя долови лекото ухание на афършейва му. — Изглеждаш страхотно. Срамота, че ще трябва да вървиш през преспите. Ти видя ли ги? — Той се огледа и Лори зърна снега, който валеше на едри парцали.

С няколко подхлъзвания и залитания по пътя, те пристигнаха в пъба и Патрик поръча греяно вино, като успя да намери една закътана, осветявана от свещи маса в ъгъла. Лори отпи глътка от топлото питие и вкочанясалите ѝ пръсти започнаха да възвръщат чувствителността си. Кръчмата беше пълна, местните се трупаха около приказно осветения бар, а от колоните „Уам!“ пееха „Миналата Коледа“.

— Аз ще ти пусна 50 пенса — увери го Лори, като си представи Патрик с бяла брада. Сигурно пак щеше да изглежда привлекателен.

— Само толкова? — възмути се той и се засмя. — Май ще трябва да се постарая повече. Дали да не се пробвам като елф привечер, за да усвоя даренията?

— Твърде висок си — отбеляза Лори. — Жалко, че дотогава сигурно ще съм се върнала в Лондон — иначе аз първа щях да ти се притека на помощ.

Налагаше се тя постоянно да си напомня, че познава Патрик съвсем бегло. Обикновено тя се чувстваше много неловко на срещи с мъже, чудеше се какво да каже — но с Патрик беше лесно. Лори беше много спокойна в неговата компания.

— Както виждам, трябва да качиш няколко килца за ролята — каза тя и взе менюто, — така че защо не си поръчаме нещо за хапване? Аз умирам от глад. — Апетитът ѝ започваше да се връща — откакто бе дошла в Скипли, тя отново се хранеше с удоволствие.

— Жена, която ми мисли доброто — подхвърли Патрик.

Когато станаха, за да отидат на бара и да си поръчат, Лори инстинктивно взе чантата и телефона си.

— Няма проблем да оставиш нещата си тук — усмихна се Патрик.

— О — възкликна Лори, като бързо огледа пъба. Действително не се виждаха потенциални крадци. Всъщност онзи там до джубокса не беше ли Бен, тийнейджърът от кафенето? Той със сигурност не беше престъпник. Момчето я погледна и я поздрави с кимване.

Лори остави вещите си на тапицираната пейка и тръгна след Патрик.

— Градските навици умират трудно.

Изражението на съдържателя беше мило и приветливо. Беше мъж над петдесет години, с посивяла коса и лека руменина на бузите.

— Май съм те виждал — каза той. — Как се казваш?

— Това е Лори — побърза да я представи Патрик. — Тя е отседнала в Хоторн Котидж. Лори, това е Греъм.

Когато Лори протегна ръка, за да се здрависа с Греъм, едно овчарско куче се втурна към нея и взе да души енергично краката ѝ.

— Хей — подвикна тя, когато кучето заби влажния си нос в свивката на коленете ѝ и едва не я прекатури. Лори се хвана за ръката

на Патрик, за да запази равновесие.

— А това — каза той, като се наведе да разроши гъстата козина на кучето и пое своята порция душене и облизване — е Гаджет.

— Той живее тук, в пъба, от малко кученце — обясни Греъм — и никога не скучае. Това куче обича хората. Всъщност май си мисли, че и той е човек.

Гаджет излая в знак на потвърждение и се зае да души ушите на Патрик.

— Добре — разсмя се Патрик, — докъде бях стигнал? Кухнята работи, нали? За мен една лазаня, а ти какво искаш, Лори?

Лори се замисли за момент за своето типично меню в Лондон — суши и диетична кола.

— Същото и за мен — отсече тя.

Когато Греъм дойде да вдигне празните им чинии, Лори беше доста развеселена.

— Беше много вкусно — похвали тя съдържателя, като се облегна на протритото кадифе. — Благодаря ти.

— Е, кажи ми — подхвана Патрик, когато Греъм се отдалечи. — Какво прави жена като теб на място като Скипли.

Лори се усмихна.

— Не зная — призна тя, — предполагам, че всеки човек има нужда да си почине от живота си в даден момент.

Тя отпи от питието си.

— А какво е твоето извинение, Патрик? Ти тукашен ли си?

— От селото? Не — каза Патрик. — Това е дълга история.

— А ние нали не бързаме? — Лори погледна стенния часовник и осъзна, че вече нямаше значение колко е часът. В Скипли нямаше за къде да бърза човек.

— Добре — Патрик също отпи от чашата си и се намести по-удобно. — Аз съм от едно още по-малко селце, ако можеш да повярваш, малко по-надолу по железопътната линия, сигурна си минала покрай него на идване. Само няколко къщи и една бакалница. Кандидатствах за работа в банка в Лийдс и ме взеха, така че се преместих. Парите бяха добри — имах си собствен апартамент и живот, приятели и всичко останало.

Лори вдигна вежди.

— Звучи добре. И какво се промени, какво те доведе тук...?

— Джак — отговори Патрик.

О, не. Той е гей, помисли си Лори със свито сърце. Нищо чудно. Всичко изглеждаше прекалено идеално.

Патрик сигурно зърна разочарованието на лицето ѝ, защото побърза да запълни празнотата.

— Моят брат, Джак, той е десет години по-малък от мен, но винаги сме били много близки. Той е чаровен, сговорчив, забавен. Или поне беше. — В очите на Патрик се появи отнесен израз.

— Заради моята нова работа в града аз не можех да го виждам толкова често и миналата година, когато беше шестнайсетгодишен, той преживя раздяла с някакво момиче, която му се отрази много тежко. Започна да пие много и престана да излиза, спря да се грижи за себе си. Една нощ просто изчезна. Полицията го издирва известно време, но после май вдигнаха ръце, казаха, че не могат да направят нищо, ако той не иска да го намерят. Но дълбоко в себе си аз знаех, че той искаше да го намерим. Че Джак имаше нужда от нас. Ето защо си взех отпуск и тръгнах да го търся.

— Как знаеше откъде да започнеш? — попита Лори.

— Не знаех. Той се беше отчуждил от повечето си приятели, така че нямаше никакви следи. Вътрешното чувство ми подсказваше, че сигурно беше дошъл някъде близо до мен, затова започнах от приютите за бездомни в Лийдс.

— И...? — подкани го Лори.

— Намерих го — промълви Патрик. — В приюта на Анди. Не беше приятна гледка, Джак се беше пропилил, запуснал, седмици наред беше спал по улиците — но изглеждаше невредим, слава богу. Анди ми помогна да го включа в една програма за подкрепа — беше необходима цяла година, но сега Джак си има жилище и работи почасово.

Патрик замълча, пое си дъх и тръсна глава, сякаш за да пропъди болезнения спомен.

— И както разбирам, ти повече не се върна в банката? — попита Лори.

— Не, не се върнах — промълви Патрик и поклати глава. — Вече всичко ми изглеждаше по-различно.

— А сега често ли се виждаш с Джак?

Греъм удари гонга и Патрик се обърна по посока на звука.

— Май това е знак за последни поръчки. Ще прием ли по още едно за изпроводяк?

— Как така стана толкова бързо? — възкликна Лори, докато закопчаваше догоре копчетата на пухеното яке. Сякаш бяха изминали само няколко минути след последните поръчки, но пъбът се изпразни и Греъм започна да подхвърля грубовати намеци, че е време да си вървят.

Навън дебелията снежна покривка хрущеше под краката им. Под лунната светлина селският пейзаж проблясваше вълшебно.

— Ще ме изпратиш ли до дома? — попита шеговито Лори.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Патрик.

Лори го хвана подръка. Двамата закрачиха заедно и Патрик я задържа здраво, когато тя се подхлъзна. Физическата близост ѝ напомни за времето с Джей, но единственият начин да потуши спомените е да натрупа нови, реши тя. Когато наближиха къщата, Лори отвори чантата си, за да извади ключа.

— Ще влезеш ли за едно кафе? — попита тя. Патрик кимна и смеейки се, Лори го дръпна за лакътя, а тежката дървена врата хлопна зад тях.

Когато Патрик я обърна с лице към себе си, смехът ѝ постепенно замря и къщата притихна. Неговите сини очи потъваха в нейните, а сърцето ѝ препусна, когато той я притегли по-близо до себе си. Патрик нежно я целуна по устните. Лори отвърна на целувката му, изгубвайки се в усещането и притискайки тялото си до неговото. Тя нямаше представа какво точно правеше, но определено ѝ беше приятно.

Телефонът до леглото на Лори иззвъня, нахлувайки в съня ѝ. Все още със затворени очи, тя го потърси пипнешком и отговори с едно сънено:

— Да?

Междувременно отвори очи и се огледа. Омачкани чаршафи. Следа от дрехи, която водеше до леглото. О, боже. Патрик. Нали не беше? Вече?

Тя не беше гола, нали? Лори надзърна под завивките, видя тениската с надпис „Тейк Дет“, с която беше облечена, и се намръщи.

Тениската принадлежеше на Рейчъл. По-добре да беше гола.

— Лори, миличка, аз съм, мама. — Развълнуваният глас нахлу в мислите ѝ.

— Здравей, мамо — заговори Лори, като потърка очи и се постара да прозвучи по-будна, отколкото се чувстваше. — Как си?

— Добре съм, благодаря, съкровище. Радваме се на най-прекрасното време, не е за вярване, че е в средата на декември...

Лори придърпа завивката си по-плътнo и примижа срещу лъчите на яркото зимно слънце, които проникваха през прозорците. Патрик не беше в банята, нали? Тя се надигна и се огледа — не, всичко беше чисто.

— Ммм-хммм — изхъмка тя, като слушаше с половин ухо майка си.

— Да, истинска прелест — достатъчно топло, че да се храним навън, вчера излязохме с Ана до главния площад и обядвахме там. Ами ти как си, миличка, добре ли си почиваш?

— Ами, да, добре си прекарвам, мамо. Наслаждавам се.

И тогава Лори я забеляза — бележката на възглавницата до нея. Тя бързо прегледа хартиятката.

Добро утро, Лори,

Вечерта беше страхотна. Май спиш дълбоко, затова ще си взема такси — но хайде да излезем отново заедно някой път?

Патрик — 09234 939 384

П.П. Ти си фенка на „Тейк Дет“? Никога не бих предположил. :)

Лори въздъхна с облекчение. Значи Патрик не беше прекарал нощта тук — и очевидно тя не се беше изложила. Той искаше да я види отново.

— Мамо, слушай... — каза Лори, тъй като в главата ѝ вече отекваше гласът на изпитото снощи вино. — Всъщност аз току-що ставам от сън. Може ли да ти се обадя малко по-късно?

— Да, миличка, разбира се. — В гласа на майка ѝ се прокрадна лека обида. — Дочуване.

Лори подходи към утрото с обичайната неделна рутина за лечение на махмурлук: две дебелы препечени филии с масло, вана и брой на списание „Грация“, което, слава богу, местната книжарница склони да доставя специално за нея. Когато се потопи в ароматната сапунена пяна, тя отново си припомни бележката на Патрик. Дали беше добра идея да му се обади? Или беше на път да се подхлъзне и да тупне на земята?

Лори се замисли за отминалото лято с Джей. Но сега положението беше различно. Освободена от служебните задължения, в живота ѝ имаше място за друг човек. Сега тя беше по-силна.

Лори искаше да си опита късмета. Вярно, Патрик не беше неин тип — първо, той беше по-млад от нея, но с него ѝ беше добре, чувстваше се спокойна. Тя се зае да мие косата си и си припомни как Патрик я беше докосвал, потопи се във вълнението и възбудата, които я бяха обзели. Джей беше продължил живота си и сега тя беше готова да последва примера му.

ГЛАВА 20

Вторник, 12 декември

— Засега няма промяна — сподели Рейчъл с Лори по телефона.

— О, боже, Рейч. Много съжалявам.

— Много е тежко да гледаме Беа в това състояние, човек се чувства толкова безсилен. Остава ни само да ѝ говорим и да се надяваме, че тя някак си ни чува и укрепва. Лори, съжалявам, че се налага да те попитам, но имаш ли нещо против да останем тук още една седмица или може би малко повече? — продължи Рейчъл. — Не мога да предвидя точно кога, но например до 20-и? След това можем да се преместим в хотел. Просто... искаме да сме тук, до нея.

— Разбира се. Останете толкова дълго, колкото е необходимо — възкликна Лори. — Не се тревожи за мен. Аз съм много добре тук.

— Ехо, здравейте — каза Джей, като надникна в хола. Зак вдигна глава от динозаврите, които оцветяваше, а Мили — от тетрадката с домашните си.

— Супер, къщата е почти пълна — добави Джей. — Я да видим, дали сте готови за едно предизвикателство?

Мили присви очи подозрително.

— Какво по-точно?

— Изненада за Лили — разкри Рейчъл, като се настани на дивана и направи знак на Джей също да седне.

— Изненада! — ахна Зак, като скочи прав.

Джей се настани до Рейчъл, а Зак се намърда на облегалката на канапето.

— Да. Възнамеряваме да ремонтираме апартамента ѝ и да го разхубавим.

— Зак, ти нали помниш — добави Рейчъл, — че тапетът се е обелил? И подът е съсипан?

— Да — кимна Зак. — Лили е много тъжна. Видях я.

Рейчъл се обърна към Мили, за да обясни ситуацията.

— От общината са направили ремонт на електрическата мрежа, но не са си направили труда да възстановят нанесените щети в апартамента.

— Аз от доста време се опитвам да я убедя да ми позволи да оправя нещата — обади се Джей, — но Лили настоява, че няма нужда. Сега обаче тя ще отсъства два дни, ще се грижи за някаква своя приятелка, която излиза от болница. Имам ключове от апартамента ѝ — всички имаме резервни ключове от съседите, за всеки случай. Обходих апартаментите и всички съседи дадоха по няколко лири, за да вземем хубави тапети. Аз сковах няколко рафта, за да подменя съсипаните.

— И така — продължи той. — Сега имаме нужда от помощници — и някой човек с опит във вътрешното обзавеждане. Плюс един голям, пъстър банер, с който да посрещнем Лили у дома. Как мислите, вие можете ли да ни помогнете?

— Разбира се — увери го Мили. — Можем да помогнем, нали, мамо?

Мили, Рейчъл, Джей и Зак огледаха кухнята и хола на Лили. Мили посочи местата с разкъсания тапет.

— Не зная дали ще намерим съвсем същия десен със слънчогледи. Красив е, но изглежда доста стар, нали? Но можем да го запазим в нишата, като декоративен акцент, и да поставим нов тапет, едноцветен или с някакъв подходящ десен.

— Топлият червен цвят ще пасне чудесно — отбеляза Рейчъл, разглеждайки ведрата цветна схема в апартамента. — Можем да боядисаме перваза в тон, а ако ни останат пари, ще вземем две възглавници и ще превърнем нишата в уютно местенце за сядане. Джей, новата етажерка ще пасва ли там? — попита тя, посочвайки разнебитения дървен рафт.

— Да — кимна Джей. — Малко по-висока е, така че ще заеме празното място и ще има допълнителна лавица за снимките, но ширината е същата.

— Ами подът? — обади се Зак, като побутна разкъсания линолеум с носа на маратонката си.

— Знам един магазин за подови настилки с изгодни цени — каза Джей. — А пък цветът не е капризен, лесно ще намерим същия.

Мили вдигна качулката на сивия си суитчър и подръпна ръкавите, за да покрият ръцете ѝ.

— Хайде да тръгваме по магазините — подкани ги тя. — Тук ще умра от студ.

— Добре, елате да изпием по чаша чай и излизаме — съгласи се Рейчъл, като постави чайника на котлона.

Мили и Джей оставиха торбите с покупките, а Зак се настани на масата.

— Еха, колко много неща купихме — каза с усмивка той.

Рейчъл и Мили бяха намерили качествен червен тапет на промоция в местния универсален магазин — и със спестените пари бяха купили ролка изящен фриз, за да подчертаят десена със слънчогледите.

— Взех го направо без пари — похвали се Мили, като извади златистожълт килим. — При това ще внесе топлина в хола, запазва топлината по-добре от дъските.

— На мен змията ми е любима — обади се Зак, като измъкна една продълговата възглавница за изолиране на течението. Рейчъл я беше мярнала в един благотворителен магазин — възглавницата змия беше почти нова и с идеална големина, за да запуши процепа под задната врата на апартамента, така че да спира вледеняващото течение.

Мили си сложи една престилка и се зае да застила пода с вестници.

— Пуснах есемес на Ники и след училище тя ще дойде да ни помогне.

— Чудесно — каза Джей и свали готварските книги на Лили от рафтовете, които общинските работници бяха очукали и повредили. — Охо — подсвирна той, като взе една от купчината и я разгърна. — Значи ето къде била тайната. — Джей показва заглавната страница на Рейчъл и Мили. — „Карибската коледа на Лили“ — прочете той.

Мили погледна майка си с проблясващи в очите сълзи, а Рейчъл улови нежно ръката ѝ.

По обяд Джей и Шон донесоха новите етажерки от работилницата на Джей. Те бяха изработени от дърво в топъл лешников нюанс и полирани до приглушен блясък.

— Хайде да ги оставим тук засега, докато все още работим — предложи Джей и кимна към хола.

Зак клечеше на пода и рисуваше банера, който щяха да окачат на вратата. Рейчъл беше изписала с молив буквите, които той сега оцветяваше.

— Добре дошла, Лили! — прочете на глас Шон, бащата на Ники. — Много ще ѝ хареса.

Зак се усмихна.

— Жълтото е любимият ѝ цвят, затова наблегнах на него.

Ники и Мили си бърбеха, докато сваляха стария тапет. Рейчъл се надигна от мястото, където беше коленичила и поставяше новия линолеум, и отиде да огледа донесените етажерки.

— Прекрасни са — възкликна тя, галейки с пръсти дървото. — По твой проект ли са изработени?

— Да, благодаря — каза Джей. — Идеята е, че всяка мебел е уникално творение. Изработвам ги така, че да подходат на къщата и на хората, които ще ги използват.

— Ти дали... — промълви Рейчъл, а в ума ѝ се оформи една идея. Но мисълта ѝ застина, тъй като дочу няколко откъслечни фрази от разговора зад нея.

— Мили, кажи, чувала ли си нещо от онова момче? — дочу шепота на Ники тя. — Онова в Скипли.

— Да — отговори ѝ шепнешком Мили. — Постоянно ми пише. Но тихо — майка ми е в другата стая. Ще ти разкажа по-късно. Става ли?

Рейчъл намръщи чело. Момче — в Скипли. Значи основателно беше заподозряла, че се случваше нещо. Но защо Мили не ѝ беше казала нищо?

ГЛАВА 21

Сряда, 13 декември

— Искаш ли да излезем на разходка? — попита Патрик.

— Да, разбира се — отговори Лори, стараейки се да запази самообладание. Въпреки че при нормални обстоятелства не беше любителка на ненужното ходене пеша, тя нямаше търпение да види отново Патрик. Освен това очите ѝ вече се премрежваха от шиене за модното ревю в събота — малко почивка и чист въздух щяха да ѝ се отразят добре.

— Чудесно. Има една пътека, която води до руините на вятърната мелница — обясни той, — с изглед към селото, където съм израснал. Снегът малко се разтопи, но там все още е много красиво. Искаш ли да дойда у вас по обяд?

Лори набързо си намери тоалет, който нашепваше „кънтри шик“ и в който действително би могла да върви пеш. Тя избра плътно прилепнали дънки, гумени ботуши и тесен черен кашмирен пуловер с елек от изкуствена кожа с косъм. Отдолу носеше любимото си червено бельо.

Патрик пристигна по обед. Той се наведе да я целуне по устните. Не можеха ли просто... Лори се обърна да погледне стълбите — спалнята на горния етаж беше само на няколко крачки. Но не, каза си тя, само защото неговото докосване, неговата целувка, неговото ухание я разтапяха — все пак сигурно беше по-добре да не прибързва.

Лори погледна сребристото ауди на Патрик, което беше паркирано пред къщата.

— Значи ще отидем с кола до пътеката, така ли? — попита тя. Добре, но не чак толкова — хората обикновено шофираха до мястото за разходка, когато ги чакаше голямо ходене.

Патрик спря поглед върху нея и се усмихна.

— Да. Не е много близо — добави той. Откъм колата се чу пронизителен лай и Лори видя овчарското куче от пъба на задната

седалка. — Взех Гаджет — обясни Патрик, — за да ни прави компания.

Лори вдигна вежди. Гаджет беше симпатичен за куче. Но кучетата, в комбинация с калта, и нейните дизайнерски дънки приличаха на рецепта за голяма беля. Не можеше ли да правят нещо нормално на тази среща, например да обядват?

— Пътеката е много красива — увери я Патрик. — Ще ти хареса, обещавам.

Когато се качиха в колата, Патрик каза:

— Май ти се очертава натоварен уикенд. Как вървят приготовленията за модното ревю?

— Добре, благодаря — отговори Лори. — Все още има много работа, но сме на прав път. Нали ще дойдеш на коктейла на Даяна в петък?

— Определено — потвърди Патрик. — Обичам коледните партита.

Патрик не обели дума, докато не напуснаха селото, нито пък Лори, но в колата цареше атмосфера на хармония и спокойствие. Наоколо снегът беше започнал да се топи, но дърветата и полята все още бяха посипани с плътен бял сняг, в който се открояваха черните птици. Лори погледна Патрик — на практика снощи той явно я беше отнесъл до леглото, пияна — тя си припомни следата от дрехи. Във всеки друг случай Лори би потънала в земята от срам, но сега по някаква причина това не я притесняваше. Просто не ѝ се струваше важно — дали това беше усещането да не ти пука?

След известно време Патрик спря и паркира на едно разширение почти на върха на хълма. Пуснаха Гаджет навън и Патрик отведе Лори за ръка до една площадка с идеална видимост. Заснежените поля и хълмове се простираха с километри. Идеалната коледна сцена.

— Ето, там отиваме — каза Патрик, сочейки руините от вятърна мелница на най-отдалечения хълм. — Оттам се вижда моето село. — Лори обгърна с поглед необятната шир, през която минаваше малка рекичка и разполовяваше разстоянието между тях и порутената вятърна мелница — тяхната дестинация.

— Онази точица там? — попита Лори, като примижа. — Дотам има най-малко сто километра. — Тя бръкна в чантата си, извади слънчеви очила „Гучи“ и ги сложи, за да приглуши ослепителния

блясък на зимното слънце върху снега. Патрик я изглежда предизвикателно. — Добре, вярвам ти — усмихна се тя и вдигна ръце. — Щом казваш, че ще бъде забавно, аз ти вярвам.

И наистина беше забавно, поне в началото. Прекосиха първото поле, без да бързат, студеният въздух беше резлив, но освежаващ, те си бъбреха непринудено и Гаджет припикаше покрай тях. Но когато минаха през портата в оградата към следващото поле, кучето забеляза една самотна овца и се втурна към нея, лаейки гръмко в опит да я сплаши. Патрик хукна след него, а Лори продължи да върви и единият ѝ ботуш затъна в някаква замръзнала кална канавка. Оказа се, че ботушът е заседнал и тя не може да го измъкне, успяваше да извади само обувия си в чорап крак.

— Помощ! — извика тя.

Патрик завърза Гаджет на каишка и се върна при Лори, като ѝ помогна да запази равновесие, докато той изтръгна заседналия ботуш от канавката.

— Рисковете на селския живот — подхвърли той, докато ѝ обущаше ботуша. — Това не бива да те отчайва.

Последва спускане по безкраен склон, надолу към долината. В основата на възвишението се простираше замръзнал на места поток, край който растяха дървета. Минаха покрай една червеношийка, която отлетя щом Гаджет се втурна към нея.

Патрик отново хвана Лори за ръката.

— Хайде да тичаме до реката — предизвика я той.

Преди Лори да може да възрази, Патрик вече тичаше надолу по склона. Тя хукна след него, приведена и набирайки скорост заради растящата стръмнина, докато на няколко метра преди потока го задмина, вдигна ръце и нададе триумфален вик. Без да знае как да спре, тя се стовари победоносно върху един дънер край потока и се преви в пристъп на лудешки смях.

Патрик я настигна.

— Хей — възкликна задъхано той, докато Лори се мъчеше да си поеме дъх. — Много си бърза.

— Цял живот бягам от мъжете — пошегува се тя и отметна коса, облегната на дървото.

— Така ли? — промълви Патрик, доближи се и опря леко ръце върху грубата дървесна кора.

Той притисна тялото си до нейното.

— Я да те видя сега как ще избягаш от мен.

Лори се опита да се измъкне неособено енергично, докато Гаджет лаеше отстрани. После тя вдигна глава, внезапно почувства близостта на лицето на Патрик, устните му на сантиметри от нейните.

Той се наведе и я целуна бавно и нежно. Лори прекрати престорената си съпротива и вдигна ръка към косата му, за да го притегли, като го целуна дълбоко и ненаситно.

— Добре, кажи ми едно — изрече Патрик, когато уловени за ръце, те се заизкачваха по хлъзгавата разкаляна пътека към вятърната мелница. — Как така нямаш планове за Коледа?

— Майка ми живее в Испания — каза Лори.

— А нямаш ли други близки? Ами баща ти?

Не можеше ли да се върнат към целуването, помисли си Лори. Наложителни ли бяха всичките тези въпроси?

— Няма такава възможност — отрони тя, вдигна един камък от пътеката и го хвърли надолу по хълма, към потока.

Докато се спускаше по склона с Патрик, Лори си спомни онзи ден преди почти десет години, когато за последен път беше видяла баща си. По онова време тя си мислеше, че можеха да оправят отношенията си.

Онази Бъдни вечер Лори стискаше чадъра си и крачеше целеустремено по непознатата улица в западната част на Лондон, търсейки адреса, който беше намерила в интернет. Докато минаваше покрай големите еднофамилни къщи, тя постепенно осъзнаваше чудовищността на онова, което се канеше да извърши — тя щеше да види баща си отново, а те не си говореха от години. След като беше напуснал майка ѝ, когато Лори беше тринайсетгодишна, тя се беше заклела, че никога няма да го потърси. Но когато навърши дваисет, тя започна да се надява. Надзърташе през прозорците, виждаше високите коледни елхи в холовете с високи тавани и изпитваше болезнена завист. Винаги беше искала да живее в такава къща. Като еднофамилната къща, в която живееше семейството на Рейчъл.

Когато Лори стигна до номер 56, тя пое дълбоко дъх и позвъни на вратата. Но когато вратата се отвори, на прага не се появи баща ѝ, а

момче на около десет години, което я зяпна учудено.

— Тук ли е Дънкан Грийнъуей? — попита Лори, като събра цялата си смелост.

— Татко! — извика през рамо детето. — Една жена те търси.

Жена с тъмночервена коса на около двацет и пет, точно на възрастта на Лори по онова време, се появи в коридора.

— Той помага на мама с колата, Андрю — каза тя. Погледна Лори и се усмихна. — Извинявайте, баща ми е зает, мога ли да ви помогна с нещо?

Очите им се срещнаха и Лори видя собствените си черти, отразени върху лицето на другата жена.

— Боже, навън вали като из ведро — продължи жената, — искате ли да влезете вътре.

Вместо тъмната боя на Лори, жената пред нея имаше очите на баща ѝ — ясни и сини.

— Не — каза тя, с нарастваща болка в гърдите. — Трябва да тръгвам. — Заля я вълна на силен срам. — Но все пак благодаря. — Тя се обърна и се отдалечи.

— Ето, стигнахме — съобщи Патрик. — Успяхме. — Той прегърна Лори през раменете, когато стигнаха до руините от старата мелница. Тя преглътна мъчително сълзите, които спомените бяха извикали в очите ѝ.

— А там — продължи той, — е моето село. Няма по-хубаво място от дома, нали?

ГЛАВА 22

Сряда, 13 декември

— Какво става тук? — попита Лили през смях, като вдигна ръка към шала, с който бяха закрили очите ѝ. — Какво правите, защо закривате очите на старата жена?

Джей я въведе внимателно в собствения ѝ апартамент и когато развърза шала и го остави да се смъкне от лицето ѝ, тя отвори очи и се огледа.

Лили не каза нищо.

Моментът се проточи безкрайно — Рейчъл се запита дали не бяха допуснали грешка — бяха влезли в апартамента ѝ без разрешение и го бяха променили. Зак стискаше ръката ѝ в очакване на реакция. Лили гледаше право в банера, който той беше нарисувал.

Очите на Лили се отместиха от банера към доскоро съсипаните стени на кухнята и хола, които сега бяха освежени с нови тапети и боядисани. Погледът ѝ се спусна към пода, където старият линолеум беше заменен с нова настилка, а в хола се виждаше красив нов килим. Когато накрая стигнаха до етажерките, Лили вдигна ръка към устата си.

— О, боже. Мили боже. — Тя прехапа устни в опит да сдържи сълзите си.

Лили погледна отново банера и на лицето ѝ се разля широка усмивка.

— Ти ли го нарисува, синко? — попита тя Зак. Той кимна. Лили протегна ръце и момчето се втурна в прегръдката ѝ. Без да сваля ръце от него, Лили обходи с поглед Рейчъл, Мили, Джей, Шон и Ники. — А всичкото това — продължи тя, като размаха ръка от стените чак до новите възглавници върху дивана. — Вие ли го направихте? — Те закимаха.

— Моят дом. Отново прилича на моя дом. Всичко е готово за Коледа. — Лили се разходи и видя възглавницата змия, която спираше течението. — Ооо — възкликна тя, — точно такава ми трябваше!

— Но това сигурно е струвало... — Тя присви очи обвинително към Джей.

— Дори не помисляй за това — вдигна ръка Джей. — Ти от години се грижиш за всички нас. Поне веднъж ни позволи ние да се погрижим за теб. Това е от всички твои съседи.

Ники пусна музика на стереоуредбата на Лили, а Рейчъл наля лимонада и пенливо вино на всички. Лили седеше на дивана в хола си, оглеждаше възглавниците една по една и разговаряше с Мили за нещата, които тя беше направила.

На вратата се почука и Зак отвори.

— Нали не сме закъснели? — попита Шивон, като влезе и зад нея пристъпи Ейдън.

— Не, разбира се — каза Лили, като им махна да влизат. — Барът е отворен — засмя се тя, посочвайки към Рейчъл.

— Това място изглежда страхотно — обърна се Шивон към Ники, възхитена от жълтия фриз на стените. — Идеята сигурно е твоя и на Мили? Започвам да си мисля, че вие двете трябва да поемете Клуба по изобразително изкуство.

— Браво на вас — похвали жена си Ейдън, когато тя му подаде чаша пенливо вино. — Сигурно ви е коствало доста работа.

— Бяхме цяла бригада — обясни Рейчъл. — Какво е положението в болницата? — попита тя.

— Непроменено — отговори Ейдън. — Почетох на майка малко от онази история, която започна Мили. Но после ми се обади Саймън и трябваше да се справя с проблема. Съобщих на клиента, че закъсняваме с обзавеждането заради повредената доставка и въпреки че проявиха разбиране, никак не се зарадваха. Все пак трябва да предадем обекта за Коледа, така че хората да могат да посрещнат празниците в дома си, но мебелите няма да бъдат доставени — наистина трябва да им дадем някакъв бонус като компенсация.

— Разбирам — каза Рейчъл. — Интересно. Ела тук, искам да ти покажа нещо.

Тя поведе Ейдън към етажерката, която беше изработил Джей. Ейдън прокара ръка по най-горния рафт и погали дървото, като

разглеждаше чекмеджетата и шкафчетата най-долу и кимаше одобрително на безупречната изработка.

— Това е направено на ръка, нали? — попита той.

— Да — потвърди Рейчъл и повика Джей с поглед. Той се доближи, а Ейдън се изправи на крака. — Ето това е човекът, който я изработи.

— Джей — усмихна се изненадано Ейдън. — Готов ли си да поемеш една нова поръчка?

Рейчъл и Ейдън бяха намерили уютна маса в ъгъла на кварталната пицария „При Капели“. Зак и Мили седяха срещу тях.

— Е, какво мислиш? — попита сина си Рейчъл, когато той отхапа парче от американската пица.

— Вкусно е — отговори Зак, като избърса устата си с ръка. — Защо не ядем пица тук всеки ден?

— Хм, така няма да се налага да готвим — каза Рейчъл, като се пресегна да изтрие със салфетка следите от доматен сос, а синът ѝ се отдръпна. — Но мисля, че ще ти омръзне.

— Никога няма да ми омръзне да излизам в Лондон — обади се Мили, подръпвайки едната си обича. След оживлението на партито у Лили момичето беше потънало в лошо настроение. — По-добре е, отколкото да съм погребана жива в Скипли.

Рейчъл вдигна вежди.

— Говоря сериозно — настоя Мили. — Знаеш ли, че можеш да обиколиш селото пеш за половин час? Цялото? Кейт и аз го направихме преди няколко дни. Засякохме времето. За да докажем, че наистина живеем в най-малкото, най-скупното място на света. Огледай се, мамо. В Лондон е толкова по-хубаво. Ники винаги се занимава с яки неща. Тук стават толкова интересни събития — Мили размаха ръка към прозореца, за да посочи потоците хора, които влизаха и излизаха от тай кафенето отсреща. — Ти не виждаш ли? Лори казва, че Лондон е най-добрият град в целия свят — настоя Мили.

— Така ли? — промълви Рейчъл.

— Да, и тя каза, че ако наистина искам да се занимавам с мода, трябва да дойда тук и да натрупам опит като стажантка.

— Ясно. — Рейчъл си спомни дочутия разговор за момчето в Скипли. — Ти често ли разговаряш с Лори, Мили?

— Да, понякога — отговори дъщеря ѝ, като сви рамене. — Пишем си. С нея мога да си говоря. Тя не прилича на другите възрастни, интересува се от същите неща като мен. Ами, да, тя сякаш е по-млада. Забавна е. Не е като теб.

Рейчъл потърси подкрепа от Ейдън, но той беше зает да пише имейли на айфона си, вероятно информираше Саймън за развитието на нещата с мебелите. Забравената пица стоеше в чинията му недоядена.

— Хората тук умеят да се обличат — продължи Мили, като стрелна с очи групичка момичета, които се смееха и си бърбеха на съседната маса, наконтени с шалове и аксесоари, с безупречно направени коси и грим. — Не са като в Скипли, където няма друго, освен бутика на Дорис.

— Мили — процеди строго Рейчъл, — чух достатъчно. Ти не си даваш сметка какъв късмет имаш. Престани да се оплакваш и си дояж пицата.

— Благодаря за подкрепата — каза Рейчъл на мъжа си по пътя към дома. Мили и Зак вървяха десетина крачки пред тях.

— Какво? — попита Ейдън, като откъсна поглед от телефона си. — Каква подкрепа?

— Именно. Ти чу ли изобщо какво каза Мили вътре?

— Нещо за Скипли? — подхвърли Ейдън, все така разсеян. — Трябваше да кажа на Саймън за мебелите на Джей, изпратих му линк към неговия уебсайт, за да обмислим някакъв реалистичен срок.

— Тя мрази Скипли. И на всичкото отгоре явно ме мисли за най-скупната майка в света — която изобщо не може да се мери с Лори.

— Предполагам, че Лори доста младее, нали?

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Рейчъл.

— Искам да кажа, че разбирам защо Мили се разбира добре с нея, възхищава ѝ се и така нататък. Освен това ги свързва увлечението по модата.

Рейчъл не обърна внимание на думите му.

— Има някакво момче — каза тя, — в живота на Мили се е появил някой — чух я да споделя с Ники. Чудя се дали не се държи

странно тъкмо заради това.

— Момче? — повтори Ейдън.

— Да. — Телефонът на Ейдън иззвъня в джоба му и той го извади, за да се обади. Рейчъл въздъхна.

— Здравей, Саймън — да, ти какво мислиш? Изпипани са до съвършенство. Мислех си, че ако им предложим няколко красиви мебели по поръчка, те ще преглътнат забавянето. Джей каза, че може да ги изработи доста бързо...

* * *

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Carter@yahoo.com

Здравей, Картър,

Мислих много върху това, което ми каза, и съжалявам, ако съм те обидила. Не си падам по никой от приятелите на Ники, честна дума! Май се държах глупаво, като ти написах онова съобщение. Трябваше да се досетя, че ти може да го изтълкуваш погрешно. Но аз не си мисля за никой друг, освен за теб. Ето номера на мобилния ми телефон: 07834 384 347.

Надявам се, че си добре.

Мили х

* * *

На следващия ден, четвъртък, Рейчъл заля няколко лъжици зърнена закуска с половин чаша прясно мляко и приготви кана силно кафе. После включи радиото в кухнята и усили звука.

— Остават десет дни за пазаруване преди Коледа — бодро съобщи водещият. — Вие готови ли сте за празника? — Рейчъл си наля чаша кафе и седна до сина си. — А сега, за да се настроите, ще ви пусна една песен на Слейд...

— Ние кога ще се приберем вкъщи, мамо? — попита Зак, като загреба с лъжицата. Рейчъл знаеше, че трябваше да очаква този въпрос, но когато момчето я погледна с широко отворени очи, сърцето ѝ се сви. — Вече е почти Коледа, нали?

Тя се замисли какво щяха да правят, ако бяха в Скипли — вече щяха да са купили коледната елха и щяха да я украсяват заедно, като истинско семейство.

— На теб тук ти харесва, нали? — подхвърли Рейчъл, като отпи глътка кафе и се опита да разведри атмосферата. — Освен това още не сме отишли да видим динозаврите.

— Харесва ми — каза Зак. — И май искам да видя динозаврите. Но си нямаме коледна елха. Никак не прилича на Коледа.

— Знам, миличък — каза Рейчъл, като докосна ръката му. — Съжалявам. Зная, че не е както друг път. Ще се приберем у дома веднага щом можем. Но сега баба Беа има нужда от нас тук.

Някой потропа на входната врата и Рейчъл стана да отвори, като целуна Зак по главата. Тя отвори вратата и видя младеж от някаква фирма за доставки, който носеше цял сноп сребристи балони, пълни с хелий.

— Балони за вас — заяви той с усмивка, като размаха електронния си бележник към Рейчъл. — Бихте ли се подписали, ако обичате.

— О, не — каза тя с учудена усмивка. — Тоест, да, разбира се, мога да се подпиша, но те не са за мен — сигурно са за свекърва ми.

Тя се подписа и върна бележника на младежа. Той го взе и провери в клипборда си.

— Тук пише „За Мили“.

— Мили?

— Да, така пише. — Весела Коледа — добави той, като ѝ подаде връзката сребристи балони.

— Благодаря, подобно.

Объркана, Рейчъл отнесе балоните в стаята на дъщеря си. Припомни си отново дочутия разговор между Мили и Ники. В живота на дъщеря ѝ имаше „някой“, за когото тя не им казваше. И балоните бяха доказателството. Тя се опита да си спомни имената, които беше споменавала Мили, момчетата в новото ѝ училище — но не се сети за никого.

Мили отвори вратата — беше още сънena.

— Балони — отбеляза тя с озадачен поглед.

— За теб са — каза Рейчъл и ѝ ги подаде. Балоните заподскачаха към тавана и Мили потърси бележка сред панделките. Накрая намери малкия пощенски плик и го отвори, за да прочете бележката вътре.

— От кого са? — попита Рейчъл.

— От никого — отговори Мили.

— От никого? — повтори Рейчъл.

— Какво искаш, мамо? — сопна се Мили. — Трябва ли да си вреш носа навсякъде?

Рейчъл почувства как в гърдите ѝ се надига гореща вълна. Гневът и обидата се бореха за надмощие.

— Навремето ти споделяше с мен, Мили — процеди тя. — Знам, че имаш нужда от собствено пространство, но трябва ли да ме режеш постоянно?

— Това не е твоя работа — изсъска Мили, като затръшна вратата в лицето на Рейчъл.

Мили, хареса ли ти изненадата?

К. х

Да, благодаря. Х

Подател: Carter@yahoo.com

Получател: Millypede@gmail.com

Доста кратък есемес — може би имейлът беше за предпочитане... Кога се прибираш тук? Искам да те видя на Коледа.

Картър

* * *

Ейдън беше под душа. Рейчъл седна на леглото и извади сгънатата си пижама изпод възглавницата. Тя свали машинално накитите си и се съблече, като хвърли дрехите в коша за пране и облече пижамата си. Свали диадемата и разпусна косата си, разреса я енергично и намаза лицето си с нощен крем. Замисли се за тона, с който ѝ бе говорила Мили. Все още я болеше. Дали не беше прекрачила границата? Трябваше ли да дава на Мили повече свобода? Без страничния поглед на Ейдън тя губеше трезва преценка.

Може би една-две глави от някой роман щяха да я приспят. Рейчъл прегледа библиотеката на Лори: „Великият Гетсби“ и „Винаги в същия ден“ се задушаваша сред годишните броеве на „Вог“ и книги за история на изкуството. И тогава забеляза една орфана книжка с меки корици, легнала хоризонтално върху другите книги и набутана до стената, несъвместима с минималистичния стил на Лори — „Ездачи“ на Джили Купър. Рейчъл я взе от рафта, усмихвайки се. Двете с Лори трябва да са били на петнайсет, горе-долу на възрастта на Мили, когато я бяха прочели — достатъчно големи, за да разбират, но достатъчно млади, за да се кикотят на еротичните сцени. Лори я беше намерила в библиотеката на майка си и я беше донесла в училище, заливайки се от смях заради корицата — жена в тесен бял брич, с мъжка ръка върху бедрото. Рейчъл беше убедена, че това тук е същият екземпляр — Лори го беше запазила. Двете се промъкваха в дамската тоалетна в училище и четяха еротичните пасажки. Дали не си бяха водили и бележки от вътрешната страна на корицата?

Шумът от течаща вода секна. Рейчъл разгърна корицата — те не само бяха подгъвали ъгълчетата на страниците, а бяха оценявали сексуалните сцени с бал от едно до десет. Тя си спомни как металните врати на съседните тоалетни се бяха отваряли и затваряли шумно, докато те стояха заключени в тяхната и четяха.

Рейчъл запрелиства страниците, заливана от топла носталгия при гледката на подчертаните изречения. Когато стигна до последната страница, тя видя бял плик. Когато понечи да го вземе, вратата на банята се отвори и тя побърза да набута книгата обратно на етажерката. Почувства се като непослушна ученичка. Докато се опитваше да върне книгата на старото ѝ място, пликът отвътре падна на пода.

Рейчъл се наведе да го вдигне от килима. Лилаво мастило и нарисувани сърчица покриваха задната му страна, а когато го обърна, тя веднага позна юношеския заоблен почерк на Лори, с малки кръгчета върху и-тата. Дъхът ѝ секна, когато прочете името на получателя: Ейдън.

Рейчъл лежеше до Ейдън в мрака, сърцето ѝ препускаше лудо, докато накрая чу как дишането му стана дълбоко и равномерно. Бавно, тя повдигна завивката, измъкна се от леглото и се промъкна до библиотеката. Посегна и взе плика, който беше скрила набързо.

Отиде в кухнята, където можеше да го прочете на светло. Когато видя отново името на Ейдън, тя се опита да се убеди, че сигурно имаше някакво невинно обяснение.

Рейчъл отвори плика и извади писмото, два разграфени листа А4, изписани с тийнейджърския почерк на Лори. Беше ѝ толкова познат, колкото нейния собствен: Рейчъл беше получавала десетки бележки и „тайнствени“ картички за Свети Валентин, изписани със същия прилежен, заоблен почерк, често със същото лилаво мастило. Очите ѝ пробягаха по думите — и стаената надежда, че сигурно беше направила прибързани изводи, се стопи безследно.

Здравей, Ейдън, зачете Рейчъл.

В час по география съм и ти седиш точно пред мен. Господин Евънс току-що ти се скара, задето се закачате с Брандън и драскате по чиновете. Ти се обърна и ме погледна в очите, и ми се усмихна. Обичам усмивката ти. Тя озарява целия ми ден. Виждам колко много искаш да останеш насаме с мен, и да ти кажа, аз искам същото — ти седиш толкова близо, че почти мога да те докосна, но в тази класна стая не можем да направим нищо — и това ме побърква.

Рейчъл отчаяно искаше да можеше да спре да чете — сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Но не можеше да остави писмото. Трябваше да го дочете докрай.

Но остава само един ден до уикенда и ще те видя на купона в къщата на Сали. Ще можем да се измъкнем, да си намерим някое тайно място. Нямам търпение да бъда с теб...

Ето че беше стигнала до края, с подписа на Лори и цял ред сърчица и целувки.

Заше метена, Рейчъл остави писмото и плика върху плота, после седна до кухненската маса. През мъглата, която се беше спуснала в ума ѝ, тя се опита да осмисли току-що прочетеното, като се мъчеше да проумее какво и кога се бе случило. Дали Лори и Ейдън са били заедно преди той да стане гадже на Рейчъл — или, умът ѝ препусна и тя прехапа устни — Ейдън беше поддържал връзка с двете едновременно?

Рейчъл се бореше да овладее емоциите си. Тя и Ейдън имаха брак, две обичани деца — и каквото и да се беше случило с Лори, то беше станало преди повече от двайсет години, напомни си тя. Истината беше бракът на Рейчъл и Ейдън, а не юношеският копнеж в писмото. Но както и да го погледнеше, двама души, на които бе имала най-голямо доверие, я бяха излъгали и тя се чувстваше безкрайно предадена. Заляха я спомени — купоните, на които ходеше Лори и където нейните родители не я пускаха — кръжокът по география, който посещаваха Лори и Ейдън. Рейчъл си спомни как, малко преди матурите, Ейдън и Лори се бяха върнали от някаква училищна екскурзия в Уелс, и двамата пълни с истории — дали са били гаджета по онова време?

Писмото промени всичко онова, което Рейчъл бе приемала за даденост. Ейдън беше споменавал неведнъж колко добре изглежда Лори, нали? Колко стилна и красива беше тя? И че двамата бяха прекарвали последната вечер в Скипли сами... Всъщност той не ѝ беше разказал почти нищичко за онази вечер.

Накрая, все още с объркани мисли, Рейчъл се насили да се върне в леглото. Тя мушна плика в книгата, където го беше намерила, и погледна съпруга си — гърдите му се надигаха и спускаха леко в съня му. Имайки предвид състоянието на Беа, как би могла да му устрои скандал заради току-що прочетеното? Трябваше да се опита да забрави

писмото, поне засега. Но, помисли си Рейчъл, като легна до него — чувствайки непозната дистанция от мъжа, когото обичаше — мисълта за Ейдън с друга жена, не която и да е жена, а Лори — беше почти непоносима.

* * *

Не ми отговаряш — отново? Започва да ми писва, Мили... Трябва да поговорим на четири очи. Не ме разигравай. Иначе ще разкажа на всички колко пари струваш — мога да го направя съвсем лесно.

К.

ГЛАВА 23

Петък, 15 декември

Лори прегледа съдържанието на куфара си за нещо подходящо за партито у Даяна. Патрик щеше да бъде там — а тя беше прекарала толкова много време да гази в калта на разходката онзи ден. Трябваше да компенсира щетите с особено бляскава визия тази вечер.

Повечето от нейните градски дрехи изглеждаха не на място в Скипли. Но Лори си спомни, че беше донесла един тоалет за неочаквани партита. Беше рокля в цвят бордо, с миниатюрни камъчета покрай дълбокото остро деколте. Тя обу чорапогащник в телесен цвят и чифт елегантни обувки с безумно високи токчета. Да ги постави в багажа си беше нещо като заклинание за късмет — но тази вечер щяха да ѝ свършат работа.

Лори нямаше търпение да види отново Патрик. Те бяха разговаряли няколко пъти по телефона след разходката в сряда. Главата и сърцето ѝ бяха в конфликт — сърцето ѝ казваше да се впусне през глава, да му се довери, но главата ѝ диктуваше да не бърза, поне този път, да опознае Патрик, преди да направи следващата стъпка. Макар да се беше преструвала на няколко пъти на авантюристка, в действителност нея никак не я биваше в свалките за една нощ. Усещането за празнота, когато не ти се обаждат на другия ден, мигновено отлитащата близост — тя ги познаваше и не искаше да ги преживява отново.

Лори приглади с четка елегантната си прическа и бретон, докато косата ѝ легна съвършено гладка и права. Беше почти готова — но нещо липсваше. Тя огледа тоалетката на Рейчъл за някакви накити и намери чифт дълги висящи сребърни обици в една дървена кутийка. Рейчъл не би имала нищо против, помисли си тя, като ги постави в дупките на ушите си. Двете открай време си бяха разменяли вещите в училище — беше като да имаш два различни гардероба.

Лори изтегли две плътни дъги с течна очна линия и след това нанесе спирала върху гъстите си мигли. Отстъпи крачка назад и се

погледна в голямото огледало. Не беше зле. Тя се усмихна.

В кухнята намери чинията с джинджифилови курабийки във формата на Дядо Коледа, които беше приготвила предишната вечер. Тази седмица, с няколко свободни вечери, които се очертаваха поради удължения престой в Скипли, Лори се беше потопила в предизвикателството да приготвя по едно блюдо на ден от „Книгата на Беа“. Тя установи, че печенето на сладкиши беше идеалното занимание, когато огънят в камината гореше и от стереоуредбата звучаха коледни мелодии. Странно — години наред тя се беше убеждавала, че се нуждае от безкрайни развлечения, партита, работа, пътувания — защото само те я правеха щастлива. Но това изобщо не беше вярно. Сама вкъщи, заобиколена от тишина и спокойствие, и с достатъчно време за нещата, които обичаше, Лори се чувстваше умиротворена и доволна.

Кухнята бързо се изпълваше със звезди и шоколадови венци, а тя дори бе успяла да приготви коледно пънче — след като омаза себе си и цялата кухня с шоколад. Лори от дете се изприщваше от шоколад, но облиза купата, обзета от блажен непукизъм — нали за тази цел е измислен коректорът, каза си тя. Постави няколко джинджифилови курабии в един целофанов плик и го завърза с червена панделка, за да ги поднесе на Даяна, заедно с бутилка „Бейлис“.

Готова съм за моето първо парти за сезона, помисли си Лори.

Свещи в стъклени буркани осветяваха пътеката до входната врата на Даяна, а окаченият коледен венец проблясваше с малки червени лампички. Щом Лори закричи по алеята с потропване на високите си токчета, Даяна отвори вратата.

— Здравей! — извика тя, посрещайки гостенката си с чаша шампанско. Лори пое питието с признателност и целуна домакията.

Още с първата стъпка вътре Лори усети характерния топъл коледен аромат на канела и борови иглички. Тя се огледа и ахна възхитена. Стълбището беше украсено с гирлянда от бодлива зеленика и червени лампички, същите като венеца на вратата. Ленти златист воал украсяваха камината, а в хола и коридора бяха поставени кашпи с декоративни клонки и миниатюрни лампички. Домът на Даяна изглеждаше невероятно красив.

Масата в хола беше отрупана с подноси с увити в бекон наденички, мини йоркширски пудинги с говеждо и хрян, блини с пушена съомга и сирене крема. Лори видя Джойс в ъгъла и се насочи към нея. Джойс беше облякла преправената и освежена блуза, макар че се беше накиприла с диадема от станиол, която малко компрометираще стилния тоалет. Лори се усмихна и посочи блузата.

— Отива ти — каза тя.

— Много ми харесва панделката, която ти й приши — довери Джойс, като наведе поглед и подръпна панделката. — Чувствам се като принцеса.

— Впечатляващи приготовления — отбеляза Лори, оглеждайки подносите с храна. Джойс се засмя.

— Нашата Даяна не прави нищо половинчато — каза тя. — При това е поканила половината село. — Лори се огледа и видя, че стаята беше почти пълна: тя разпозна няколко лица и видя Бен от кафенето да пълни чинията си с мини рулца с наденички. Огледа се да потърси Патрик.

— Хубава традиция — отбеляза Лори. — Да се правят такива празненства.

— О, нищо подобно — призна Джойс, като междувременно Даяна дойде при тях и допълни чашите им с шампанско. Джойс се обърна към домакията. — Даяна никога не е правила подобно парти, нали, скъпа?

— За пръв път ми е. — Тя се усмихна. — Но е доста забавно, нали?

— Никога не съм правила нещо подобно, когато той беше тук. — Даяна изплези език, направи физиономия и се разсмя. — Затова сега реших да се възползвам от възможността.

— Да пием за новото начало и хубавите купони — вдигна тост Лори.

— Ето, за това си заслужава да пием — съгласи се Даяна и чукна чашата си в техните.

Лори погледна племенниците на Даяна, които тичаха из къщата и се състезаваха с малки колички по всички възможни равни повърхности. В ъгъла на хола домакията беше подредила малка маса с материали за изработване на поздравителни картички и хартиени

гирлянди. Някои от по-големите деца бяха там, погълнати да рисуват и лепят апликации.

— Ти ли си модната дизайнерка? — Лори подскочи от изненада и се обърна, озовавайки се срещу възрастен мъж в костюм от туид, който се беше присъединил към тяхната групичка.

— Точно така — потвърди тя.

— Постоянно слушам за теб — засмя се той. — Жена ми Сандра не спира да говори за модното ревю, което устройвате утре вечер. Порасна й работата, откакто стана манекенка, и сега ме кара аз да приготвям чая. Ти преобърна живота ни.

— Вкусно — каза Патрик, отхапвайки от горещия плодов пай, преди Даяна или Лори да могат да го спрат. Ръката му се стрелна право към устата. — Боже, как пари — изсъска той през смях. — Мисля, че си изгорих езика. Но нищо, заслужаваше си.

Патрик беше пристигнал малко след осем часа. Той последва Лори в хола и когато спряха, за да поговорят с няколко жени доброволки, Патрик постави ръка на кръста на Лори. Тя не очакваше подобна проява на близост, но й стана приятно. Когато дамите се извиниха и се насочиха към бюфета, Патрик я придърпа още по-близо и я притисна лекичко.

— Тази вечер изглеждаш абсолютно неустоима — прошепна в ухото ѝ с дрезгав глас той.

Лори се запита още колко ще може да издържи. Къщата — и нейното голямо, удобно, топло, празно двойно легло бяха само на няколко метра. Тя отпи глътка греяно вино и си представи за миг какво би било — да почувства ръцете му върху себе си, да види тялото, на което се възхищаваше и отгатваше под дрехите. Напрежението между тях растеше с всяка нова среща, а Лори беше само човек — когато Патрик ѝ говореше по този начин, краката ѝ омекваха...

Тя се извини и отиде в банята. Парното не се отразяваше добре на косата ѝ — затова тя си беше донесла специален серум, за да я приглади. Когато се насочи към стълбите, Бен я настигна.

Лори му се усмихна, след това се заизкачва към банята на горния етаж.

— Ти си Лори, нали? — каза момчето с усмивка. Те бяха разговаряли само веднъж, непосредствено след пристигането ѝ, но тогава той беше проявил дружелюбност в момент, когато тя беше имала нужда от това.

— Здравей, Бен — каза тя, като стъпи на първото стъпало.

— Много си хубава.

— Благодаря — отговори учтиво Лори.

— Ти... — започна той. — Патрик ли е твоят приятел? — попита Бен. Лори се поколеба. Тя самата не знаеше какъв е отговорът, но беше доста сигурна, че не желае да разпространява тази новина посредством съседските клюки.

— Не ти влиза в супата — шеговито подхвърли тя.

— Не, аз просто... не, нищо. Всъщност аз не го познавам — сви рамене Бен.

— Добре — процеди Лори, намръщена, опитвайки се да разгадае изражението на момчето. — Остави ме мен. Ти кого ще заведеш под елхата, Бен? Има ли момичета на хоризонта?

— Не — призна той, като сведе поглед засрамен.

— Аха! — възкликна Лори. — Ясна е работата. Коя е тя? — попита шепнешком тя. — Хайде, на мен можеш да кажеш.

— Добре — склони Бен. — Но нали обещаващ, че няма да се раздрънкаш?

— Обещавам — каза Лори и кръстоса пръсти зад гърба си.

— Казва се Мили.

ГЛАВА 24

Събота, 16 декември

Лори, с чукче в ръка, беше готова да започне аукциона. Очите ѝ обходиха тълпата. Тя подозираще, че светският живот в Скипли е съвсем ограничен и изобщо не очакваше подобно нещо. Общинският център се пръскаше по шевовете. Тя забеляза Патрик в тълпата, още по-красив от обикновено в тъмносиния си пуловер с остро деколте. Той ѝ намигна. Лори не знаеше как беше успяла да устои на изкушението да спи с него след партито у Даяна. Но сега, помисли си тя, беше чакала вече достатъчно дълго. Да, тази вечер беше идеална. Тази вечер тя щеше да го направи.

Жените се бяха потрудили много, за да подготвят всичко навреме — подреждането на подиума и сцената с червени завеси, фолио и коледни лампички, приготвяне на напитки за малкия бюфет или тропосване в последния момент — не се бяха спрели пред нищо, за да направят събитието специално. Дори когато трябваше да се тропосват подгъви сутринта, няколко часа преди началото на ревюто, те се бяха мобилизирали — и сега общинският център беше напълно готов за аукциона.

Джойс излезе първа на импровизираната котешка пътека — демонстрирайки коктейла рокля с дълъг ръкав и сребристи декорации, преминавайки по подиума така, сякаш цял живот небе правила нищо друго. Някои от жените се бяха притеснили, но Джойс — тя беше доказала, че на 68 години, след като беше прекарала живота си като кротка домакиня, е готова за нейните петнайсет минути слава.

От тълпата се понесоха одобрителни свиркания. Лори видя няколко познати лица от селото и партито на Даяна — там беше съпругът на Сандра, жената от пекарната, Грейъм от пъба, Бен и Анди, управителят на приюта за бездомни.

— Кой ще даде 40 лири? — попита Лори, като посочи Джойс на подиума, — за тази елегантна рокля?

Една полицайка, съдейки по униформата, вдигна ръка.

— Петдесет лири?

Жената от пекарната вдигна ръка.

— Шейсет лири?

Отвсякъде се вдигаха ръце, но полицайката единствена остана в наддаването до 120 лири.

— Роклята е продадена на прекрасната униформена дама — обяви Лори, като удари с чукчето. Тя не искаше да прибързва с изводите, но при тази скорост, щяха да наберат средства за благотворителната коледна вечеря за нула време.

Даяна беше следващият модел. Лори я видя да се готви за излизането си, подръпвайки смутено косата си, и ѝ намигна. Даяна излезе на подиума. Носеше черна коктейлна рокля с презрамки, с яркочервен копринен кант върху бюстието и вталено червено сако. Резултатът беше зашеметяващ — сепъл, смел и много секси тоалет. След първите няколко плахи стъпки по котешката пътечка, двама местни мъже зяпнаха Даяна с отворена уста. А Греъм я съзерцаваше с нескрито обожание. Музиката създаваше настроение и увереността на Даяна постепенно нарастваше — тя се завъртя в края на импровизирания подиум и зрителите изреваха одобрително.

— Даяна, имаме почти четиристотин лири само от кутията за дарения на входа — възкликна Лори, пресмятайки постъпленията — и почти осемстотин лири от роклите и саката, които продадохме на наддаването. Не е зле за една вечер! — Двете жени се поздравиха с плясване на дланите, макар че Даяна изглеждаше малко стресната.

Изпитото шампанско и обикновено вино беше развързало кесиите и залозите бяха скочили. Сакото, което беше демонстрирала Даяна, се продаде за 80 лири, а тоалетът на Пам, официална рокля с къси паднали ръкави и елегантна декорация от пайети, продадоха за 150 лири. Сега, когато посетителите най-сетне си бяха тръгнали, повечето насочвайки се към пъба на Греъм, Лори и Даяна можаха да преброят спечелените пари.

— Анди много ще се зарадва — каза Даяна. После, с лукаво изражение, тя продължи: — Тази вечер се случи още едно интересно нещо. — Лори повдигна въпросително вежди. — Получих един

телефонен номер — призна Даяна и ѝ подаде визитката на Греъм от пъба.

— Греъм — отбеляза одобрително Лори. — Браво. Но я остави тази работа с телефона, защо да не отидем направо там? Аз обещах на момичетата да се видим в кръчмата, пък и Патрик ще бъде там.

— Аз обикновено не ходя в пъба — заяви Даяна, като сбърчи нос, сякаш самата мисъл за кръчмата я караше да се чувства неудобно.

Лори я изглежда строго.

— Точно така — отбеляза това. — Ти обикновено по цял ден се разхождаш по модните подиуми, нали?

Даяна не можеше да отрече — несъмнено към този момент излизането от зоната на комфорта ѝ се беше отразило добре. Просто се нуждаеше от малко повече насърчения.

— Хайде — подкани я Лори, като допълни чашата е останалото пенливо вино на бара. — С идването си тук аз преобърнах живота си наопаки и съм много доволна, че го направих. Изпий това и да тръгваме.

Лори и Даяна чуха песните още преди да могат да видят очертанията на пъба. Мелодията напомняше на някакво пиянско хорово изпълнение на „Миналата Коледа“, но вместо да разколебае Даяна, тя сякаш я привлече като магнит. Тя вече си тананикаше.

— Не съм излизала, откакто Ричард си тръгна — призна тя. — Нямам предвид такова излизане, в пъба. Той винаги казваше, че пъбовете са проява на лош вкус — представяш ли си? — процеди през зъби. — От устата на мъж, който в този момент купонясва на Ибиса?

Лори се уви по-плътно в палтото си и ускори крачка към топлия пъб. Температурата тук постоянно падаше, а снегът не спираше да се сипе на парцали.

Когато отвориха вратата на кръчмата, жените вътре ги посрещнаха с радостни възгласи.

— Нашият топмодел — извика Пам, като вдигна чаша в поздрав към Даяна. — И за жената, благодарение на която се случи това — добави тя, като кимна към Лори.

Лори почувства как в гърдите ѝ запламтя някаква жарава. Беше положила къртовски труд, беше се превивала над шевната машина до късно през нощта, но си струваше. Тя поръча напитки за себе си и Даяна, която разговаряше с другите, и се огледа да види Патрик.

Забеляза го в другия край на пъба, потънал в разговор с две жени в ъгъла — той улови нейния поглед и ѝ помахаше.

Лори занесе на Даяна питието ѝ. Тя и Греъм вече разговаряха увлечено, а Даяна изглеждаше спокойна и щастлива. Овчарското куче Гаджет стоеше до тях, с плюшени еленови рога на главата, които се опитваше да свали с лапа, докато Алфи ги лаеше сърдито. Стопаните на двете кучета ги гледаха и се смееха.

Лори се насочи към Патрик.

— Здравей — каза тя, като плъзна ръка на кръста му.

— Здравей, хубавице — прошепна Патрик, като прекъсна разговора си и я прегърна. — Поздравления. — Той я притегли към себе си и я целуна за поздрав.

— Благодаря — промълви Лори. Беше ѝ толкова хубаво да бъде до него сред — всичките тези хора. — Слушай — прошепна му тя на ухото, — питам се дали си свободен да ми помогнеш да отпразнувам успеха довечера... на едно частно парти в къщата?

Патрик се усмихна. Лори се зарадва, че реши да направи първата стъпка и да го покани — идеята най-сетне да прекара нощта с него ѝ изглеждаше уместна.

Той се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— С удоволствие. Имам чувството, че тази вечер получих всичките си коледни подаръци.

Лори се засмя и стисна ръката му. После отпи от питието си и виждайки мобилния телефон върху масата, се сети нещо. По дяволите — преди два дни беше получила есемес от Рейчъл и беше запланувала да ѝ се обади. След това се увлече в планирането на аукциона и напълно забрави за намерението си. Лори отвори чантата си, за да извади айфона си, но беше взела само портмонето и ключовете си.

— Патрик — каза тя. — Може ли да ползвам телефона ти за момент? Явно съм забравила моя вкъщи. Трябва да проведе един разговор.

Той ѝ подаде айфона си.

— Разбира се, скъпа, заповядай.

Лори се запромъква през навалищата към прозореца, където щеше да има по-добро покритие. Когато понечи да набере номера на Рейчъл, който от години знаеше наизуст, смартфонът оповести за

получено ново съобщение, което се появи на екрана. Лори видя първата дума: „Здравей.“

Тя не биваше да го чете. Разбира се, че не трябваше. Това беше лично съобщение за Патрик. И Лори нямаше абсолютно никакво право да...

Твърде късно. Целият първи ред на есемеса се показва и Лори не можеше да не го види.

Извинявай, че не ти писах по-рано. И аз искам да се видим.

Лори почувства прилив на ревност. Опита се да се овладее — не биваше да прави прибързани заключения. Това можеше да е някой колега, приятел, брат му.

Тя щеше да се обади на Рейчъл и... не, Лори не можеше да игнорира съобщението, не и сега, когато вече беше прочела част от него. Тя трябваше да успокои страховете си. Щеше да прочете съобщението докрай и после да обясни на Патрик, че го е отворила неволно. Човек лесно можеше да отвори излезлия върху екрана есемес, без да иска. Тя пое дълбоко дъх и след като се убеди, че Патрик беше погълнат в разговор, докосна малката синя кутийка и зачете.

На Бъдни вечер обикновено съм със семейството ми, но ще се опитам да се измъкна, поне за малко.

М. х

Лори се намръщи. Бъдни вечер? М с целувка накрая? Нима в момента Патрик си уреждаше срещи с друга жена, когато Лори вече щеше да си е заминала? В гърдите ѝ се надигна вълна на шок и възмущение.

След това тя погледна името на подателя. Как не се беше сетила по-рано: Мили.

В този съкрушителен миг истината се стовари върху нея.

Лори прекоси бара. Стори ѝ се по-задушен и по-претъпкан от преди, зави ѝ се свят. Патрик носеше греяно вино на две възрастни дами, които се смееха сърдечно. Той я погледна и ѝ намигна.

Лори му върна телефона, без да каже дума. Коледните мелодии се носеха със звън и ритъм. Лори се напрягаше да диша нормално, имаше нужда да излезе навън за глътка чист въздух. Тя взе палтото си от закачалката и понечи да излезе, но в този момент Патрик я хвана за лакътя.

— Тръгваш ли? — попита той.

Лори дори не искаше да го поглежда. Припомняйки си имейлите на Мили и спомняйки си съветите, които ѝ беше дала, се почувства зле — даде си сметка, че донякъде беше отговорна за случилото се. Тя се обърна и си запроправя път между празнуващите хора. Патрик тръгна след нея към изхода и когато Лори стигна до вратата, тя чувства присъствието му зад гърба си. Патрик постави ръка върху нейната.

— Лори — прошепна той. — Чакай.

— Не ме докосвай — изсъска тя, като се изплъзна от хватката му и излезе навън.

Там имаше дървени маси и столове, скупчени върху заснежената трева в градината. Лори вдиша дълбоко студения въздух и се помъчи да успокои препускащите си мисли. Патрик се доближи до нея и я улови за ръката.

— Какво става, Лори? — попита той, като я обърна с лице към себе си. — Какъв е проблемът? Наистина ли смяташе да излезеш и да ме оставиш сам?

— Патрик — процеди Лори, обзета от ярост. — Кажи ми нещо. — Виеше ѝ се свят.

Адреналинът бушуваше във вените ѝ и като пое дълбоко дъх, тя заговори. Трябваше да узнае истината.

— Мили Мъри — произнесе тя. — Това име говори ли ти нещо?

— Мили... — повтори Патрик и поклати глава. — Не.

— Наистина ли? — попита Лори. Той понечи да докосне косата ѝ и тя долови познатата миризма на одеколона му.

— Да, наистина. Сега може ли да влезем отново вътре, моля? — прошепна Патрик. — Тук е кучешки студ.

— Напълно сигурен ли си?

Лори погледна Патрик отново. Този красив млад мъж с искрящи очи и чудесно прилягащи дънки — който се беше държал толкова мило с нея. Дали наистина го познаваше?

— Хубаво момиче — продължи тя, — високо, с тъмноредвена коса.

Патрик сви рамене, но погледът му не трепна.

— Не се сещам.

Лори вече знаеше, че трябваше да стигне докрай. Тя се ожесточи в решимостта си.

— О, но ти би запомнил такова момиче, нали, Патрик?

— Виж, сигурен съм — настоя той, вече подразнен, — не познавам никаква Мили. Какво е това, Лори? Какво ти става?

— Работата е там — заяви Лори, с цялата си увереност, — че не ти вярвам, Патрик.

Мълчанието увисна между тях. След дълга пауза той не издържа и заговори.

— Добре, де — каза Патрик, — сега, като отвори дума за това, май се сещам, че може да съм се запознавал с някаква Мили. Това момиче живее някъде тук, нали? Сигурно съм я виждал някъде — Скипли е малко селце.

— Виждал си я някъде? — повтори Лори, повишавайки глас под напора на бушувания гняв. — Или си й пращал есемеси и си я канил на срещи? Защото има известна разлика, Патрик.

Той се поколеба, след това заговори отново.

— Добре, виж, да, познавам я — призна той, като вдигна ръце, сякаш за да се защити. — Разговарял съм с нея. Но тя е само някакво хлапе, Лори. Тя няма нищо общо с нашите отношения. Така де, нищо не се е случило.

— Тук си прав, тя е още дете — каза Лори, — тя е на петнайсет години, Патрик — продължи тя, а стомахът ѝ се сви, докато изричаше тези думи. — И ако нищо не се е случило, то не е защото ти не си се опитал, доколкото чувам.

— О, боже — възкликна той, вдигайки ръка към челото си. — Я стига, аз я срещнах в кръчмата — заяви той. — Уф, тя изглежда много по-възрастна. Мислех си, че е на осемнайсет години или нещо такова. Виж, Лори, бях объркан — настоя Патрик. — Виждал съм Мили наоколо, но съм разговарял с нея само веднъж, още преди ти да се

появиш тук. След като те опознах, аз разбрах, че това между нас е нещо много по-голямо. Но не исках да нараня Мили, затова исках да скъсам с нея полекичка, като казах, че все пак ще се видим да пийнем по нещо, когато тя се върне тук. Само ти ме интересуваш. Това с Мили няма никаква връзка с нещата между нас двамата. — Той посегна да я докосне по рамото. Лори се отдръпна и ръката му увисна във въздуха.

— Има връзка, и още как — изрева тя.

— Стига, Лори — удари го на молба Патрик, — аз наистина те харесвам. — Лори отстъпи още няколко крачки назад. — Само теб искам. Хайде да отидем у нас.

— Как не! — възкликна Лори, завъртя очи и се засмя презрително. — Имам малко повече уважение към себе си и към моята кръщелница. Защото Мили е моя кръщелница, Патрик. Да дойда у вас, а... — тя се изсмя саркастично. — Имам по-добра идея — да сигнализирам полицията за потенциален педофил.

Лицето на Патрик помръкна и той заприлича на дете, заловено да върши някаква пакост.

Лори се наведе към него.

— Я ми кажи, имаше ли нещо вярно в твоята история? — попита тя. — Всичките онези приказки за брат ти, за семейството ти?

— Да, разбира се — тросна се той, забил поглед в краката си.

— Не ти вярвам, Патрик — процеди Лори и се срита наум, задето се беше вързала на лъжите му. — Мили заслужава нещо много, много по-добро. Да не си посмял да я доближиш отново. Иначе ще те издам на полицията. Можеш да бъдеш сигурен.

Лори обърна гръб на Патрик и закрачи към къщата през дебелиите преспи, мислейки единствено за телефонния разговор, който трябваше да проведе незабавно.

ГЛАВА 25

Събота, 16 декември

Минаваше полунощ, когато Рейчъл видя номера на домашния им телефон в къщата да премигва върху екранчето на джиесема ѝ. Тя натисна червения бутон и прекъсна повикването.

Но макар да лежеше притихнал върху масичката в хола, джиесемът продължи да я притеснява. Тя инстинктивно усещаше, че позвъняването ще се повтори.

Няколко минути по-късно телефонът завибрира настойчиво.

— Няма ли да отговориш? — попита Ейдън, виждайки святкащия екран.

В ума ѝ нахлуха мисли — и образи, всички онези ужасни образи на Ейдън и Лори. Рейчъл се беше опитала да продължи живота си постарому, но сега гневът и объркването изплуваха на повърхността и чувствата се завърнаха с още по-голяма сила.

Без да откъсва поглед от мобилния телефон, Рейчъл осъзна, че трябва да чуе истината. Тя стана, взе джиесема и отиде в спалнята, далеч от Ейдън и гърмящия телевизор, като затвори вратата зад себе си. Този път тя се обади.

— Рейчъл — прозвуча гласът на Лори. Каза го най-спокойно, помисли си Рейчъл. Нехаеща, че беше сринала до основи света на приятелката си.

— Да — каза равнодушно тя.

— Здравей. Слушай — започна Лори, вече по-развълнувана от преди. — Трябва да поговорим за нещо, важно е.

— О, така ли? — подхвърли Рейчъл, като се постара да се овладее и да не издаде треперенето на гласа си. — Ами, знаеш ли какво? Аз също искам да те попитам нещо.

— Така ли?

— Да. — Рейчъл седна на ръба на леглото. Трябваше да овладее нервите си. Трябваше да попита — иначе никога нямаше да узнае

истината. Тя пое дълбоко въздух и заговори. — Лори, намерих една бележка, която си написала в гимназията.

— Бележка?

— До Ейдън. — Рейчъл положи неимоверни усилия да продължи. — Намерих я в спалнята ти. Изпадна от една от твоите книги.

— О, боже. — Лори изрече думите много бавно.

— Какво има, Лори? — попита Рейчъл с натежал от гняв глас. Гузният тон на Лори беше по-красноречив от всяко признание.

— Рейчъл, толкова съжалявам — започна Лори с толкова глух глас, че не приличаше на нейния. — Зная, че трябваше да съм откровена. Зная, че трябваше да ти кажа — добави бързо тя. — Искам да кажа...

— Лори, ти знаеше, че аз бях влюбена в него. Толкова вечери сме разговаряли за него, ти ме слушаше как ти изливах сърцето си, анализирахме всеки разговор между нас двамата. После — когато ти ходеше по купоните, Лори, ти ми даваше пълен отчет. Разказваше ми с кого е бил Ейдън, с кое момиче е разговарял. — Рейчъл чувстваше как спомените ѝ за миналото се рушаха с всяка изречена дума. — Какво беше това?

— Рейчъл, позволи ми да ти обясня... виж — изрече бързо Лори. — Трябва да ми се довериш и да ме изслушаш сега. Има нещо, което трябва да ти кажа...

— Да ти се доверя? — попита Рейчъл, вече кипяща от гняв. — Ти сериозно ли говориш? Нямам нужда от обяснения, Лори. Не и от твоите, нито пък от обясненията на Ейдън. Нищо няма да поправи нещата.

— Но...

— Преживявам много труден период, Лори, и се нуждаех от приятел. Но сега започвам да се питам дали не си имала друга причина да ми предложиш да разменим жилищата си?

Лори не каза нищо.

— Наистина ли искаше да помогнеш? — Рейчъл си помисли за Ейдън, за Мили, за това, че дъщеря ѝ споделяше с Лори, вместо с нея. — Или защото искаше живота ми?

— Не, Рейчъл, слушай... ти трябва да... — възрази Лори.

— Лори, не искам да разговарям с теб и повече не искам да разговарям с Мили. Дочуване. — Ръката на Рейчъл трепереше, когато тя прекъсна обаждането.

ГЛАВА 26

Неделя, 17 декември

В неделя сутринта имаше един кратък, блажен момент, когато Лори не си спомняше нищо от изминалата нощ. После спомените я заляха — най-хубавата вечер, която беше имала от много време насам, се беше превърнала в кошмар.

Тя си взе душ набързо, подсуши косата си и намъкна чифт дънки и суитчър. Погледна навън през прозореца, за да провери какво е времето. Навалелият сняг се беше натрупал на преспи и след като не успя да намери палтото, което носеше снощи, Лори измъкна един овчи кожух от килера, преди да излезе навън. Тя се загърна в него и закричи през снега към къщата на Даяна.

Даяна отвори вратата още по пенъоар.

— Боже мой — възкликна тя. — Приличаш на снежния човек Йети! Влизай, не стой на студа.

Даяна донесе кафе и кифлички с масло. Лори си позволи да се разтуши с разказите ѝ за предишната нощ.

— Той ме помоли да остана след затварянето на пъба — довери ѝ Даяна. — Получи се — как му каза той? Уединение. Само ние двамата.

Очите ѝ сияеха и по бузите ѝ беше избила руменина. Двете с Лори обсъдиха всички подробности: за какво точно си бяха говорили Греъм и Даяна, как бяха се разделили (явно и двамата бяха увлечени), имаше ли целувки (да) и дали бяха хубави (о, да) и кой щеше да предприеме следващата стъпка (Греъм беше взел телефонния номер на Даяна).

— Снощи Греъм спомена колко е хубаво, че ти и Патрик сте заедно — добави Даяна. — Но ти си тръгна рано, защо така?

— Знаех, че не ме бива да преценявам достойнствата на мъжете — призна Лори, като поклати глава. — Но този път наистина се заблудих жестоко.

— Патрик?

Лори кимна.

— Но той изглеждаше...

— Толкова симпатично момче? — Лори довърши изречението на Даяна. — Да, и аз така си мислех. Но не, той е жалък негодник — каза тя, като си взе още една кифличка и отхапа от нея. — Не мога да повярвам, че взех за чиста монета всяка негова дума. През цялото време докато е излизал с мен, е флиртувал с друго момиче, уреждал си е срещи с нея — продължи Лори. Даяна зяпна от изумление. — Но това не е най-лошото. Другото момиче се оказа собствената ми петнайсетгодишна кръщелница.

Даяна ахна ужасена.

— Не с Мили?

— Да, с Мили.

— Не-ве-роятно — промълви Даяна с широко отворени очи.

— Знам. Жалка история нали?

— По-лошо — процеди Даяна, клатейки възмутено глава. — Тя е малолетна! Непочтено е. Хм, скоро на Патрик няма да му останат много приятели в Скипли. Разчитай на мен. Какъв боклук! Рейчъл знае ли?

— Все още не — призна Лори, припомняйки си катастрофалния разговор по телефона предишната вечер.

— Тя много ще се разстрои. Горката Мили, как е възможно, тя е умно момиче... но не е виновна, че се е подлъгала по Патрик. Така де, всички бяхме заслепени от него.

Лори не можеше да се отърси от чувството, че беше сглупила. Защо не беше успяла да надуши номерата на Патрик от самото начало? Нима беше толкова отчаяна да не посрещне сама Коледа?

Когато си тръгна от дома на Даяна и се упъти към къщата, Лори превъртя наум всички разговори, които беше водила с Патрик. Осъзна, че когато говореше за себе си, той не беше споделял никакви подробности, а казаното — хм, казаното може би беше чиста лъжа.

Когато се прибра в къщата, Лори знаеше, че е време да напусне Скипли. Тя обходи с поглед хола — нишата до прозореца, отрупана с възглавнички, снимките на Рейчъл, Ейдън и семейството, колекцията от музикални дискове, книгите. Благодарение на престоя си тук, на живота си тук, тя се беше почувствала почти като част от семейството.

Беше осъзнала, че близостта с Рейчъл ѝ липсва и че иска да бъде по-добра кръстница на Мили.

Вместо това беше успяла единствено да вгорчи живота им и да съсипе взаимоотношенията си и с двете. Но все пак Рейчъл я беше помолила за нещо — а именно да стои далеч от семейството ѝ, което Лори не можеше да изпълни. Мили все още поддържаше контакт с Патрик, слушаше лъжите му и възнамеряваше да се срещне с него след броени дни. Каквото и да ѝ костваше това, Лори щеше да се постарее Мили да научи истината.

Щом Рейчъл отказваше да разговарят по телефона, Лори щеше да намери друг начин. Тя се изкачи по стъпалата към втория етаж, за да събере багажа си.

ГЛАВА 27

Понеделник, 18 декември

Рейчъл стана в 6:30, когато навън беше още тъмно. Тя пусна радиото тихичко и се зае да приготвя джинджифилови курабийки във формата на снежни човечета и коледни венци със захаросани плодове и ядки. Когато другите членове на семейството се събудиха, апартаментът ухаеше на джинджифил и сладкиши. Тя все още се чувстваше празна и наранена от снощния неприятен разговор с Лори. Но се опита да заглуши проблема както обикновено — отдавайки се на готвене. Ейдън влезе в кухнята, за да си приготви чай.

— Какво печеш? — попита той, като вдиша сладката миризма.

— Бисквити — отговори Рейчъл. — Искам да спазя нашата традиция за Коледа — добави тя, като вдигна поглед от купата с тесто. Постара се да приеме реалността такава, каквато беше. — Независимо къде се намираме.

— Правилно — подметна разсеяно Ейдън.

— Ще се справим — продължи Рейчъл, като извади тавата с бисквити от фурната и ги остави да се охлаждат върху подложката. — Искаш ли днес да дойда с теб в болницата?

— Да — каза Ейдън. — Искам. Да отидем всички заедно.

* * *

— И когато стигнах до трето ниво, чудовището дойде и започна да бълва огън срещу мен — обясняваше Зак. — Него не можеш да го заобиколиш, трябва да се изправиш и да го победиш. Но аз намерих монетата, която те прави по-голям и...

От десетина минути Зак говореше на Беа за най-новата си компютърна игра. Отначало се смущаваше, че ѝ говори, не знаеше какво да ѝ каже, но сега, след седмица и половина упражнения, той

явно беше свикнал с липсата на реакция от страна на своята слушателка.

Тази сутрин доктор Пейтъл само беше повторила съвета си да бъдат търпеливи.

— Десет дни — прошепна Ейдън на Рейчъл, когато лекарката се отдалечи. — На този етап би трябвало да са установили причината.

Рейчъл пое нежно ръката му.

— Изглежда, не са. Сигурно докторката не иска да ни вдъхва напразни надежди — от самото начало тя каза, че е въпрос на време.

— И тогава, бам, аз скочих върху него, бабо — лицето на Зак сияеше, — и минах през водопада. Честна дума. Можеш да попиташ Мили.

— Вярно е — потвърди Мили, приседна на ръба на леглото и погали ръката на баба си. — Зак стигна до четвърто ниво. За него това е все едно да спечели от лотарията или дори нещо повече.

Рейчъл погледна Мили. Когато беше с баба си, непроницаемостта ѝ изражение омекваше.

— Ех, бабо — пое разговора Мили. Тя се огледа наоколо за вдъхновение и погледът ѝ попадна върху снежното кълбо, оставено върху нощното шкафче до леглото на Беа. Това беше едно от нейните любими украшения от дома им — вътре имаше миниатюрна Айфелова кула. — Остава една седмица до Коледа. Само една седмица. И ти няма да се изненадаш да чуеш, че без теб организацията ни куца. Дори не сме взели твоята „Коледна книга“. Зак и аз си имаме шоколадови календари и всеки ден отваряме по едно прозорче, но си нямаме елха и украса.

— Но нищо. Мама намери много красиви клонки и ги украсихме с лампички, така че апартаментът е много красив. Зак направи хартиени гирлянди. А тази сутрин мама започна да пече сладкишите, приготви венците със сушени плодове и ядки и няколко дузини джинджифилови снежни човечета. Апартаментът ухае като твоята къща, когато печеш сладкиши.

— Помниш ли онази година, бабо, когато за пръв път ми позволи да приготвям сладкишите заедно с теб? Беше малко след като почина дядо и ти каза, че не искаш да приготвяш джинджифиловата къщичка сама? Седяхме заедно и ти ми показваше как се украсява всяка стена. Дядо беше най-добрият в украсата, така каза ти, но когато започнах, ти

ми каза, че съм се метнала на него. — Гласът на Мили затрепери. — Дядо ми липсва. На всички ни липсва. Спомням си как каза, че искаш да отидеш при него, че искаш единствено да сте заедно, на небето. Така че ако наистина искаш това, бабо, тогава върви при него.

— Ние ще се оправим. — По бузите на момичето потекоха сълзи и Рейчъл я прегърна през раменете. Зак зариде тихичко и стисна другата ръка на сестра си. Рейчъл погледна Ейдън и видя сълзи в очите му.

— Но знай, че ако го направиш, ние ще тъгуваме много, много за теб — промълви Мили. — Защото ти си най-добрата баба на света. И без теб Коледа няма да бъде същата.

Всички утихнаха и единствените звуци долитаха от вълн, зад завесата. Търкаляне на колелца на болнични колички, разговори на медицински сестри.

— Мисля, че е време да вървим — заговори Рейчъл, като стисна Мили за рамото. Ейдън кимна. Мили и Зак се изправиха бавно, а Рейчъл дръпна завесата и понечи да излезе.

— Не — промълви един тих глас. Рейчъл се обърна и видя Беа да клати немошно глава, повтаряйки думата. — Не, не, не. — По кожата ѝ пробягаха тръпки, а Ейдън се завтече към майка си. Апаратите около Беа сякаш оживяха и започнаха да писукат. Мили и Зак приковаха очи върху лицето на баба си.

— Повикай лекарката, Рейч — нареди Ейдън и Рейчъл се огледа за доктор Пейтъл, която беше две легла по-нататък. Тя ѝ направи знак да отиде при тях. Адреналинът препускаше във вените ѝ и Рейчъл се върна до леглото на Беа, чувайки приближаващите се стъпки на доктор Пейтъл.

Бавно, съвсем бавно, Беа започна да помръдва.

— Не съм готова да си отида — промълви тя и отвори очи. И като видя надвесените лица на близките си, тя отпусна глава на възглавницата и затвори отново очи. — О, не. Изобщо не съм готова.

ГЛАВА 28

Вторник, 19 декември

— Съжалявам, че не можах да се сбогувам с дамите лично, но ти знаеш... — каза Лори на Даяна.

— Разбирам напълно — увери я Даяна. — Не се тревожи. Ние сме ти благодарни. Особено Анди в приюта — той каза, че благодарение на аукциона ще организират най-хубавата коледна вечеря на всички времена. — Лори се усмихна, пък макар и с натежало сърце.

— И остави Патрик на мен — добави Даяна с решително изражение. — Аз ще се разправам с него.

Лори се върна в къщата и я обходи с очи за последно. Когато пристигна, всичко тук ѝ се стори претрупано — снимките, възглавниците, отрупаните рафтове с книги. Но сега видя красотата на обстановката — тя не беше претрупана, а уютна.

Лори затвори тежката дървена врата зад себе си и повлече куфара към таксито на улицата.

Във влака от Лийдс до Лондон Лори обмисли плана си. Беше се обадила на леля си Клара от къщата и беше уредила да отседне за няколко дни у тях. Не можеше да се върне в апартамента си, а да продължи да стои в къщата на Рейчъл след всичко, което се беше случило, щеше да бъде още по-неуместно. Леля ѝ явно се беше зарадвала да я чуе; Лори щеше да остане там, докато не настъпеше моментът, когато Рейчъл и семейството ѝ щяха да се приберат вкъщи. Лори си помисли за майката на Ейдън и се помоли скоро да получат добри новини.

Тя извади айпада си и влезе в интернет, прехвърляйки приложенията. Фейсбук, Туитър... имейлът ѝ. Лори се поколеба само за миг, преди да го изключи и да зарее поглед през прозореца към зимния пейзаж. Каквото и да беше пропуснала, то можеше да почака.

Влакът трябваше да пристигна на Кингс Крос в пет часа. Докато минаваха през покрайнините на Лондон, Лори видя окичените с коледни лампички улици, гирляндите от светлинки по прозорците, пищно украсените витрини и магазини. Съобщиха пристигането на крайната гара и останалите пътници в купето се надигнаха да приготвят багажа си, засваляха торбите, пълни с красиво опаковани подаръци, и обсъждаха плановете си за семейни събирания и коледни представления.

Лори смъкна куфара си от горното отделение и едва не удари по главата един мъж с фланелка на „Арсенал“.

— Внимавай, скъпа — изръмжа той с грубоват лондонски акцент.

Лори слезе на перона и потърси пипнешком смарт картата си. Сякаш от години не я беше доближавала до датчиците на контролните бариери. Само допреди месец тя боравеше с картата със същата лекота, с която дишаше, а сега приличаше на турист, който стои като истукан пред бариерата и препречва пътя на останалите, чудейки се какво да направи.

Лори си пое дълбоко дъх и мина през бариерата. Почивката от реалността беше свършила. Тя затегли куфара си през гарата, взе си кафе в картонена чаша и се спря пред информационното табло, за да намери перона на следващия влак за Бромли.

По отношение на Коледа леля Клара никога не се беше стискала и осветеният дебел Дядо Коледа в предния двор показваше, че тази година не прави изключение. Входната врата беше пищно украсена със златни гирлянди, а изкуствената елха в тъгла се огъваше под огромния брой стъклени топки. Най-отгоре, както винаги, се мъдреше пухкаво ангелче с розови бузи, килнато леко на една страна. Под елхата бяха струпани купища подаръци.

Телевизорът излъчваше фонов шум. Лори видя, че дават „Х фактор“.

— Това полуфиналите си са? — попита тя, осъзнавайки, че не беше гледала нито един епизод по време на престоя си в Скипли.

— Да — отговори Андреа. — Тази година са гола вода. Но все пак има едно момиче, което...

— Лори — провикна се леля Клара, която влезе в стаята и ги прекъсна. — Ах, Лори, Лори, Лори — възкликна с високия си напевен глас. Тя подреди чашите с чай върху масичката и остави пакет готови плодови мини пайове. Седна до племенницата си и я докосна съчувствено. — Е, радвам се, че си тук, миличка, не ме разбирай погрешно. Но нали няма и тази Коледа да си сама като кукувица? — попита леля Клара и погледна Лори право в очите, след което поклати глава в знак на пълно отчаяние. — И ти ли като Андреа си нямаш приятел?

— Мамо — срязва я Андреа с широко отворени очи, преди да погледне умолително братовчедка си, молейки я за прошка. Мълчанието на Лори очевидно беше по-красноречиво от всякакъв отговор.

— Казвам ти, време е да помислиш за живот извън работата, също като дъщеря ми. Вие двете, честно, понякога толкова се тревожа за Андреа... Вече прехвърлихте трийсетте — добави Клара. — На вашата възраст майка ти и аз, и двете имахме вече деца. Младостта не трае вечно, момичето ми...

Андреа направи физиономия на братовчедка си, с което предизвика мрачна усмивка върху устните на Лори.

— Добре — продължи Клара, без да й мигне окото, — ами майка ти? Чувала ли си се с нея? Трябва да й се обадиш. Много й липсваш. Тя не разбира защо настояваш да прекарваш коледите сама.

Лори отпи голяма глътка чай и се опита да си спомни защо изобщо беше решила да дойде на гости на леля си.

— Защо не й се обадиш, миличка? — предложи Клара, сочейки към кухнята, където се намираше стационарният телефон. — Говорим с Испания без пари. Върви да се обадиш на майка си.

Лори кимна и се изправи. Всичко друго беше за предпочитане пред насаждането на вина, в което леля й беше виртуоз.

— О, качила си няколко килца, Лори — отбеляза Клара, като я шляпна по дупето, — наляла си бузките.

— Възможно е — каза Лори и сви рамене. — Според мен ми отива.

Тя дочу одобрителния шепот на леля си от хола. Деликатен като съкрушителните анализи на Саймън Кауъл.

Лори си пое дъх, вдигна слушалката и набра номера на майка си.

— Мамо — каза тя, когато от другата страна прозвуча познатият поздрав на испански. Представи си майка си на терасата на нейната вила, с изглед към басейна. — Аз съм.

— Миличка — възкликна майка ѝ, — каква прекрасна изненада. Как си?

Лори си спомни колко много есемеси и обаждания от майка ѝ бяха останали без отговор. И осъзна, че беше допуснала безброй други неща да станат по-важни от семейството ѝ.

— Добре съм — изрече тя. Никога не беше прекалено късно, нали? Хрумна ѝ една идея и Лори реши да се впусне в нея. — Слушай, мислех си, ти имаш ли някакви планове за Нова година? Защото ако си свободна, много бих искала да я посрещна с теб.

Лори и майка ѝ разговаряха почти двацет минути, докато Клара и Андреа приготвяха вечеряха. Лори ѝ разказа за Скипли, за благотворителния аукцион, за новите рецепти, които беше изпробвала. Не каза нито думичка за Патрик, а майка ѝ не спомена нищо за собствения си любовен живот. Но Лори почувства една нова връзка и разбирателство между тях. Майка ѝ водеше доста весел живот... е може би не беше чак безкраен празник, съдейки по тона ѝ. Тя си представи майка си — с прошарена кестенява коса и дребна фигура, която се наливаше с всяка изминала година. Да, тя беше имала своите проблеми и недостатъци, но винаги се беше опитвала да бъде добра майка. Лори се замисли за болезнената истина, която тя знаеше, но никога не бе споделила. Къщата в Западен Лондон, където баща ѝ беше започнал своя нов живот.

— Ти отиваш в Испания! — възкликна леля Клара, очарована и зарадвана. — Не предприемай нищо, докато не се чуя с Лилиана в бюрото за самолетни резервации. Нали знаеш какви изгодни цени ни урежда. Интернет-минтернет — нареди Клара. — Моята приятелка Лилиана Гомес няма равна в това отношение.

Пет минути по-късно Клара се върна в кухнята.

— Двацет и пет лири в едната посока! — съобщи триумфално тя. — Не си прави труда да благодариш на леля си Клара — добави тя и едва не задуши Лори в майчинската си прегръдка.

— Благодаря ти, лелю Клара — каза Лори.

— Заминаваш в първия ден на Коледа, вечерта — обясни Клара, четейки записките си от тефтерчето, — и се връщаш на десети януари. След като нямаш никакви планове за Коледа, не виждам защо да не се възползваш от евтините полети, нали? Почивката ще ти се отрази чудесно, миличка.

Лори се настани на масата и се приготви да се наслади на прочутата паеля на леля Клара. Докато се усмихваше или се смееше с пълно гърло, и разказваше какво ще прави, когато отиде в Испания, какво ще яде, какво ще бъде времето, тя започна да се вълнува от предстоящото пътуване. Но една мисъл не ѝ даваше мира. След вечеря щеше да се заеме с това, реши Лори. Трябваше да проведе още един телефонен разговор.

ГЛАВА 29

Сряда, 20 декември

— Милс — каза Рейчъл, като почука на вратата на стаята. — Слизам на долния етаж, за да занеса коледните бисквити. Ти сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

— Да, мамо — отговори Мили, като открехна вратата съвсем лекичко. — До после.

Рейчъл се отби първо в апартамента на Шивон и почука на входната врата. Отвътре се чуваше смях, музика и гласове, единият от които несъмнено беше дебел и мъжки. Сигурно това беше учителят по физическо възпитание, за когото ѝ беше споменала Шивон. Може би не беше удобно да ги прекъсва. Рейчъл остави върху изтривалката пред вратата кутията с бисквити с поздравителна картичка отгоре.

След това слезе на партера при Лили. Зак, който вече беше там, и отвори вратата. Лицето му сияеше.

— Свързахме се със семейството на Лили по скайп — съобщи той.

Рейчъл влезе в апартамента и видя, че масата и плотовете в кухнята бяха отрупани с храна и напитки, които Лили беше накупила за Коледа.

— Насам, мамо — извика Зак, като я улови за ръката и я поведе към хола. Приведена над лаптопа, Лили се усмихна и ѝ помахна.

— Здравей, Рейчъл — каза тя, като вдигна глава, — ела да видиш каква чудесия е това. Ела да се запознаеш с внуците ми, можеш да видиш личицата им! — Рейчъл се приближи и надникна над рамото на Лили. На екрана се виждаха скупчените лица на едно момченце и две момиченца, които говореха оживено и едновременно. С горда усмивка Зак отстъпи крачка назад.

— О — заговори Лили, като погледна Рейчъл, — Зак преди малко ми съобщи добрата новина за Беа! — усмихна се тя. — Какъв прекрасен коледен подарък. Няма повече какво да си пожелаете, нали?

Рейчъл постави ръка върху рамото на Лили.

— Благодаря ти, Лили. Твоята подкрепа беше безкрайно ценна за нас.

Лили се обърна отново към внуците си. Рейчъл подаде на Зак коледния пакет, който беше приготвила, тъй като не искаше да разсейва домакинята.

— Нали ще ги дадеш на Лили, когато приключи разговора? — Зак разгледа коледните лакомства под целофана. — Не се тревожи — добави Рейчъл, — запазила съм няколко и за теб. Ела горе, когато привършите тук.

Рейчъл погледна последния останал коледен пакет. Тя кимна на Зак, помахна на Лили и се отправи към апартамента на Джей. Последният подарък беше за него.

— Беа се събуди — каза Рейчъл.

— Това е удивително! — възкликна Джей с широка усмивка. — Заповядай, влез и седни. Разкажи ми с подробности. Хайде да отворим кутията и да си хапнем курабии заедно с кафето — предложи той, отнасяйки кутията в кухнята.

Рейчъл кимна. Няколко минути нямаше да объркат плановете. Джей изсипа сладките и бисквитите в една чиния.

— Току-що бях долу при Лили — каза Рейчъл. — Тя се е приготвила много за Коледа. Очаква ви страхотно угощение.

Джей разбърка няколко лъжици разтворимо кафе в каната.

— О, така ли — каза той. — Нямам търпение.

Водата в чайника завря.

— Съжалявам, че вие няма да бъдете тук. Дотогава ще сте се върнали в Скипли, нали?

— Да — призна Рейчъл, — така изглежда. — Самата тя все още не можеше да повярва.

Мобилният телефон на Джей заподскача върху кухненската маса.

— Извинявай, нали не възразяваш да се обадя? — попита той. След като Рейчъл му кимна да приеме обаждането, той взе телефона и отиде в хола.

Рейчъл си наля кафе и се загледа през прозореца. Гласът на Джей долиташе в коридора.

— Всъщност е странно, че ме питаш за това — чу го тя да казва на човека, с когото разговаряше. Джей се върна в кухнята и погледна Рейчъл в очите. — Защото в момента тя е тук с мен.

— Благодаря ти, че дойде, Рейч — каза Лори.

Фактът, че беше там, не означава нищо, помисли си Рейчъл. Тя щеше да даде на Лори половин час и толкова. Погледна стенния часовник. Часът беше пет и половина. Щеше да се прибере в апартамента до седем часа, навреме, за да приготви вечеря на Мили и Зак.

Може би това не беше добра идея. Но когато Джей ѝ каза, че Лори се е върнала в Лондон и умолява да се срещнат, щеше да изглежда детинско да откаже. Двете се бяха уговорили да се срещнат в някакъв пъб в Клапхам Олд таун, пълен с хора, току-що излезли от съседните офиси, които се настройваха за предстоящите почивни дни с по чаша вино.

Над тяхната маса надвисна неловко мълчание. Блузата на Лори беше измачкана, косата ѝ стърчеше на една страна и тя изглеждаше изморена.

— Дойдох, защото исках да ти съобща новините — каза Рейчъл с делови тон. — Беа се събуди от комата, вече е по-добре. Така че ще освободим апартамента.

— Това е чудесно — каза Лори, като постави ръка върху сърцето си и се усмихна. — Сигурно изпитвате голямо облекчение.

— Да, така е — съгласи се Рейчъл. — Наистина.

— Съжалявам, че не бях откровена навремето — продължи Лори. — За онова, ти знаеш.

Рейчъл настръхна — този път едно извинение нямаше да оправи нещата.

— Рейч, не издържам така... толкова си дистанцирана — прошепна умолително Лори и я погледна в очите.

— Това не е честно — най-сетне избухна Рейчъл. — Имам право да ти се сърдя, Лори. Дай ми поне това. Ти си ме лъгала в лицето всеки ден от приятелството ни.

— Не съм — възрази обидено Лори. — Просто понякога не ти казвах цялата истина.

Рейчъл се замисли за Ейдън, представи си го заедно с Лори, образ, който не можеше да прогони от ума си, откакто намери бележката. Мислеше си, че не би могла да понесе да научи подробностите, но неведението беше още по-мъчително.

— Трябва да знам, Лори. Какво се случи между теб и Ейдън?

— Какво се е *случило*? — повтори Лори с намръщено чело.

— Да. Кога бяхте заедно, колко дълго — дали докато бяхме...

Лори я прекъсна, клатейки глава.

— Нищо не се е случило, Рейч.

— Нищо? — повтори Рейчъл, обзета от вцепенение.

— Нищо — потвърди Лори.

— Но...

Лори побърза да обясни.

— Но все пак трябваше да ти кажа, че си падах тотално, зловещо, потресаващо по Ейдън — призна тя и сбърчи нос. — Не беше честно да те слушам как говориш за него и да се преструвам на безпристрастна. Защото истината е, че ако той беше проявил дори най-слабия интерес към мен навремето, аз щях да му се пусна. Нищо че бяхме приятели.

Рейчъл слушаше, но не разбираше. Да, беше й адски странно да си представя как Лори си пада по Ейдън. Дори да е било преди двайсет години. Но тя очакваше една по-различна история. Все още чакаше частта, в която се разказваше за случилото се между Лори и Ейдън.

— Значи никога — насили се тя за попита, — нали се сещаш...?

— Какво? — недоумяваше Лори.

— Никога не си го целувала... — Мислите на Рейчъл препускаха. — Никога нищо не се е случило?

Лори поклати отривисто глава.

— О, боже, Рейч, не. По никакъв начин. — Тя се разсмя, прогонвайки мисълта с едно махване. — Никога не съм имала никакъв шанс. Нали помниш каква бях в училище — тя направи глуповата, недодялана физиономия, с щръкнали зъби, събрани на носа очи и напук на себе си, Рейчъл се усмихна. — Отчаяно исках да ме приемат, да ме харесват. Ейдън се държеше добре с мен. Аз му досаждах и го дебнех тайничко известно време. Пишех му разни бележници колко много го обичам, понякога уж сякаш наистина ходим, а после ги криех. Така и не събрах смелостта да му призная. Ти сигурно си намерила

някое от онези писъмца. Накрая Брандън — нали помниш Брандън? — Рейчъл помнеше нахакания, сприхав приятел на Ейдън от училище. Спомни си и облекчението, с което му обърна гръб, когато напусна Бромли.

— Какъв чаровник само беше — продължи Лори с натежал от сарказъм глас. — Той намери няколко бележки в чекмеджето на моя чин и ми каза в очите каква жалка откачалка съм. Ха! Че Ейдън харесва теб. Заболя ме, разбира се, но Брандън имаше право — две седмици по-късно Ейдън те покани на среща.

Рейчъл попиваше думите на Лори. Всички онези неща, които бяха минали през ума ѝ предишната нощ и по пътя насам — бяха пълна заблуда. Бракът ѝ беше все така непоклатим. Най-старата ѝ приятелка не я беше предала, не я беше разочаровала. Оловното кълбо на напрежение в стомаха ѝ постепенно започна да се топи.

— Вие двамата сте създадени един за друг, Рейч — добави Лори с усмивка. — Ейдън ти беше предан и съм убедена, че и сега ти е предан. Ти си любовта на живота му. Видях това в мига, когато станяхте гаджета. Ейдън беше направил своя избор; заболя ме, но го разбих. След две седмици — добре де, нека бъдем честни, след няколко месеца — тя се засмя кисело, — аз престанах да се самонавивам и продължих напред. — По устните ѝ заигра бегла усмивка. — Все по-напред... и по-напред. — Рейчъл също се усмихна. През последната година Лори беше разцъфнала физически и се беше отдала с наслада на вниманието на някои от най-привлекателните момчета от техния випуск. — Но все пак исках да съм на твое място.

Рейчъл погледна приятелката си с удивление.

— Наистина ли? — попита тя. Рейчъл никога не беше представлявала нещо специално. Тя не беше учила в колеж и нямаше нито професия, нито кариера. Не беше като Лори — независимата, амбициозна, бляскава Лори. Рейчъл притихна за момент. Може би не можеше да се сравнява с Лори, но и тя беше постигнала нещичко през последния месец, нали? Замисли се за апартамента на Лили, за ремонта и обзавеждането по нейна идея — беше се насладила на всяка минута, а крайният резултат беше действително добър. Вероятно тя можеше да направи нещо за себе си. Даяна винаги беше изразявала вяра в способностите ѝ. Но досега Рейчъл се беше съмнявала в себе си. Тя осъзна, че не беше посредствена противоположност на Лори — а

силна и способна жена, готова да започне своята професионална кариера.

— Прощавах ли ми? — попита с надежда Лори.

Рейчъл се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Ако ти ми простиш, задето се усъмних в теб.

Лори стисна леко ръката ѝ и се усмихна.

— Е, слава богу — каза тя, — защото трябва да поговорим за още нещо. И за целта ще ни трябва вино, повярвай ми. Отнася се за Мили.

Рейчъл спря една черно такси на главната улица, близо до Клапхам Комън. Каза адреса на апартамента на Лори и се качи на задната седалка. Беше оставила Лори пред метрото и двете се бяха разделили с прегръдка. Онова, което ѝ беше казала Лори за Мили, се оказа огромен шок, но благодарение на нейната подкрепа и съвети, Рейчъл се чувстваше достатъчно силна, за да се опита да изясни ситуацията. Всичко друго беше забравено, когато двете се заеха с най-важното, а именно да се уверят, че Мили е в безопасност и няма да бъде наранена.

Таксито пълзеше по Клапхам Хай Стрийт, набиваше спирачки, когато натоварени с коледни подаръци хора се втурваха да пресичат неправилно, забързани към празничните оферти на близките ресторанти и магазини. Вътрешно Рейчъл се молеше задръстването да се разчисти. Краткото пътуване се проточи и таксиметровият апарат се въртеше като луд — но в момента не ѝ беше до икономии. Искаше само да се прибере при Мили и да поговори с нея.

Когато се прибра, Рейчъл се устреми право към стаята на дъщеря си.

— Мили — прошепна тя. И когато чу тихото „да“, отвори вратата.

Мили лежеше на леглото по спортно долнище и бяла тениска, заровила глава в едно от списанията „Вог“ на Лори.

— Миличка — промълви Рейчъл, — имаш ли свободна минута?

— Здравей, мамо — каза момичето. — Разбира се. Какво има?

Рейчъл приседна на края на леглото.

— Нещо с баба ли?

— Не — каза Рейчъл и събу ботушите си, — не е това. Баба ти се възстановява нормално.

— Добре — каза Мили, като кръстоса крака по турски. — Добре.

— Видях се с Лори.

— Така ли? Но — как така... — промълви Мили. — Щом тя е тук... ние защо не сме...

— Тя е отседнала при леля си за няколко дни, докато ние изчакаме Беа да оздравее напълно.

— Добре — сви рамене Мили. — Странно е, че още сме тук, но няма значение.

— Мили — подхвана Рейчъл, затаила дъх, — знаей, че преживяхме труден момент, и че аз и баща ти бяхме погълнати от тревоги за баба ти. — Спомни си колко пъти беше виждала дъщеря си потисната и дори сърдита, а тя я беше оставяла да се скрие в стаята си. — Има ли нещо, за което искаш да поговорим, Милс?

— Не — отсече Мили, като затвори списанието и го остави на пода.

— Сигурна ли си? Не говоря само за тук, в Лондон. Има ли нещо в Скипли...

— Мамо — сопна се Мили, — аз съм на петнайсет, вече не съм малко дете. — Тя изглежда яростно майка си. — Не съм длъжна да ти разказвам нищо.

— Милс, аз не искам да ти досаждам. Но искам да ти помогна, ако нещо се случва. — Рейчъл видя, че очите на дъщеря ѝ бяха пълни със сълзи.

Но Мили изглеждаше твърдо решена да не каже нито дума.

— Мили, всъщност от кого бяха балоните? — попита внимателно Рейчъл, сочейки връзката поспихнали сребристи балони в ъгъла на стаята.

— Защо ме притискаш отново? — изсъска Мили, като сви колене пред гърдите си и ги придърпа близо до себе си.

— Защото те обичам. И защото баща ти също те обича — каза Рейчъл, като постави ръка над лакътя на момичето и го погледна в очите.

По бузите на Мили плъзна руменина.

— Добре. От едно момче. От Скипли. Той ме харесва.

Рейчъл призова всичките си сили. Трябваше да продължи, но не искаше да отблъсне Мили.

— А ти харесваш ли го?

— Не зная — призна Мили със сведен поглед. — Отначало си мислех, че да. Но сега не съм сигурна. Виждала съм го само веднъж.

— Мили, този мъж — изрече Рейчъл, — той е доста по-голям от теб, нали? Не мисля, че...

— Ти как... — промълви Мили, изчервена до корените на косите си. — Откъде знаеш? Да не си ровила в нещата ми?

— Не — каза Рейчъл, — никога не бих направила подобно нещо. — Тя отчаяно се опитваше да закрепил крехкото доверие между тях. Не биваше да допусне Мили да се затвори в себе си. — Просто дочух...

— Какво ти влиза в работата... — започна Мили, но сълзите бликнаха от очите ѝ. — Какво искаш да кажеш? Какво си чула? Лори какво ти е казала?

— Трябва да знам — заговори Рейчъл, старайки се да запази спокойствие. — Ти възнамеряваш ли да се видиш с него отново?

Гласът на момичето затрепери.

— Не зная. Тоест той ми хареса, когато се запознахме — призна тя. — Стори ми се симпатичен. Но сега — не зная. В него има нещо особено. Постоянно ме притиска да се срещнем. Кейт и Ема ми казаха, че ги е разпитвал разни неща за мен. Започвам да се плаша. Мисля си, че май направих голяма грешка — промълви Мили, прехапвайки устни.

— Всичко е наред, миличка — каза Рейчъл. — Не си направила нищо нередно. — Тя прегърна дъщеря си, а сълзите на Мили потекоха като порой.

Мили заслужаваше да знае цялата история, реши Рейчъл, затова когато дъщеря ѝ се успокои, тя ѝ разказа за случилото се с Лори.

Мили беше смаяна.

— Какъв долен, гаден... — промълви тя, а възмущението измести сълзите.

— Очевидно Лори изобщо не е подозирала, че той поддържа контакт с теб. Но после видяла в телефона му един есемес от теб.

— Боже, това е толкова откачено — промълви Мили, а лицето ѝ постепенно започна да възвръща обичайния си цвят. — Какъв срам. Какъв ненормалник.

— Съгласна съм — каза Рейчъл. — Но Милс, аз съм объркана. Това, което не разбирам, е какво прави умно момиче като теб с много по-възрастен мъж?

Мили сви рамене.

— Той не ми каза на колко години е.

— Но ти си се запознала с него в пъба, нали така? Кога изобщо си ходила в пъба?

— Отидохме с Кейт веднъж, точно преди да дойдем тук. Виж, аз ти казах. Умирам от скука в Скипли. Там няма нищо интересно за правене — а откакто съм в новото училище, дори с Кейт не се виждам, освен ако не излезем навън. Запознах се с този мъж и той предложи да ме заведе с колата си на разни места, и аз си помислих, че би било хубаво да отида някъде извън това затъпяващо задръстено село, в което сме обречени да живеем.

Думите удариха Рейчъл право в сърцето. По всичко изглеждаше, че Мили мразеше Скипли.

— Аз искам да излизам, мамо — каза Мили, — и си помислих, че този мъж може да е решението. Но беше глупаво. Всъщност аз не се интересувах от него, мамо. Просто исках поне веднъж да ми се случи нещо вълнуващо. Опитах се да кажа на теб и татко колко ми е тъпо в Скипли, но вие винаги се правите, че не забелязвате.

Беше вярно, че Рейчъл не вземаше на сериозно протестите на Мили. Пренебрегваше ги като капризи на разглезено дете. Но игнорирайки неудовлетворението на дъщеря си, тя беше влошила положението.

— Добре — промълви Рейчъл, — разбирам те. Трябваше да те послушам по-рано — но на мен ми беше по-лесно да си повтарям, че ти си добре, вместо да приема истината. Ти растеш и може би ние отказваме да го приемем. Когато баща ти се прибере, ще седнем да си поговорим честно и открито.

Ейдън се прибра от болницата и се опита да се вмъкне в леглото, без да събуди Рейчъл. Тя го чу и инстинктивно се примъкна към него,

докосвайки го по рамото.

— Как е майка ти? — попита тя, полусъннена.

— Добре е — прошепна Ейдън. — Всъщност дори много добре. Добрата стара мама, като я гледа човек, не би повярвал какво преживя.

— Това е чудесно — прошепна на свой ред Рейчъл. В съннения си ум тя знаеше, че трябваше да му спомене още нещо... но мисълта ѝ се изплъзна. Можеше да почака до сутринта, каквото и да беше онова важно нещо.

— Обичам те, така да знаеш — промълви Рейчъл, като се сгуши в мъжа си, усещайки топлината на гърдите му, галейки косата му. Той я целуна нежно по устните.

— И аз те обичам, Рейч.

ГЛАВА 30

Петък, 22 декември

Леля Клара и семейството си имаха любима ежегодна традиция — коледно караоке. Това беше една от причините, поради които Лори беше престанала да ги посещава по празниците. Но този път нямаше измъкване.

Лори гостуваше в дома на Клара, а това означаваше, че трябва да ѝ играе по свирката. Двайсет и втори декември беше нощта на караокето — всички жени от козметичния салон на Клара, приятелките на Андреа и съседките от тяхната улица бяха длъжни да пеят колкото им глас държи, изпълнявайки коледни хитове от 80-те години в местния караоке бар. Единственото успокоение беше, че заведението разполагаше с частни салони, което намаляваше риска да те забележи някой познат.

Лори изпита болезнено съжаление при мисълта за онова, което се случваше в центъра на Лондон същата тази вечер. Коледното парти на „Сиймлес“, така че Дани и колегите на Лори щяха да бъдат в „Нобу“, нейния най-любим ресторант. Вчера ѝ беше хрумнало да се обади на Дани и да го попита дали можеше да отиде — но ѝ се стори неуместно. Той я беше принудил да излезе в отпуск и тя нямаше да му се подмазва заради един безплатен банкет.

След вечеря тя и Андреа се приготвиха, а Клара повика приятелките си, за да обсъдят последните подробности. Тя си беше сложила шапка на Дядо Коледа върху навитите с маша букли и любимите блестящи обици във формата на коледна елха, макар че все още беше по пенъоар.

— Наистина ли трябва да... — опита се да възрази Лори.

— Да, наистина — отсече Андреа с тон, който не търпеше никакви възражения. — Това е животът ми, Лори — правя това всяка година. И поне този път ти можеш да направиш това безумие поне мъничко по-поносимо. Няма измъкване.

Лори сбърчи нос и се зарови в чантата си, за да извади козметичната торбичка с гримовеите си.

— Сложи си от златния брокат и мама ще бъде на седмото небе.

Лори неохотно нанесе малко брокат върху раменете и ключиците си. Андреа взе шишенцето и покри щедро бузите на братовчедка си.

Леля Клара надзърна в стаята.

— Ех, че си хубава! — възкликна тя.

Лори се погледна в огледалото. Приличаше на коледна играчка. Е, щом не можеш да ги победиш, присъедини се към тях, заключи философски тя.

* * *

Но след няколко малинови „маргарити“ Лори обсеби микрофона. Дрезгавото изпълнение на „Скъпа, навън е студено“ предизвика бурни аплодисменти и почти оглушителни одобрителни свиркания. От този момент нататък никой не можеше да я спре — Блонди, Тина Търнър, Черил Кол, тя ги изтръшка всичките.

— Дай ми го! — изкрещя тя през смях, като грабна микрофона от Андреа, която от пет минути се двоумеше какво да изпее.

— Всички се радваме, че се забавляваш — намеси се Клара, като я озапти физически. — Но нахалството не подхожда на коледния дух, нали така, миличка?

В края на вечерта Лори почти беше забравила, че Патрик Картър дори съществуваше. В таксито към дома тя се облегна на рамото на Андреа, понеже ѝ се зави свят. Скипли беше много повече от един мъж — Лори беше успяла, най-накрая се беше научила да разпуска. Нейната мини свободна година се беше получила: тя беше намерила себе си.

— Беше толкова забавно — извика тя на трите жени в таксито. — Къде отиваме сега? На клуб? Хайде да отидем на клуб? Ура!!

Телефонът ѝ изписука за получено текстово съобщение, Лори промърмори някакво извинение пред другите хора в таксито и примижа, за да фокусира поглед. Есемесът беше от Дани.

Лори, Весела Коледа. Тази вечер много ни липсваш.

— Ха, добре — каза на глас тя, сама на себе си. И продължи да чете.

Кратки новини от офиса — новите чанти „Навахо“ се забавиха само с няколко дни — абсолютен хит на коледния пазар. Продажбите надхвърлиха очакванията ни. А сбърканите чанти — хм, чуй това. Някоя къртица беше пуснала снимка до медиите — хората си помислили, че надписите за логото са протест срещу капитализма? Щяха да се избият на разпродажбата на мостри, продадохме ги за една сутрин. Джилиан даже каза, че антибрандирането било новото брендиране... Но слушай, загубени сме без теб. Имаме нужда от теб. Джилиан току-що ме попита дали не можем да те убедим да се върнеш по-рано. В началото на януари? Какво ще кажеш?

Д. х

Лори се замисли за самолетния си билет до Испания. Колко много беше научила само за един месец за онова, което искаше всъщност. Тя набра кратък отговор.

Здравей, Дани. Благодаря за предложението, но ти беше прав — имам нужда от почивка. Ще се видим през февруари. Весела Коледа.

Л. х

Лори изпрати съобщението. Изведнъж замайването в главата ѝ се уталожи. Когато се върне в офиса, каза си тя, нищо няма да е както преди — да работи от тъмно до тъмно, през почивните дни, до среднощ. Сега Лори владееше положението и нещата щяха да се променят.

ГЛАВА 31

Събота, 23 декември

— Все още не мога да повярвам — промълви Беа, когато семейството се скупчи около нея. — Докторите казаха, че за Коледа ще се прибера вкъщи — и да чукна дърво — тя се пресегна и почука на нещо, което несъмнено беше долнопробен фурнир — и ще съм като нова. — На лицето ѝ сияеше широка усмивка, изражение, каквото близките ѝ не бяха виждали отдавна. Беа наистина изглеждаше добре — само превръзката на главата ѝ и обръснатото петно издаваха какво беше преживяла. Междувременно Беа вече беше намерила един шал с ламе от арсенала на Мили, с който щеше да покрива главата си. Всички се съгласиха, че ѝ отива.

Мили прегърна баба си.

— Толкова се радвам, че си добре, бабо.

— Аз също — обади се Зак, като се включи в прегръдката. Отделението, което доскоро им изглеждаше толкова пусто, студено и неприветливо, сега им се струваше окъпано в топла светлина. От леглото на Беа се виждаха украсената коледна елха и блещукащите гирлянди и лампички по коридора.

Ейдън изви глава при влизането на доктор Пейтъл.

— Цялото семейство ли е дошло да ви види, госпожо Мъри?

— Да, докторке, те са прекрасни, нали? — усмихна се Беа. — Не знам как ме изтърпяхат понякога, но съм щастлива, че ще трябва да ме търпят още известно време.

— Да, така е — съгласи се доктор Пейтъл. — Вие много ни изплашихте. За съжаление всяка подобна операция крие рискове и вие извадихте лош късмет. Но мога да ви уверя, че хирургът успя да отстрани целия тумор. Вероятността от рецидив е минимална, но ако забележите завръщане на симптомите — моля ви, не ги омаловажавайте. Ще направим някои изследвания на слуха ви, преди да ви изпишем, а вашият семеен лекар ще ви следи. През следващите

няколко месеца ще имате нужда от повече почивка и не бива да шофирате.

— Според вас кога ще можем да я отведем у дома? — плахо попита Рейчъл.

— До няколко дни пациентката ще бъде в състояние да пътува — усмихна се доктор Пейтъл. — Така че ще се приберете навреме за Коледа. Но запомнете, че там трябва да си почивате, госпожо Мъри — добави тя със строг поглед, който издаваше подозренията ѝ, че Беа нямаше да стои мирна нито минута след вече изтърпяната принудителна почивка на легло.

Рейчъл почувства вълна на облекчение. Тя се включи в семейната прегръдка с децата и посегна да улови ръката на Ейдън. Погледна го в очите и в този миг осиротялото късче от сърцето ѝ си дойде на мястото.

— До половин час тръгваме — извика Рейчъл, докато раздигаше купичките от закуска.

— Хайде, да изчезваме — направете проверка за забравени вещи — подкани ги Ейдън, когато Зак изникна, отворил уста да зададе поредния въпрос — това беше неговата изпитана тактика на отлагане.

Ейдън се спогледа с Рейчъл и се усмихва.

— Това е почти като... — той не довърши.

— И аз си помислих същото — промълви тя и докосна ръката му. Ейдън се намръщи, но усмивката остана на лицето му. — Хайде — добави тя, — вече ти е позволено да си го помислиш.

— Почти като доброто старо време — довърши Ейдън. — Разбира се, мама е най-важна — добави той, притегляйки Рейчъл към себе си, за да я целуне по главата. — Но не само това. — Той се облегна на плота, а на лицето му изгря недоумяваща усмивка. — Сякаш всичко си идва на мястото, Рейч. Първите два шкафа от работилницата на Джей пристигнаха и Саймън каза, че били страхотно попадение. Все още не мога да повярвам — по всичко личи, че ще си сътрудничим занапред.

— Това е страхотно — възкликна Рейчъл, а въодушевлението на мъжа ѝ породило в нея чувство на облекчение.

— Джон и Сю, собствениците на плевнята на Уестли, са ни препоръчали на някакви свои приятели — семейство, което е купило порутена църковна сграда в Гигълсуик и искат да я преустроят в къща за живеене. Досега никога не сме преустройвали църква, но ти знаеш, че аз обичам такива предизвикателства — а така може да ни се отвори нов пазар.

Рейчъл стисна ръката на мъжа си.

— Интуицията ми подсказва, че ни очаква прекрасна година — прошепна усмихната тя.

— На мен също — съгласи се Ейдън. После се наведе напред и я целуна.

Беа седеше на предната седалка, за да слуша радио новелата за семейство Арчър.

— Баба си има приоритети — заяви тя.

Рейчъл се беше сместила на задната седалка заедно с Мили и Зак, а багажникът беше претъпкан с багаж.

— Няма ли да свърши скоро, бабо? — измрънка Мили. — Сериозно, какво изобщо се случва в тази новела? Все едно и също повтарят.

— О, тук грешиш — каза Беа, като се обърна да погледне внучката си. — Кардинално. Нима си забравила, че онова момче падна от покрива? Не можеш да пропуснеш такова нещо, Мили. Това е важно. Нещо такова може да се случи отново.

Мили изохка. Рейчъл седеше до вратата, почти смачкана от една тийнейджърка, едно шестгодишно момче, възглавници и плюшени играчки. Единственият начин да усмири Зак беше като му даде пакет желирани мечета, за което сигурно щеше да съжалява, когато го обземеше пристъп на хиперактивност вследствие на погълнатата ударна доза захар.

Рейчъл не обичаше сбогуванията и макар да нямаше търпение да се прибере вкъщи, раздялата с Джей и Шивон я беше натъжила. Поне знаеше, че ще види Джей скоро — той щеше да дойде в Йоркшир след Нова година с готовите мебели за преустроена плевня, за да помогне при монтирането им.

Лили беше положила огромни усилия да ги убеди да останат и да опитат лакомствата за коледното празненство.

— Това е най-малкото, което мога да направя в знак на благодарност, задето върнахте красотата и уюта в дома ми — каза тя. — Ако не бяхте вие, аз нямаше да имам такъв красив дом, в който да посрещна Коледа. Настоявам. Ще отворя разтегателните дивани.

Накрая Лили се отказа и ги изпрати с мини карибски коледен кейк и бутилка ром.

— Отпразнувайте Коледа както си му е редът — рече тя. — Но на втория ден се почерпете с тези неща и си спомнете за вашата стара съседка Лили.

Децата я бяха прегърнали за сбогом, а Зак ѝ подари лично изработена коледна картичка.

— Може да си говорим по скайп — каза той и Лили се усмихна.

— Разбира се, синко. Благодарение на теб вече знам как се прави.

Ейдън беше избързал напред, за да подготви колата, и Рейчъл изпита облекчение, когато чу включването на двигателя.

— Това е знак, че трябва да вървим — каза тя.

И тогава друг звук, тихо пърпорене като от малък мотоциклет, прозвуча иззад краката на Лили. Зак и Мили се наведоха. Мистър Рипли излезе напред и взе да им се умилква, като мъркаше при всяко погалване.

Рейчъл гледаше семейството си и не можеше да повярва, че бяха отсъствали от Скипли само един месец. Животът на всеки един от тях се беше обърнал с главата надолу и все пак ето ги тук, по пътя към дома. Но сега бяха по-близки от всякога. Вярно, Коледата щеше да е малко импровизирана тази година — Рейчъл не беше успяла да поръча пуйка и не беше организирала обичайните приготовления. Кой знае — може би накрая щяха да отпразнуват Коледа с пица, но това нямаше значение. Най-близките ѝ хора бяха заедно и щастливи и само това беше важно.

Когато прозвуча музикалната тема на Ъмбридж и Беа се съгласи да пуснат сиди, Рейчъл се обади, че има молба. Тя намери пъхнатото в джоба на вратата при шофьора калъфче с диск и го подаде на свекърва

си. Беа го постави в уредбата, а Мили го позна първа и даде тон за цялото семейство.

„Отиваме си вкъщи за Коледа...“

Когато пристигнаха у дома, Рейчъл свали кутията със стъклените играчки и гирляндите от втория етаж, а Зак и Мили моментално изсипаха съдържанието ѝ. Мили прегледа украшенията и избра любимите си. По пътя към дома бяха успели да намерят разпродажба на коледни елхи на главната улица и Ейдън и Рейчъл я бяха привързали на покрива на колата.

Рейчъл отиде да приготви нещо за пиене, тананикайки си заедно с коледните песни, които звучаха от радиото. Бяха решили да отложат разопаковането на багажа за по-късно. Тя се доближи до хладилника и забеляза коледна картичка върху плота.

Рейчъл отвори белия плик и намери вътре картичка във формата на северен елен.

Семейство Мъри, беше написала най-отгоре Лори.

Благодаря ви, че ме пуснахте да живея в дома ви.
Желая ви прекрасна Коледа. Поръчах ви пуйка при месаря,
ще бъде изпечена и готова да я вземете на Бъдни вечер.

С обич:

Лори х

Обзета от любопитство, Рейчъл отвори вратата на хладилника. Вътре имаше различни пластмасови кутии и пакети. Тя ги извади и ги подреди отстрани.

Отвори първата кутия — боровинков сос. Следващата — мини коледни венци.

— Ейдън — извика тя, — ела да видиш нещо.

Тя продължи да отваря кутиите една по една и да открива по нещо от *Книгата с коледните рецепти на Беа*. На лицето ѝ изгръ усмивка.

— Ти нали каза, че Лори не я бива в готвенето? — подметна Ейдън, прегръщайки я през раменете.

— Ами, изглежда, че хората могат да се променят — заяви гордо Рейчъл. — Нали?

Минаваше 22 часът, Зак вече беше в леглото, а Мили се беше качила в нейната стая, за да почете.

— Мислиш ли, че е безопасно? — попита Ейдън с усмивка, като се огледа в хола така, сякаш всеки момент някой можеше да изскочи от килера.

— Да, така смятам — каза Рейчъл, изваждайки торбите с подаръци, които все още не бяха опаковани. Ейдън извади опаковъчната хартия, панделките и тиксото от чекмеджето на дървената ракла и двамата се разположиха на килима.

— Глътка вино? — предложи Рейчъл и преди мъжът ѝ да успее да отговори, отвори бутилка „Просеко“ и наля в чашите. Ейдън пусна диска с коледни песни, които слушаха винаги когато опаковаха подаръците. Правеха това всяка година, още от първата година след сватбата. Онази първа година беше скъпоценна глътка време за тях като двойка, преди да започне лудницата. Опаковането на подаръците беше традиция, която двамата си бяха обещали никога да не изоставят.

Ейдън се бореше с тиксото.

— Това нещо ме напада — отбеляза той. Докато поемаше с благодарност чашата от Рейчъл, тя го освободи от хватката на лепкавата лента.

— Вече си свободен — каза тя.

— Закъде съм без теб? — пошегува се Ейдън.

Двамата се чукнаха с чашите пенливо вино и той притегли Рейчъл, за да я целуне.

— Освен че си смела и сръчна, тази вечер си и много красива.

Рейчъл прие комплимента и поне този път му повярва. Беше облякла любимата си черна рокля с пайети и си беше сложила висящите сребърни обици. Когато се огледа в огледалото, откри, че стресът беше напуснал лицето ѝ. Бръчките между веждите ѝ бяха изчезнали и страните ѝ бяха възвърнали свежия си цвят. Не ѝ беше нужно нищо повече от едно мацване с червено червило, за да изглежда блестящо тази вечер.

— Най-после можем да се отпуснем, нали? — промълви Ейдън.

— Да, мисля, че е така — съгласи се Рейчъл. — Но след като опаковаме тези подаръци. — Тя постави кутията с новата преса за коса

за Мили и се зае да я увива в сребриста хартия.

— Не, говоря сериозно. Сигурни ли сме, че онзи тип е изчезнал?
— попита Ейдън. — Онзи негодник, който е досаждал на Мили?

— О, боже, да — отговори Рейчъл. — Допускаш ли нещо друго, след като Даяна се е заела да прогони някого от селото? Всъщност той е офейкал почти веднага щом Лори си е тръгнала. Очевидно дори не е тукашен. Обикалял от град на град, от благотворителната организация го наели за шофьор, само толкова — но той успял да внуши на всички, че е техен постоянен служител. Изглежда, че е успял да заблуди доста хора наоколо.

— Не е за вярване — процеди Ейдън. — Ама че гаден мръсник. Ако ми се мерне пред очите... — Той поклати глава. — Хм, най-добре да не ми се мотае в краката, наистина.

— Да, знам. Но все пак се надявам, че от цялата тази неприятност излезе нещо добро. Сега Мили споделя с нас, казва ни истината. Струва ми се, че отношенията ни се нормализираха. Отново разговаряме както преди. Или поне вървим в правилната посока.

— Ти имаш право — съгласи се Ейдън. — Колкото и да ми се иска да строша кокалите на този Патрик, вероятно фронталният сблъсък с нашата дива Даяна е най-страшното наказание.

Рейчъл се засмя.

— Слушай, Ейдън — заговори тя, като отпи глътка вино. — Като заговорихме за Даяна...

— Ммм-хмм — изсумтя разсеяно Ейдън, докато се опитваше да прегризе със зъби тиксото.

— Не така — прекъсна го Рейчъл, като посегна с ножицата. — Има нещо, за което искам да поговорим.

— Хайде, казвай — подкани я Ейдън.

— Преди да отидем в Лондон, Даяна ми отправи едно предложение. Там имах време и пространство да го обмисля. Тя иска да се включи в нейната фирма за вътрешно обзавеждане. Ти знаеш какви проекти движи тя — сега планира да започне да декорира детски стаи. Харесва ѝ как обзаведох стаите на Зак и Мили и честно казано, на мен ми беше много приятно. Тя каза, че двете заедно можем да изградим концепцията. Освен това ще ми плати обучението.

Рейчъл почувства притеснение. Не заради онова, което щеше да каже Ейдън, а защото след като го изрече на глас, предложението се

превърна в реална възможност — а до този момент беше само мечта.

— Зная, че досега не съм правила нищо такова. Но осъзнах, че съм готова за ново предизвикателство.

— И искаш да работиш? — попита Ейдън. — Защото ако е така, трябва да следваш мечтата си. Винаги съм казвал, че ти си самороден талант.

По лицето на Рейчъл пропълзя усмивка.

— Но няма да го направиш, защото се притесняваш за нашето материално положение, нали, Рейч? Наистина се надявам, че бизнесът ми ще живне следващата година.

— Не е това, миличък — побърза да го увери Рейчъл. — Макар че и аз искам да бъда полезна, разбира се. Но го правя по друга причина — сега, когато децата пораснаха, аз искам да направя нещо за себе си.

— Добре, тогава трябва да го направиш, Рейч — каза Ейдън. — Знам, че ще ни накараш да се гордеем с теб.

ГЛАВА 32

Събота, 23 декември

Лори превъртя ключа във входната врата и влезе във фоайето на жилищната кооперация. Все още беше малко изморена след нощта на караокето и се приготви за изкачването по стълбите с тежкия куфар в ръка.

— Здравей — прозвуча познат глас. Тя вдигна глава и видя Джей да се задава от другия край на коридора. Беше облечен с тъмно сако и шал около врата, дънки и тъмнокафяви обувки с връзки. — Мога ли да ти помогна с куфара?

— Здравей — поздрави Лори, малко стресната от внезапната му поява и от начина, по който настроението ѝ тутакси се беше разведрило, щом го видя. — Да. Благодаря ти. Освен ако не излизаш?

— Не бързам за никъде — увери я Джей.

Лори се опита да озапти мисълта къде точно отиваше Джей.

Той се наведе да вземе куфара и преви гръб театрално за част от секундата, когато го вдигна.

— Вътре да няма труп? — пошегува се той.

— Вкарвам контрабандно един санбернар — отговори Лори, като добави шепнешком, — знам, че Шивон не обича кучета, затова не ѝ казвай.

— Е, как беше? — попита Джей, когато тръгнаха нагоре по стълбите. — В провинцията?

— Добре каза Лори, — в някои отношения ми хареса.

Той наклони глава и прехвърли куфара в другата си ръка, изкачи последните стъпала и го остави на площадката пред вратата на Лори.

— Сериозно?

— Да. Не беше чак толкова лошо — призна Лори, а по устните ѝ плъзна усмивка. — Макар че трябва да призная колко много се радвам да се прибера вкъщи.

— Как успя да си вземеш толкова дълъг отпуск от службата?

— Това е дълга история — промълви Лори. Джей зачака продължението. — Истината е, че бях временно отстранена от работа — каза тя.

— Какво? — попита Джей, не вярващ на ушите си. — Но те без теб са изгубени.

Джей стоеше толкова близо до нея, че Лори почти усещаше топлината на тялото му. Не можеше да мисли за нищо друго, освен колко много искаше да го целуне. Какво мъчение беше да бъде до него, достатъчно близо, за да го докосне. Тя се бе заблуждавала да мисли, че можеше да започне нещо с Патрик — дори когато всичко вървеше добре, чувствата към него бледнееха в сравнение с онова, което изпитваше към Джей.

— Всъщност Дани ми пусна есемес снощи и ме помоли да се върна на работа по-рано. Но аз му отказах. Не съм готова да се върна там, не още. Животът не е само работа.

— Изглежда, че си преосмислила живота си, докато беше в провинцията — подхвърли Джей след продължително мълчание.

— Да, така е. А чувам, че и ти си бил доста зает. Рейчъл ми разказа за мебелите, които изработваш за проекта на Ейдън.

— Това е страхотна възможност — каза Джей. — Благодарен съм на Ейдън, че реши да ми гласува такова доверие.

Разговорът отново затихна. Джей сведе очи, а после погледна отново Лори.

— Без теб беше скучно.

— Не знам как точно да го разбирам — пошегува се Лори. — Дали в добрия или в лошия смисъл?

Джей се вгледа сериозно в очите ѝ.

— Скучно и тъжно — каза с усмивка той. — Определено. — Лори почувства прилив на вълнение и удоволствие. Това не беше ли нещо като признание, че му беше липсвала?

Лори се поколеба за момент, питайки се дали да го покани да влезе. Да пият кафе — най-нормална, съседска покана.

Джей сведе поглед към прозореца на стълбището и суграшицата, която се сипеше по стъклото.

— Добре, аз ще тръгна.

О, разбира се, помисли си Лори. Кафето и без това беше глупава идея. Тя сигурно щеше само да наговори цял куп неуместни глупости.

— Добре че не съм на твое място — подметна Лори, кимайки към прозореца. — Моят план включва само баня, вино, полягване. — Тя отвори вратата на апартамента си и вкара куфара вътре.

— Да, тръгвам — повтори Джей, — но ти си добре дошла, Лори.

— Благодаря ти — промълви тя.

Лори затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея, като издиша целия въздух в дробовите си. Какво имаше в този мъж? Тя се чувстваше като снежно кълбо, което бяха обърнали и разклатили.

До Коледа оставаха само два дни, а тя дори не го беше попитала за приготовленията, осъзна Лори. Вкара куфара в спалнята си, а след това отиде в кухнята, за да сложи чайника на котлона и да пусне радиото, което, както осъзна докато сменяше честотите, излъчваше само коледни песни. Лори се огледа. В апартамента имаше нещо особено. Усещането беше различно. Тя не можеше да определи точно защо. И тогава видя пъстрата хартиена гирлянда над кухненската врата. Надзърна в хола — там, до еркерния прозорец, имаше красиво аранжирани клонки с бели лампички, а камината беше украсена с бръшлян и зеленика. Первазите на прозорците също бяха окичени с хартиени гирлянди, а върху масичката бяха подредени няколко поздравителни картички, както и едно от онези растения с червени листа, чието име все не можеше да запомни. Лори ахна. Апартаментът ѝ беше по-красив и хм... по-добре поддържан от всякога.

Тя обиколи хола, като попиваше с очи всяка подробност.

Нямаше коледна елха — слава богу, тя мразеше капещи иглички — но стаята беше поразително украсена. Лори видя голяма картичка, подпряна върху камината, с нейното име отгоре. Свали я и я разгърна, изпълнена с детинско нетърпение.

Лори прочете фамилния поздрав на семейство Мъри за Коледа и написаното с едри печатни букви от Зак: „Аз направих хартиените гирлянди.“ В левия ъгъл на картичката имаше бележка от Рейчъл: „Виж какво открихме!“ На гърба на картичката имаше захваната е кламер снимка на Рейчъл и Лори в училище. Лори се усмихна: тя дори си спомняше деня, когато се бяха снимали — деня след последния изпит, когато двете се бяха качили в колата и бяха отпрашили към крайбрежието. Тя я затъкна с умиление под рамката на огледалото.

ГЛАВА 33

Неделя, 24 декември, Бъдни вечер

Цяла сутрин Беа надзираваше Мили и Зак, които усърдно приготвяха нейната прочута медно-джинджифилова къщичка. Мили пъхна елементите във фурната, за да се изпекат.

— Трябват им двацет и пет минути — каза Беа от мястото си на масата, — след това ще слепим стените с глазура, за да сглобим къщичката. В тази част мога да се включа и аз.

Рейчъл погледна свекърва си — това сякаш не беше същата жена като онази, която лежеше в болницата. Лицето ѝ беше възвърнало обичайния си тен, а късо подстриганата руса коса беше безупречно фризирана. Носеше елегантна тъмносиня жилетка с бяла блуза и идеално прилягащ панталон.

— Може ли да добавим шоколадови топчета и желирани мечета към украсата, бабо? — попита Зак.

— Разбира се — каза Беа и разроши косата на внука си. — Аз имам и сребърни топченца.

— А след това нали може да направим канелените звезди? — попита той с палава усмивка.

— Нали може? — включи се Мили, като вдигна една сладкарска формичка във формата на звезда и ги погледна през дупката.

Беше толкова хубаво, че Мили си беше вкъщи с тях на Бъдни вечер. Само при мисълта, че тази вечер тя можеше да бъде... — Рейчъл не си позволи да довърши. Беше непоносимо дори да мисли за това.

— Не им позволявай да те изтощят, Беа — каза Рейчъл, като се изправи. — Иначе ще печете сладкиши до полунощ.

— Но къщичката е нещо специално — настоя Зак. — Мили ще ти разказва за нея, за да те държи будна.

Рейчъл и Беа се усмигнаха.

— Не се тревожи за мен, мила. Аз съм добре. Толкова ми е приятно да се занимавам с разни неща.

— Знаеш какво казаха лекарите...

— Ох, моля ти се — махна с ръка Беа. — Ако си извлякох някаква поука от случилото се, то е да се радвам на живота, докато съм тук, и да не губя нито един миг. А пък аз винаги съм приемала думите на лекарите с известна доза скептицизъм. — Тя намигна на снаха си. Докато Рейчъл и Ейдън настояваха да не се преуморява, Беа се връщаше към обичайните си светски ангажименти. Джойс и Пам вече се бяха отбили да я видят и да ѝ поднесат коледните подаръци.

— Ти чу ли за Даяна? — прошепна съзаклятнически Беа на Рейчъл, когато Зак стана от масата и отиде да оближе дървената лъжица и купата. Рейчъл поклати глава. — Тя е влюбена — разкри Беа, с блеснал поглед. — В Греъм, собственика на кръчмата. Много приятен мъж. Не мислех, че е неин тип, дори не допусках, но любовта не признава правила.

— Охо. Каква изненада — възкликна Рейчъл. През последните месеци Даяна беше превърнала мъжемразството в свое призвание. Но само за няколко седмици беше настъпил пълен обрат.

— Освен това се е разхубавила — довърши Беа. — Всъщност, като се замисля, не знам какво е ставало тук, но повечето дами са облечени по-добре от преди. Джойс се беше наконтила е прекрасна блуза с голяма панделка. И май спомена, че е била манекенка в някакво ревю? Може би все още не съм съвсем наред с главата...

— Главата ти е наред. Всичко това е под влияние на Лори — обясни Рейчъл, като се усмихна. Изглежда, Скипли беше засмукан от модната въртележка на Лори.

— Хм, не знам какво е направила твоята приятелка, но определено е вдъхнала свежа струя живот в селото.

Докато седяха около камината вечерта, преяли с приготвения от Ейдън пилешки пай, Мили се обърна към родителите си.

— Нали помните, когато разговаряхме онзи ден — започна тя, — обещах, че трябва да бъда честна е вас и да ви казвам какво правя?

— Да — каза Рейчъл с лек трепет, като хвърли поглед към Ейдън. Бяха разговаряли тримата с Мили, преди да напуснат Лондон, и ѝ бяха обещали занапред да се вслушват в молбите ѝ.

— Ще ме пуснете ли да отида на гости на леля Лори, например през великденската ваканция? Може да се отвори възможност да изкарам кратък стаж в „Сиймлес“? — попита Мили. — И да се видя с Ники?

Рейчъл погледна дъщеря си — тя изглеждаше толкова уверена и пораснала. Двамата с Ейдън трябваше да свикнат с факта, че Мили вече не беше тяхното малко момиченце.

— Ти какво мислиш? — заговори пръв Ейдън, като се обърна към Рейчъл. — Лори нали няма да има нищо против?

— Не виждам защо да не я пуснем — каза Рейчъл. — Лори неведнъж те е канила да ѝ отидеш на гости. Не знам какви са правилата за стажа, ще трябва да попитаме — но ако не е прекалено заета, Лори сигурно ще се радва да те вземе под крилото си. Ще обсъдим тази идея с нея, когато се върне от Испания.

— Благодаря, мамо и татко, вие сте страхотни — възкликна Мили, като скочи на крака и се втурна да ги прегърне. — Просто усещам, че новата година ще бъде абсолютно невероятна. Имам предчувствие.

Рейчъл прегърна дъщеря си. Тя не знаеше с какво се захващаха двамата с Ейдън, но чувстваше, че постъпваха правилно, като гласуваха повече доверие и свобода на Мили.

След като децата си легнаха, Ейдън напъха една мандарина в чорапа, който Мили беше окачила над камината.

— Странно, нали — подхвърли той. — Тя вече е голямо момиче, но все още се цупи, ако си няма коледен чорап с лакомства.

— Да — съгласи се Рейчъл, като се доближи до мъжа си и го прегърна през кръста. Тя се притисна до него. Ейдън я притегли още по-плътно до себе си.

— Рейч — промълви той, обръщайки се да я погледне. — Ела и седни тук. — Ейдън я поведе към дивана, където двамата седнаха. — Тази година искам да ти поднеса моя подарък по-рано.

— О, така ли? — възкликна изненадана тя. — Това е нещо ново. Как така?

Ейдън извади голям бял плик и ѝ го подаде.

— Просто така.

Рейчъл взе плика и го отвори внимателно. И ахна, когато видя какво имаше вътре.

— Ейдън, ние не можем... не бива — той докосна устните ѝ с ръка — два билета до Венеция?

— Не се тревожи. Да кажем, че просто си поисках реванш за направените услуги. Наех стая в семейна къща за гости, не е петзвезден хотел, но изглеждаше много симпатично. А Даяна каза, че с удоволствие ще наглежда децата за един удължен уикенд, ако мама дотогава не се е оправила.

— Но Ейдън... — промълви Рейчъл, задавена от напирещите сълзи. Тя си представи каналите, гондолите, дворците — да прекара няколко дни насаме с Ейдън беше нейната съкровена мечта. — Ти знаеш, че винаги съм искала да отида в Италия.

— Аз също. И сега ще изживеем медения месец, който никога не сме имали. — Ейдън приглади буйната ѝ коса зад ухото ѝ. — Мили за пръв път ни разтърси, нали? Искам да те помоля само за едно нещо добави той.

— О, така ли? — изрече малко подозрително Рейчъл.

— Да — каза той, като посегна към страничната масичка, взе нещо и го вдигна над главата ѝ. Рейчъл се засмя, когато видя клонката зеленика с бели плодчета.

— Мисля, че мога да се справя с тази задача — каза тя и когато Ейдън се наведе към нея, тя го целуна нежно по устните, изпитвайки прилив на толкова силна любов, както в деня на сватбата им.

* * *

Подател: Ben.groves@gmail.com
Получател: Millypede@gmail.com

Мили, здравей!
Весела Коледа!

Аз съм Бен, от училище. Лори спомена, че ще се прибереш в Скипли за празниците, затова исках да ти кажа, че ще правя купон за Нова година. Ти искаш ли да дойдеш?

Ще бъде забавно (обещавам). Нищо особено, само няколко приятели. Помислих си, че може би е добре да се видиш с някои хора след дългото отсъствие от училище.

Е, надявам се да дойдеш.

Бен Дж.

Подател: Millypede@gmail.com

Получател: Ben.groves@gmail.com

Здравей, Бен,

Благодаря за поканата — това е супер. Трябва само да питам нашите, но понеже ти живееш на две крачки от нас, сигурно ще ме пуснат. Може ли да дойда с приятелка?

Доскоро.

Мили х

ГЛАВА 34

Неделя, 24 декември, Бъдни вечер

— Лори, радвам се, че се върна, но знаеш, че мразя да пазарувам — роптаеше Шивон, докато Лори я мъкнеше през Ковънт Гардън. — При това навръх Бъдни вечер?

— Трябва да избира нещо специално за мама — каза тя. — Пък и виж, красиво е — добави Лори, като посочи коледните щандове и ярко осветените витрини, розовобузите минувачи, натоварени с торби и пакети, опаковани в сребриста и позлатена хартия.

— Променила си се — отбеляза Шивон, като огледа внимателно лицето на приятелката си, опитвайки се да определи откъде точно бликаше необяснимата ѝ коледна ведрост.

— Печени кестени? — попита Лори, спирайки пред една сергия, за да си купи кесийка с кестени.

— Да, моля — каза Шивон и разтри енергично премръзналите си бузи. — Нещо горещо ще ми дойде добре.

— Но сериозно — продължи тя, като пое книжната кесия, от която се вдигаше ароматна пара, и последва приятелката си в навалищата, — ти откога се потопи в празничното настроение? Когато се чухме последния път, ти каза, че дори няма да дойдеш на празненството у Лили.

Лори наистина се чувстваше малко саможива напоследък и възнамеряваше да посрещне Коледа в тихо уединение тази година, вместо да отиде на купона у Лили.

— Все още обмислям дали да не пропусна угощението — призна тя. — Макар че не съм казала на Лили. Но наистина нямам търпение да замина за Испания и да прекарам известно време с мама — шампанско и танци на площада на Нова година. Освен това там в момента е плюс 20 градуса.

— Може ли да ме вземеш вместо багаж в куфара? — предложи Шивон, и захапа поредния кестен. — Зажадняла съм за мъничко слънце.

— На мен ми се виждаш съвсем озарена — подметна Лори, забелязвайки руменината по бузите на приятелката си. Емоциите на Шивон се бяха изписали на лицето ѝ. От споделеното досега изглеждаше, че стресът и напрежението от преподаването в гимназиален курс бяха отстъпили място на изобилието от хубав секс.

— Благодаря ти — промълви тя. — Толкова е странно, Лори. Мисълта ми е, че всичко се случи толкова бързо. А сега Ед ме покани да се запозная с неговото семейство. Рано е — така де, какво ще си помислят за мен?

— Ще се влюбят в теб — увери я Лори. — Теб всички те обичат.

Шивон тупна лекичко приятелката си по рамото.

— Ау — подметна тя, сбърчила нос. — Не знаех, че това те интересува.

— Интересува ме — каза Лори, спирайки пред една сергия с дребни бижута. — И ще ми трябваш повече от когато и да било, сега, когато започвам да търся само свестни мъже — обяви тя, като избра едно колие и го поднесе към шията си, така че Шивон да го прецени. — Какво мислиш за това? — попита тя, тръпнейки от докосването на хладното сребърно легло на кехлибарената висулка. — Представи си ме с по-тъмна, смугла кожа. — Тя посочи косата си. — И с няколко посивели кичура.

Шивон се вгледа отблизо.

— Собствените ти също не са малко. — Тя улови един бял косъм и го изскубна, поднасяйки го под носа на Лори.

— Ох — извика Лори, като трепна и се отдръпна от приятелката си. — На село нямаше свестни фризьори. Хайде, кажи, харесва ли ти?

— Кехлибарът е прекрасен — отбеляза Шивон, — но тюркоазът също е много красив — каза тя и вдигна подобно колие с по-малка висулка.

— Тюркоазът е за мама — усмихна се Лори. — А кехлибарът е за теб.

След като приключиха с коледните покупки, двете се настаниха на дивана на Шивон и изгледаха романтичната комедия „Знак на съдбата“ сигурно за стотен път. Шивон стигна до извода, че Джон Кюсак в Ню Йорк по Коледа превъзхождаше Джон Кюсак, в който и да

е смислен филм, затова оставиха черната комедия „Убиец под прицел“ за по-късно, за да проверят теорията на практика. Отвориха една метална кутия с шоколадови бонбони и сега подът и диванът бяха осеяни с разноцветни целофани и станиоли — лилави и жълти от страната на Лори и златни и зелени от страната на Шивон. Двете бяха напълно погълнати от сюжета, когато мобилният телефон на Шивон звънна.

— Ало — обади се тя. Сигурно беше Ед, помисли си Лори, долавяйки закачливата нотка в гласа на Шивон. И съдейки по чевръстото събиране на опаковките от шоколадовите бонбони, той очевидно идваше насам.

— Това беше Ед — каза Шивон, като остави телефона си върху масичката. — Боже, той идва насам, след пет минути ще бъде тук.

Тя хукна към банята.

— Трябва да се приведа в приличен вид — обясни Шивон. — Остани да се запознаеш с него — извика, а гласът ѝ отека в банята. — Смятам, че ще го харесаш — добави тя, подавайки глава. Лори не беше сигурна — мъжете, с които Шивон беше ходила до този момент, бяха вятърничави индивиди с увлечение по тантрически секс и благовонни пръчици — накратко, те не се вписваха в представата на Лори за приятна компания и определено не бяха хората, с които тя би искала да прекара Бъдни вечер. Но тя дължеше това на Шивон — пък ѝ приятелката ѝ бе настояла, че Ед е различен.

На домофона се позвъни и Шивон изля цяла тирада ругатни.

— Не се тревожи, аз ще му отворя — провикна се Лори. Тя се опита да пусне Ед, но той явно не успя да бутне вратата навреме за автоматичното отключване. След една-две минути гостенинът ругаеше наравно с Шивон, очевидно нехаещ, че Лори чуваше всяка негова дума по домофона.

— Ще слеза долу да му отворя — каза Лори. — А ти — тя огледа копринения халат на Шивон, — побързай да се облечеш.

На партера Лори отвори входната врата и намери Ед да стои на студа, плътно увит в черното си вълнено палто. Нямаше начин човек да не го забележи — висок почти два метра, с широки рамене и къса черна коса, със зачервени от вятъра бузи. Но онова, което се набиваше на очи, беше неговата усмивка, която се простираше от ухо до ухо.

— Правилата за допуск в сградата са много строги — пошегува се той, като протегна ръка към Лори. — Аз съм Ед. Ти сигурно си Лори. Приятно ми е да се запознаем. — Лори пое ръката му, след което го целуна по бузата, понеже ѝ се стори по-естествено.

— Аз също се радвам да се запознаем. Слушала съм много за теб. — Лори му направи знак да влезе вътре.

Когато се обърна да тръгне по коридора, Лори видя зад себе си Джей, който се канеше да излезе. Той я погледна, след това стрелна с очи Ед. Тя ли си въобразяваше, или лицето му помръкна?

— Весела Коледа — каза Джей и като кимна първо на Лори, а после на Ед, се отправи към вратата.

* * *

Шивон подаде на Лори чаша горещ греян сайдер и тя я обхвана с облечените си в плетени ръкавици ръце. Църковният хор тъкмо беше започнал коледната служба на площада пред кметството на Брикстън, където се бяха събрали много хора. Подхванаха прекрасно изпълнение на коледния химн „Адесте Фиделес“, от което Лори настръхна. Лили беше на първия ред на хора и пееше като ангел. Беше ясна, мразовита вечер — децата тичаха и танцуваха пред хора, родителите похапваха плодов пай, а бабите и дядовците се опитваха да внесат ред. Шивон смушка приятелката си.

— Струваше си да се надигнеш от дивана, нали? — Лори кимна и отпи глътка сайдер. Ед прегърна Шивон и я притегли към себе си.

Добре, Ед беше чудесен. Лори трябваше да признае това. Изглеждаше влюбен до ушите в Шивон, смееше се на всички нейни идиотски шеги и дори се стараеше да накара Лори да се почувства като част от компанията. По пътя насам той ги беше забавлявал с истории за децата, на които преподаваше, и им купи бенгалски огън от продавача на площада.

Започнаха фойерверките и хористите запяха още по-силно. Лори запя на глас — цялото това коледно вълшебство май беше заразително.

ГЛАВА 35

Понеделник, 25 декември, първият ден на Коледа

— Вижте какво си имам — възкликна задъхано Зак, като изсипа съдържанието на коледния си чорап върху леглото на родителите си. Часът беше 6:30 сутринта и Рейчъл изохка, докато се опитваше да се събуди, но когато видя сияещото личице на сина си, самата тя се усмихна.

В чорапа на Зак, наред с другите дребни подаръци, имаше малка количка, модел „Фолксваген бийтъл“, която сега се движеше по пода с притеснително реалистично бръмчене.

По-късно, докато закусваха бъркани яйца и пушена съомга, той показва количката на баба си.

— Ау, тя е прекрасна, миличък — възхити се Беа, усмихна се и погледна Рейчъл с вдигнати вежди.

Ейдън напълни чинията на майка си догоре и ѝ я подаде.

— Олеле — каза тя. — Тъкмо за изгладнелите ми очи, след седмици безвкусна болнична храна — засмя се тя. В червената си жилетка с брошка във формата на листо от зеленика, Беа излъчваше здраве. Тя беше успяла да вмъкне незабелязано подаръците си под елхата.

Всички взеха чашите си с чай и отидоха дневната, където се увиха в топлите одеяла.

— Може ли аз да съм пощальонът? — попита Зак, като се изпъчи в синята си пижама.

— Да — рече Ейдън, като му смигна.

Зак се зае да поднася подаръците, които всеки разопаковаше. Рейчъл отвори подаръка си от Мили — изящен зелен шал от естествена коприна.

— Великолепен е — ахна тя, като го вдигна. — Ти ли го направи, Милс?

— Намерих рисунка в една от книгите на Лори — обясни Мили и скромно сви рамене. — Е, харесва ли ти, мамо?

— Обожавам го — призна Рейчъл и прегърна дъщеря си.

— Аха! — възкликна Беа, когато разопакова своя подарък. Тя им показва дивиди с филма „Далеч от Африка“, купен от Ейдън в духа на мемоарите, които ѝ бяха чели, докато лежеше в болницата. — Това е забележителна история.

Беа замълча напрегнато, сякаш се канеше да каже нещо.

— Странно е, че ми подаряваш това.

— Така ли? — попита озадачено Ейдън.

— Да — продължи Беа. — Има нещо, което искам да споделя с вас.

Всички затаиха дъх. Всички, дори Зак, зачакаха Беа да продължи.

— Когато започнах да се съвземам в болницата — подхвана тя, обвила ръце около чашата с чай, а сърцето на Рейчъл се сви при спомена на онези ужасни моменти, докато чакаха Беа да излезе от комата, питайки се дали това изобщо щеше да се случи, — имах време за размисъл. И тъй като сега съм добре, искам да се възползвам максимално от времето, което ми остава.

— Истината е — продължи Беа, — че макар да съм направила доста неща в живота си, с които се гордея — несъзнателно тя докосна медальона със снимката на покойния Дейвид, бащата на Ейдън, и погледна внуците си, които я наблюдаваха съсредоточено, — има някои неща, които с Дейвид така и не успяхме да свършим.

Рейчъл почувства объркване. Беа винаги беше излъчвала удовлетворение, отдаденост на обичайните дела и на внуците ѝ. Тя имаше приятелки, няколко вечери в седмицата играеше бридж, занимаваше се с благотворителни акции в общността. На Рейчъл никога не ѝ беше минавало през ума, че Беа можеше да иска нещо повече.

— Искам да отида в Африка — съобщи Беа.

Ейдън едва не се задави с чая.

— Какво искаш, мамо? — попита той, като се изпъна като струна.

— Искам да отида на сафари, с група и гидове — каза тя, като извади от чантата си брошура. Зак се присламчи на дивана до нея и разгледа снимките на лъвове и слонове.

— Яко! — възкликна той с широка усмивка.

Усмивката на Беа засия със същия ентусиазъм, когато му посочи снимките на залези в саваната и хипопотами в сини води.

— Но мамо — заговори Ейдън, — ти току-що излезе от болницата, и лекарите казаха...

— Не се тревожи — побърза да успокои сина си Беа. — Няма да тръгна утре. Но просто разглеждах тази брошура. — Рейчъл видя, че беше на компанията „Трейлфайндърс“, каквато тя самата беше получила преди няколко седмици. — Спомням си как Даяна каза, че искала да отиде на сафари, след като съпругът ѝ я напусна, но бизнесът вървял толкова добре, че решила да изчака. Ами, аз вече нямам такива ангажименти, освен това имам някакви спестявания. Двамата с Дейвид винаги сме искали да пътуваме заедно — в очите ѝ проблеснаха сълзи, но усмивката не напусна лицето ѝ, — но така и не успяхме да го направим.

— Мисля, че Дейвид щеше да се гордее с теб, задето си решила да го направиш сама — обади се Рейчъл, също с насълзени очи.

— Аз също смятам така, бабо, това е чудесна идея — добави Мили.

— Ами, щом настояваш — промълви неохотно Ейдън. — Но първо ще си дадеш време да се възстановиш. И моля те, обещавай ми, че ще се пазиш!

— Ще внимавам, разбира се — увери го Беа.

— Добре — каза колебливо Ейдън. — Ами, в такъв случай, в духа на тези новини, май е време да отворим шампанското и да празнуваме.

Той отиде до хладилника, извади бутилката и я отвори с шумно гръмване на тапата.

— Тази година ще ни трябват четири чаши, нали? — подвижна му Рейчъл, като намигна на дъщеря си. Мили се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Веднъж в годината, Милс — предупреди Ейдън, изваждайки чашите от шкафа, — така че не се поддавай на щури идеи.

След обяда — сочна пуйка и вкусните лакомства, които им беше приготвила Лори, семейство Мъри се натъркаляха по диваните в хола.

Зак разиграваше шаради и като криеше устата си с ръце, подсказваше гръмко верните отговори на баба си.

— Чарли и шоколадовата фабрика! — извика Беа. Мили изохка престорено и се намести, така че да облегне глава върху рамото на баща си.

— Всяка година едно и също, Зак. Не може да продължаваш да мамиш така. Всички те виждаме.

Рейчъл се надигна и взе кутия шоколадови бонбони от масичката.

— Някой иска ли бонбони? — попита тя и поднесе кутията. Отвсякъде се протегнаха нетърпеливи ръце, но Рейчъл подаде картинката с описанието на различните бонбони на Беа, която беше най-отявлена любителка на шоколада в семейството. — Нали ще позволим на баба да си избере първа? Защото тя няма да може да похапва шоколад на сафарито в Африка.

— Знаеш ли какво, Рейч — подхвърли Ейдън с престорено озадачено изражение. — Струва ми се, че май забравихме един подарък. Ти какво мислиш?

— Мисля, че си прав — съгласи се Рейчъл. — Май че нещо е изпаднало от чувала на Дядо Коледа?

Зак се огледа трескаво, търсейки пропуснатия подарък.

— Имаш нещо в чорапа, Зак — обади се Мили, забелязала голям червен пощенски плик да наднича от празния коледен чорап, който беше оставен върху камината.

Зак се втурна да го вземе и дотича обратно до дивана при сестра си.

— Отгоре пише имената и на двама ни — каза той. — Може ли да го отворя? — Мили кимна и той разкъса червения пощенски плик с радостно нетърпение. Вътре имаше кафява картичка във формата на котка.

— Какво пише? — смушка го Мили. Зак разгърна картичката.

— Ваучер — прочете бавно той. Мили се наведе и зачете над рамото му. — Този ваучер дава право на приносителите — това сме ние, Зак — да... — Очите на Мили засияха и тя вдигна ръка към устата си. Ейдън се обърна към Рейчъл и й намигна, докато Мили довърши изречението: — ... да получат коте по техен избор.

ГЛАВА 36

Понеделник, 25 декември, първият ден на Коледа

— Весела Коледа, весело семейство! — изрече на един дъх Лори в телефонната слушалка.

— Весела Коледа и на теб — отговори Рейчъл. Лори чу поздравите на Мили и Зак. Беше мразовит, ясен ден и Лори усещаше студа дори в добре отопления си апартамент. През заскрежения еркереен прозорец се виждаха колите на улицата, покрити е блещукащ бял скреж.

— Как си прекарвате там? — попита тя.

— Добре сме, благодаря. Много ти благодаря, Лори, за всички приготовления и вкуснотии. Натъпкахме се до пръсване.

— Няма проблем. Това беше най-малкото, което можех да направя. — Лори почувства прилив на топлота при спомена как готвеше в кухнята в Скипли. — Дано само да не съм ви отровила.

— Засега сме добре — а съдейки по вкуса на храната, поне ще умрем в наслада и блаженство.

— Как бяха подаръците? — попита Лори, представяйки си хола, пълен с разкъсана лъскава опаковъчна хартия.

— Ами, доста добре. Мили и Зак получиха коте — или поне обещание за коте. Мистър Рипли беше голям хит, докато живеехме в твоя апартамент. О, и Ейдън ме изненада с екскурзия до Венеция.

— Колко вълнуващо — ахна Лори, — след последния месец вие наистина заслужавате почивка.

— Нямам търпение. И чуй това — Беа току-що ни съобщи, че отива в Африка.

— Ти сериозно ли говориш? — попита Лори, отправяйки се към кухнята.

— Да. Тази сутрин изненадите не спират. Както и да е, ти как си? Мислех си, че вече си на купона у Лили. По-късно ли смяташ да отидеш?

Лори постави чайника върху котлона и извади една чаша, за да си направи кафе.

— Не знам... — каза тя. — Може би.

— Може би? — повтори Рейчъл. — Мислех си, че това е събитието на годината?

— Така е... — Лори прехапа устни. Тя дочуваше музиката, която долиташе от хола на Джей. Представяше си как той и приятелката му си разменят подаръци и се любят, преди да слязат в апартамента на Лили. — Просто...

— Трябва да отидеш — отсече Рейчъл. — Лили държи на теб. А на теб ще ти бъде приятно.

— О, не знам. Може би. — Лори побърза да смени темата. — Хей, получих твоя имейл. Разбира се, Мили може да ми дойде на гости. Много ще ми бъде приятно. Колкото до „Сиймлес“ — когато се върна на работа.

— Значи ще се върнеш? — попита Рейчъл. — Сигурна ли си?

— Да. Но — не ме питай как — Скипли ме излекува от работохолизма. Рейчъл, аз ще се върна в службата, но този път ще бъде различно.

Лори извади куфара и го сложи върху леглото си. Испания. Щеше да помогне на майка си да възстанови разбитото си сърце — и може би, междувременно, помисли си тя, да забрави за своето разбито сърце.

Тя взе сребристия си бански в две части и огледа дали материята не се е разтеглила. Не — нищо чудно, почти не го беше носила през последните две години. Лори го метна в куфара, като си представи как се изтяга лениво край басейна и пие сангрия. Опита се да избере между два чифта сандали на високи токчета и накрая взе и двата. Сложи една памучна бяла рокля върху другите дрехи. Останалото щеше да приготви по-късно.

Лори се замисли за думите на Рейчъл, че трябва да отиде у Лили, и погледна часовника си. Беше едва 15:30 — самолетът ѝ излиташе чак в 10 часа вечерта. Разполагаше с предостатъчно време. Прехвърли тоалетите в гардероба си, извади една червена рокля, после пусна водата в банята, съблече се и се вмъкна под горещите струи.

Лори се появи на вратата на Лили с бутилка шампанско в ръка и стоическа усмивка върху устните. Когато Лили отвори вратата, отвътре долетяха звуците на реге. Лили огледа тоалета ѝ и избухна в смях.

— Е — отбеляза тя, — този стил определено е различен.

Лори беше облякла червената рокля с остро деколте, но беше наметнала отгоре жилетка в кафяво и черно, с огромна триизмерна избродирана червеношийка от дясната страна. Това беше нейното попадение от торбата с вехториите в Скипли, която тя беше взела със себе си по някаква моментна прищявка. По ръкавите се спускаха два реда златни пайети.

— Зная, изглежда ужасно, нали? — призна Лори, като придърпа ръкавите. — Но Коледа е само един път в годината, нали?

Лили се усмихна, улови я за ръката и я въведе в апартамента.

— Толкова се радвам да те видя, момичето ми — каза тя. Много ни липсваше. Сега ела да ти покажа какво направиха те за мен.

Лори мина покрай неколцина гости, които разговаряха до вратата на кухнята. И ахна, когато видя разликата. Стените на кухнята и някои от стените на хола бяха освежени с красиви тапети, наред със стилни дървени етажерки, върху които се виждаха наредените готварски книги. Протритият линолеум беше подменен и целият апартамент изглеждаше по-хубав от нов.

— Красиво е, нали? — промълви усмихната Лили. — Джей изработи етажерките — добави тя, прокарайки ръка по дървото. — Талантливо момче е той — отбеляза тя, като намигна на Лори. — А твоята приятелка Рейчъл и децата ѝ, те също помогнаха. Да са живи и здрави — завърши Лили с насълзени очи. Наоколо хора похапваха и си пийваха, смееха се. В кухнята една възрастна двойка се полюшваше под звуците на карибска музика. Лили вдигна одобрително вежди, виждайки ги да се прегръщат. — Ето го коледния дух в действие — каза тя на Лори с тих смях. Приятелите на Лили от съседните къщи бяха насядали около масата, заедно с порасналите си деца. Отвсякъде се чуваше смях.

Докато си сипваше пържено пиле, Лори съзря Джей. Или поне тила му. Той беше навън в градината, виждаше го през прозореца да се смее и да разговаря с човек, който не се виждаше.

Лори се беше опитала да се подготви вътрешно за този момента, но все пак първият ѝ инстинкт беше да се скрие. Тя се огледа — скътаното в нишата канапе беше практически невидимо от мястото, където стоеше Джей. На него седеше мъж с познато лице, но Лори не можеше да се сети за някаква връзка. Беше облечен в елегантен син костюм, а по раменете му се спускаха посивели раста плитки. Тя се настани до него. Мъжът взе една рамка със снимка от масичката и я разгледа.

— Красива жена — отбеляза почтително той. Лори го погледна изненадана, след това видя, че мъжът сочеше снимка на Лили на някакво парти. Лори се доближи, за да разгледа снимката отблизо. Лили беше на около трийсет години, приблизително на възрастта на Лори, и танцуваше с някакво малко момче на претъпкан дансинг. Лицето ѝ беше обърнато към камерата, озарено с широка усмивка.

— Все така красива — добави той, като вдигна глава. Лори се вгледа в живите му кафяви очи и кожа с карамелен цвят. Не изглеждаше никак зле за годините си.

— Ти си Бил, майсторът на велосипеди, нали? — попита Лори. — Бил, нали? — Тя си спомни табелката, която той понякога изваждате пред съседната сграда, рекламирайки услугите си с изписани на ръка с тебешир букви върху черна дъска. Пред работилницата винаги се виеше опашка.

— Точно така, това съм аз — каза той с гърлен смях, като откъсна поглед от Лили и подаде ръка на Лори. — Приятно ми е да се запознаем. Може ли да ти наляя още малко ром? — Той се пресегна към бутилката и ѝ наля два пръста, доливайки чашата с джинджифилов ейл. Лори отхапа от пилето.

— Имаш нещо тук — пошепна почтително Бил, сочейки зъбите на Лори, между които беше влязло парченце дафинов лист. Смутена, Лори го махна и благодари на Бил.

— Тя е доста добра готвачка, нали?

— Най-добрата — каза Лори, проследявайки погледа на Бил, отново устремен към Лили. — Трябва да поговориш с нея — окуражи го тя.

— Наистина ли мислиш така?

— О, да. Случайно знам, че си няма никого. Свободна жена.

На Бил не му трябваха повече насърчения.

— Ами, в такъв случай — каза той, — нали ще ме извиниш за момент? — Лори му даде знак да върви и Бил се изправи, пригласяйки панталона си. И с един бърз поглед и усмивка към Лори, той се упъти към Лили, която разговаряше с някаква приятелка.

Лори огледа помещението: около масата се виждаха няколко познати лица, но Шивон и Ед явно все още не бяха дошли. Лори погледна стенния часовник. Беше едва четири часа, нямаше за къде да бърза.

Мобилният ѝ телефон изчурулика със сигнала за получено съобщение. Лори го отвори, благодарна, че има с какво да се занимава. Есемесът беше от Рейчъл.

Сетих се нещо. Нали знаеш, че Джей все още е влюбен в теб? И е свободен? х

Пулсът на Лори се ускори. Тя вдигна поглед и веднага забеляза Джей в кухнята. Той беше влязъл вътре. Не разговаряше с онова момиче, тоест с никое момиче, а с Шон от долния етаж. Джей улови погледа ѝ. Извини се на събеседника си и се запъти към мястото, където седеше Лори. Сърцето ѝ заби като лудо.

— Ти успя — промълви той с топла усмивка.

Лори побърза да прибере телефона си, а Джей седна до нея.

— За нищо на света не бих пропуснала това парти — каза Лори.

— Радвам се, че дойде — каза Джей. — Весела Коледа. — Той вдигна бирата си, за да се чукнат.

Умът на Лори се изпразни от всякаква мисъл — Джей седеше толкова близо до нея, че тя не можеше да измисли нито една думичка.

— Беше ми приятно да се запозная с твоята приятелка Рейчъл продължи той, оставяйки бирата си на масичката.

— О, така ли, значи двамата си допаднахте?

— Ами, да — призна Джей. — Познахме, че сме от едно тесто. Тя дори дойде на един от нашите концерти на живо.

— Шивон ми разказа за това — отбеляза Лори, пронизана от неочаквана ревност.

— Рейчъл ме накара да се замисля за някои неща. — Той замълча. — Боже, никак не ме бива в тази работа — добави той,

прокарвайки пръсти през косата си. — Но имам чувството, че...

Сърцето на Лори блъскаше диво в гърдите ѝ, докато тя чакаше Джей да продължи.

— В края на лятото между нас двамата имаше нещо. Нещо специално — промълви Джей, — и все още го има. Поне от моя страна.

Думите му увиснаха във въздуха.

— Мисля, че си струва да опитаме още веднъж. Както трябва. Смятам, че ти си страхотна, Лори. Винаги съм го мислил. Тоест, освен ако онзи мъж снощи не беше приятелят ти... в такъв случай...

— Ед? — попита Лори, а по устните ѝ плъзна усмивка. — Не. Той е приятелят на Шивон.

— Добре. Даже много добре — засмя се Джей. — Радвам се, че изяснихме това. Е, ти какво мислиш?

Лори потъна в очите на Джей и лятото не ѝ се стори чак толкова отдавна. Тя искаше всичко да бъде постарому — с Джей беше различно. Тя се чувстваше като своя по-добра версия.

— Съжалявам, че бях такава идиотка — каза тя. — Сигурно съм се държала много егоистично. Мисля, че се изплаших. Защото ти и аз... ами, това е нещо голямо, нали? — тя се усмихна, после скри лицето си с ръце. — Боже, толкова е трудно, нали? Слушай — продължи тя. — След няколко часа трябва да отлети.

— Ще летиш?

— Да. Дълга история. — Лори пое дълбоко дъх и призова цялата си смелост. — Но ако ти искаш да продължим този разговор — изрече тя, — можем да се качим у нас, докато аз си събирам багажа?

— Звучи добре — каза Джей.

Лори не можеше да прецени със сигурност дали Лили забеляза, че двамата с Джей се измъкнаха — домакинята танцуваше блус с Бил в кухнята, под звуците на някакво реге.

Сърцето на Лори блъскаше лудо, докато се изкачваше по стълбите заедно с Джей и когато влезе в апартамента с него.

— Вино? — предложи тя, влизайки в кухнята.

— Да, благодаря.

Лори извади бутилка червено вино и я отвори, като наля в две чаши. Джей стоеше до нея и тя чувстваше близостта му с всяка своя

клетка. Усещаше познатата топлина, вдъхваше познатата миризма, която толкова ѝ беше липсвала.

— Е, къде отиваш този път? — попита той, като взе едната чаша и се облегна на вратата на кухнята.

— В Испания — отговори Лори. — Само за две седмици. Ще прекарам Нова година с майка ми. Много отдавна не сме се виждали.

— Звучи добре — каза Джей.

— Наистина ли нямаш нищо против да ми правиш компания, докато нахвърлям колекцията си от обувки в куфара и се опитам да го затворя?

— Никак даже — разсмя се Джей. — За мен ще бъде чест да седна заедно с теб отгоре му.

Когато Лори пристъпи към Джей, за да излезе от кухнята, той посочи нещо над вратата.

— Какво е това? — попита той.

Отгоре беше окачена клонка бодлива зеленика, завързана с червена панделка. Лори се усмихна. Сигурно Рейчъл я беше поставила.

Лори погледна Джей.

— Защото ако е капан — промълви той, — аз нямам нищо против.

Джей прокара пръсти по ръката ѝ и я притегли нежно към себе си. Приглади косата ѝ, после улови брадичката ѝ с ръка. Погледна Лори в очите и прокара палец по долната ѝ устна.

Лори затвори очи, докато той я целуваше, а цялото ѝ тяло затрепера от докосването му. Тя прегърна Джей. Беше толкова естествено, сякаш двамата са създадени един за друг.

Докато се целуваха, Лори забрави напълно за самолета, който трябваше да хване. Мислеше само за това колко много имаха да наваксват с Джей. За втория шанс, който съдбата им даваше, за желанието си този път да постъпи правилно, да направи всичко по-добре.

И накрая ѝ оставаше място още само за една мисъл: *Благодаря ти, Рейч.*

Надявам се, че тази книга ви е доставила удоволствие. Тук ви поднасям две мои любими рецепти, които приготвям по това време от годината, за да ви заредя с духа на Коледа.

Снежните кълба на Зак

Потопете вашето семейство в коледната обстановка! Тези уникални снежни кълба са идеалният подарък за любимите баби и дядовци.

Необходими материали:

Един чист стъклен буркан с плоска капачка

Бял брокат

Снимка на съответния член на семейството (по-малка от височината и диаметъра на буркана)

Широко тиксо (или ламинатор), за да покриете снимката

Дестилирана вода

Малко количество глицерин (продава се в аптеките)

Моментно (или силиконово) лепило

Водоустойчива коледна украса за фона

Подготовка на снимката. Изберете снимка на член на семейството и изрежете внимателно по контурите на човека, само лицето му или в цял ръст. След това облепете снимката, ламинирайте я или я облепете с тиксо (от двете страни), като отпускате един сантиметър навън, така че снимката да е напълно изолирана.

Създайте коледната сцена. Вътрешната страна на капачката на буркана ще послужи като основа за вашата коледна сцена. Сгънете долния край на снимката, на около 1 см, и я залепете върху капачката с помощта на водоустойчивото лепило. Добавете коледните украси зад снимката, така че да я подпират да не пада. Това могат да бъдат пластмасови клонки бодлива зеленика, малък Дядо Коледа или сувенир, изобразяващ Айфеловата кула. Оставете достатъчно място около ръба, така че да завинтите спокойно капачката на буркана.

Напълнете буркана с дестилираната вода почти до ръба, после добавете няколко супени лъжици брокат и малко глицерин, така че снегът да пада по-бавно.

Затваряне. Намажете ръба на буркана с лепило и след това завинтете здраво капачката. Украсете ръба на капачката с брокат или

панделка, за разкош. Разклатете буркана и вижте как се сипе снегът върху вашата уникална коледна картина.

После идва ред на красивите украшения, които да завържем с панделки за коледната елха. Тези традиционни бисквити ще придадат неповторим стил на вашата елха, а на вкус са просто ненадминати...

Джинджифиловите звезди на Мили

За около 30 бисквити

Продукти:

340 грама бяло брашно

1/2 чаена лъжичка сол

1 чаена лъжичка бакпулвер

1 1/2 чаена лъжичка индийско орехче на прах

1 1/2 чаена лъжичка смлян карамфил

2 чаени лъжички канела на прах

3 чаени лъжички смлян джинджифил

225 грама безсолно масло, омекнало

340 грама мека кафява захар

1 яйце, разбито

75 грама захаросан джинджифил, фино нарязан

За украсата:

225 грама пудра захар

сребърни захарни топчета

Подготовка: Пуснете си класически коледни песни и си налейте чаша джин.

1. Пресейте брашното, бакпулвера, подправките и солта в голяма купа и ги смесете добре.

2. Разбийте маслото със захарта, след това добавете постепенно яйцето, като не спирате да биете. Добавете получената смес към брашното, за да получите тесто, и накрая добавете парченцата захаросан джинджифил. Сега можете да се възнаградите с една-две глътки джин.

3. Поставете тестото между два листа домакинско фолио и разточете до дебелината на монета от един лев.

Оставете го да се стегне в хладилника за половин час. Загрейте фурната до 180°C и си починете няколко минути.

4. Когато тестото се е стегнало, изрежете бисквитите и ги подредете върху намазана тава. Печете около 10 минути и когато ги извадите от фурната, веднага пробийте дупка в горната част на всяка звезда. Оставете ги да се охладят.

Украсяване: Нанижете панделка през дупката на всяка бисквита. Ако приготвяте глазурата сами, просто пресейте пудрата захар и я разбъркайте с малко гореща вода до получаването на гъста паста. Намажете бисквитите с четка и ги украсете със сребърните топчета. След това можете да ги приберете в плътно затваряща се кутия (издържат около две седмици) или направо да ги окачите на елхата.

Да ви е сладко и Весела Коледа!

С обич:

Аби

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.